

วารสารภาษาปริทัศน์

ที่ปรึกษา

- ศ. เต็มศักดิ์ กฤษณามระ
รศ. ดร. กำจัด มงคลกุล
รศ. ดร. คุณกัญดา ชรรรมมงคล
ศ. ดร. สมหวัง พิธิยานุวัฒน์
รศ. ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร
ผศ. พาณี บุญทวี
รศ. มาลินี จันทวิมล
รศ. ดร. กัญชาทิพย์ สิงหะเนติ

บรรณาธิการ

รศ. บังอร สว่างวโรรส

กองบรรณาธิการ

- ผศ. เสียงทิพย์ สุขศรี
ผศ. วาวแวว โรงสะอาด
อ. วัลยาพร นาวิการ
อ. เปรมวดี มัลลินส์
อ. ปรางทิพย์ นพรมภา

ฝ่ายจัดการและเผยแพร่

- อ. ฉัตรสุดา ฉันทนโพธิ์กุล
อ. ปาริชาติ วัฒนกุล
อ. เปรมวดี มัลลินส์
อ. วัลลภ กังวานพรศิริกุล
อ. ศรารุช ชุตินุเดช
นาง สุรัชต์ วัริยะยังศิริ

ฝ่ายศิลปกรรมและถ่ายภาพ

นายจรวช วงศ์เหลือง

วารสารภาษาปริทัศน์

เป็นวารสารวิชาการของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เผยแพร่ความรู้ภาษาอังกฤษตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการศึกษการสอนภาษาอังกฤษ
2. เผยแพร่ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างครูอาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันต่าง ๆ
3. ส่งเสริมให้อาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอผลงานทางวิชาการ และมีส่วนร่วมในด้านการเผยแพร่วิชาการ และให้บริการแก่สังคม

กำหนดออกบดละ 2 ฉบับ คือ
ภาคต้นของปีการศึกษา
ภาคปลายของปีการศึกษา

การตีพิมพ์บทความใด ๆ ในวารสารเล่มนี้ จะต้องได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกองบรรณาธิการ "ภาษาปริทัศน์" ก่อน

บทความในวารสารเล่มนี้ เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละท่าน คณะกรรมการจัดทำวารสาร "ภาษาปริทัศน์" ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

วารสารภาษาปริทัศน์ ได้รับเงินสนับสนุนค่าพิมพ์จาก
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณาธิการ

ภาษาปริทัศน์ฉบับนี้ได้รับเกียรติจาก ดร. สุบิน ปิ่นขยัน รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย ให้สัมภาษณ์ในเรื่องนโยบายและข้อคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับการพัฒนามหาวิทยาลัยและบัณฑิต ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่อยู่ในวงการการศึกษาระดับอุดมศึกษา บรรณาธิการขอขอบพระคุณท่านรัฐมนตรีที่ได้ให้โอกาสพวกเราเข้าพบและให้สัมภาษณ์อย่างเป็นทางการ

เรื่องในฉบับนี้แบ่งออกเป็นสองประเภทคือ บทความทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และบทความวิจัย บทความนี้มี 4 เรื่องคือ เรื่องการวัดผลแบบอิงกลุ่มและอิงเกณฑ์ เรื่องหลักการและแนวคิดในการสร้างเครื่องมือเพื่อทดสอบ ซึ่งท่านผู้อ่านจะใช้ประโยชน์ได้ในการนำไปสร้างข้อสอบเพื่อประเมินผลการเรียนการสอน และอีกสองเรื่องคือเรื่องบทเรียนแบบไหนดี ซึ่งจะเสนอบทเรียนแบบต่างๆ พร้อมทั้งตัวอย่าง คือบทเรียนที่เน้นสถานการณ์ เน้นความหมาย เน้นการใช้ภาษา และเน้นการสื่อสาร ซึ่งท่านจะได้เลือกใช้ได้ตามวัตถุประสงค์ บทความอีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องวิธีสอนอ่านโดยใช้หลักของความรู้เดิม ซึ่งท่านจะทราบวิธีสอนอ่านตามหลักภาษาศาสตร์ 2 ประเภทคือ เน้นองค์ประกอบของภาษาและเน้นความหมาย ซึ่งในการเน้นความหมายนี้ให้ความสำคัญแก่ความรู้เดิม

ส่วนบทความอื่นมีถึง 5 เรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจและทันสมัยทั้งสิ้น เช่น เรื่องพัฒนาการใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เป็นสื่อในการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษแบบเอกัตภาพ ซึ่งให้ตัวอย่างบทเรียนโดยใช้ไมโครคอมพิวเตอร์สอน และเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้วีดิโอเทป ซึ่งท่านจะได้ทราบปัญหาในการใช้วีดิโอเทป และสัมฤทธิ์ผลของการใช้ว่าคุ้มค่ากับการนำมาใช้สอนนักศึกษาหรือไม่

เรื่องประจำฉบับที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่งก็คือ ตอบปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในเรื่องการให้กำบ้านนักเรียน ท่านจะได้ทราบว่าท่านควรให้กำบ้านหรือไม่ และเมื่อให้แล้วทำอย่างไรผู้เรียนจึงจะทำการบ้านส่ง

พบกันใหม่ในฉบับหน้าค่ะ

บังอร สว่างวิโรธ

สารบัญ

เรื่อง	บทบรรณาธิการ		หน้า
	การวัดผลแบบอิงกลุ่มและอิงเกณฑ์	เบญจวรรณ ผ่องแผ้ว	1
	หลักการและแนวคิดในการสร้างเครื่องมือเพื่อการทดสอบ	สุพัฒน์ สุขมลสันต์	14
	บทเรียนแบบไหนดี้	วีณา จันทนาโกเมษ	25
	วิธีสอนอ่านโดยใช้หลักของความรู้เดิม	สาวตรี ประเสริฐกุล	40
	บทคัดย่อ การวิจัยเพื่อพัฒนาใช้ไมโครคอมพิวเตอร์ เป็นสื่อในการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ แบบเอกซ์ภาพ	แสงระวี เชาว์ปรีชา	49
	บทคัดย่อ การวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษาโทรพิมพ์ และโทรเลข	บังอร สว่างวโรรส และคณะ	61
	บทคัดย่อ สัมฤทธิ์ผลในการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา วิทยาศาสตร์โดยใช้วิธีการสอนแบบใหม่-วิกิโอเทป	บังอร สว่างวโรรส และคณะ	63
	บทคัดย่อ ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 และการประเมินผล บทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น	ปรีญา ธีระวงศ์ และคณะ	66
	บทคัดย่อ ความสัมพันธ์ของข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษกับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐาน I ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	กาญจนา ปราบพาด และคณะ	68
	บทสัมภาษณ์ : รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย ดร.สุบิน ปิ่นขยัน	วัลยาพร นาวิการ	88
	รายงานข่าวการสัมมนา RELC (2529)	วัลยาพร นาวิการ	93
	แนะนำหนังสือ	ยุพิน จันท์เจริญสิน	95
	ตอบปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	ปรางทิพย์ นพรัมภา	97

การวัดผลแบบอิงกลุ่มและอิงเกณฑ์

เบญจวรรณ ผ่องแผ้ว

บทนำ

การสอนและการทดสอบเป็นหน้าที่สำคัญของครูทุกคน การทดสอบเพื่อประเมินว่านักเรียนเรียนรู้มากน้อยเพียงใดหลังจากครูได้สอนบทเรียนต่างๆ ไปแล้ว เป็นหลักปฏิบัติที่ใช้กันทั่วไป ตั้งแต่ระดับประถมจนถึงอุดมศึกษา กระบวนการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้นั้นทำได้หลายวิธี แต่ละวิธีอาจมีปรัชญาเบื้องหลัง และวัตถุประสงค์แตกต่างกันทำให้วิธีการวัดผลและการแปลผลคะแนนแตกต่างกันไปด้วย วิธีการวัดผลที่ใช้กันแพร่หลายมาแต่ดั้งเดิมคือการวัดผลแบบอิงกลุ่ม (Norm-referenced test) คะแนนที่ได้จากการวัดผลวิธีนี้จะนำมาจำแนกนักเรียนเป็นระดับต่างๆ ตามคะแนนที่ได้รับ และจะตัดสินความสำเร็จของการเรียนรู้ โดยนำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับคะแนนของนักเรียนอื่นๆ ในกลุ่ม

ในช่วง 2-3 ทศวรรษที่ผ่านมาได้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านกระบวนการเรียนการสอนครั้งใหญ่ ทำให้เห็นว่าการวัดผลแบบอิงกลุ่มนั้นบอกให้เราทราบว่า นักเรียนสอบได้เป็นอันดับที่เท่าใดในกลุ่ม แต่ไม่สามารถบอกถึงจุดอ่อนหรือความสามารถของนักเรียนในการทำข้อสอบนั้นได้ ไม่เหมาะที่จะนำการทดสอบชนิดนี้มาวัดการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล จึงมีการพัฒนาการทดสอบอีกแบบหนึ่งขึ้น คือการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion-referenced test) การวัดผลแบบอิงเกณฑ์จะนำความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่วางไว้แทนที่จะเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ในกลุ่มเหมือนการทดสอบแบบแรก

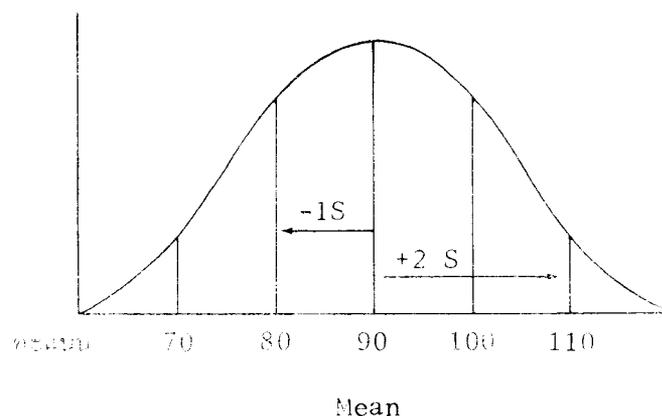
ความเป็นมาและลักษณะการวัดผลแบบอิงกลุ่ม

การวัดผลแบบอิงกลุ่มและอิงเกณฑ์เป็นการสอบที่มีวิธีการแปลผลคะแนนจากการทดสอบแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะการวัดผลทั้งสองแบบมีพื้นฐานทางปรัชญาที่แตกต่างกัน ปรัชญาการศึกษาแบบดั้งเดิมของเราเชื่อว่าคนเรามีความสามารถต่างกัน ถ้ารวมอบหมายงานชิ้นหนึ่งให้นักเรียนในชั้นไปศึกษา แล้วทดสอบในเวลาต่อมา ผลการสอบจะปรากฏว่า นักเรียนบางคนจะได้คะแนนสูง บางคนได้คะแนนต่ำ แต่นักเรียนส่วนใหญ่จะได้คะแนนปานกลาง นอกจากนี้นักศึกษารุ่นเก่าเชื่อว่า นักเรียนมีสติปัญญาไม่เท่าเทียมกันและบางคนจะไม่ได้ประโยชน์จากการศึกษา ผู้ที่เรียนไม่ได้ก็ไม่จำเป็นต้องเรียน ปรัชญาทางการศึกษานี้เชื่อมั่นในทฤษฎีพันธุกรรมและลักษณะความถ้อย ความเด่นถ้านสติปัญญา จึงเป็นพื้นฐานของทฤษฎีการวัดผลแบบอิงกลุ่ม (Chuhan : 1983)

ลักษณะของการวัดผลแบบอิงกลุ่ม

ครูทั่วไปรู้จักการวัดผลวิธีนี้เป็นอย่างดี ข้อสอบสัมฤทธิ์ผลส่วนใหญ่เป็นการวัดผลแบบอิงกลุ่ม ผลการสอบจะเป็นเครื่องบอกความสามารถรวม และจะไม่แยกย่อยเป็นพฤติกรรมแต่ละประเภท เนื่องจากการสอบประเภทนี้เป็นไปเพื่อจัดลำดับนักเรียนตามสัมฤทธิ์ผลจากทางการเรียนจากสูงไปหาต่ำ ดังนั้นลักษณะสำคัญของข้อสอบจะประกอบไปด้วยข้อสอบรายข้อที่มีระดับความยากประมาณ 50% มาประกอบเป็นข้อทดสอบ ข้อสอบข้อใดที่นักเรียนตอบถูกต้อง หรือผิดหมดทุกคนจะถูกตัดทิ้ง ทั้งนี้เพราะข้อสอบที่ยากเกินไปหรือง่ายเกินไป ไม่สามารถจำแนกความสามารถที่ต่างกันของนักเรียนได้ (Gronlund : 1976)

เมื่อจัดทำข้อสอบและทำการทดสอบแล้ว จะแปลผลคะแนนโดยการเปรียบเทียบคะแนนนี้กับ norm คำว่า norm คือค่าเฉลี่ย ค่า mean mode และ median ถือว่าเป็น norms ทั้งสิ้น ตัวอย่างคะแนนที่ได้จากการวัดผลแบบอิงกลุ่ม เช่น เปอร์เซนไทล์ คะแนน I.Q. หรือคะแนนมาตรฐาน เป็นต้น เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถไม่เท่ากันจึงมีสมมุติฐานเบื้องต้นว่า การกระจายของคะแนนจะออกมาในรูปของโค้งปกติหรือ normal curve นี้ และมีคะแนนสูงและคะแนนต่ำเป็นจำนวนน้อยอยู่หัวท้าย มีสูตรทางเลขคณิตมากมายเพื่ออธิบายและแปลผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบ เช่น ช่องคะแนนที่ห่างจาก mean วัดเป็น standard deviation คะแนน -1 standard score หมายความว่าคะแนนที่ได้ต่ำกว่า mean อยู่ 1 standard deviation คะแนน + 2 standard score หมายความว่า เป็นคะแนนที่สูงกว่า mean อยู่ 2 standard deviation (ภาพ 1) (Gilman : 1974)

สมมติว่านักเรียนคนหนึ่งทำข้อสอบชุดหนึ่งถูก 45 ข้อ จากจำนวน 60 ข้อ ถ้าอยากทราบว่าคะแนนนี้มีความหมายอย่างไร ก็ไปเปิดตารางค่าคะแนน 45 จัดเป็นเปอร์เซนไทล์เท่าไร สมมติว่าได้เท่ากับเปอร์เซนไทล์ที่ 86 แสดงว่ามีนักเรียน 14% ได้คะแนนสูงกว่าและ 84% ได้คะแนนต่ำกว่านักเรียนผู้นี้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง การทำข้อสอบถูก 45 ข้อจาก 60 ข้อ แสดงว่านักเรียนเรียนรู้ 75% แต่ถ้าจะถามว่าคะแนน 75% หรือเปอร์เซนไทล์ที่ 86 แสดงว่านักเรียนผู้นั้นทำอะไรได้ และทำอะไรไม่ได้บ้าง การวัดผลแบบนี้ก็จะบอกเราไม่ได้มากนัก (Popham : 1980)

ข้อดีข้อเสียของการวัดผลแบบอิงกลุ่ม

ข้อดีของการวัดผลแบบนี้คือ มีประโยชน์ในการสอบคัดเลือก หรือจำแนกนักเรียนเพื่อจัดกลุ่มการสอน ในกรณีที่เป็นการสอบสัมฤทธิ์ผลสามารถใช้รายงานผลความก้าวหน้าของนักเรียนให้ผู้ปกครองทราบ เป็นเครื่องกำหนดการเลื่อนชั้น หรือใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อไป

ข้อเสียของการวัดผลแบบนี้คือ ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกแข่งขันกันสูงทำให้มีความกดดันในด้านการเรียนและการสอบมาก อีกประการหนึ่งคะแนนที่ได้จากการทดสอบนี้ไม่สามารถแจ่มแจ้งให้เราทราบว่านักเรียนสามารถทำอะไรได้บ้าง คะแนนที่เป็นเปอร์เซ็นต์หรือเปอร์เซ็นต์ไทล์ก็มีปัญหาในด้านความเที่ยง นักเรียนที่ได้คะแนน 89 และ 90 อาจมีความแตกต่างกันแง่ตัวเลขและการจัดลำดับ แต่ในแง่ความเที่ยงตรงของการวัดแล้วก็ไม่สามารถแยกได้ว่า นักเรียนทั้งสองมีความสามารถที่แตกต่างกันจริงหรือไม่ และแตกต่างกันอย่างไร

ความเป็นมาและลักษณะการวัดผลแบบอิงเกณฑ์

การวัดผลแบบอิงเกณฑ์ มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีด้านพฤติกรรมของ B.F. Skinner แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ทฤษฎีนี้เชื่อว่าการศึกษาคือสิ่งสากลสำหรับนักเรียนทุกคน ทุกคนสามารถเรียนได้และหน้าที่ของครูก็คือช่วยให้นักเรียนจำนวนมากเล่าเรียน ทฤษฎีนี้เชื่อว่า นักเรียนทุกคนสามารถเรียนบทเรียนใดๆ ก็ได้ หากให้เวลาและโอกาสแก่เขาเพียงพอ ดังนั้น การวัดผลแบบอิงเกณฑ์จึงสนใจความสามารถของนักเรียนแต่ละคนมากกว่าสนใจเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนผู้นั้นกับคนอื่น ๆ

ความเคลื่อนไหวที่ก่อให้เกิดการวัดผลแนวใหม่ขึ้นมีสาเหตุหลายประการดังนี้

1. ความเคลื่อนไหวในการจัดระบบการศึกษาแบบใหม่ เช่น การสอนแบบเอกัตบุคคล (individualized instruction) การสอนแบบโปรแกรม (programmed instruction) การใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียนการสอน (computer assisted instruction) ระบบการศึกษาเปิด (open school and university) เป็นเหตุให้การวัดผลแบบอิงกลุ่มไม่เหมาะสมจึงต้องมีการพัฒนาการทดสอบแบบใหม่ขึ้น

2. ระบบการเลือกชั้นเรียนโดยอัตโนมัติตามระบบการศึกษาแบบ Comprehensive School ก่อให้เกิดความวิตกว่านักเรียนได้เลื่อนชั้นโดยไม่มีความรู้พอที่จะเรียนในชั้นใหม่ ถ้าโรงเรียนจะดำเนินนโยบายที่เข้มงวดขึ้นโดยให้นักเรียนสอบผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ก็จะมีปัญหาได้

3. งานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผลโครงการด้านการศึกษาว่าเป็นไปตามจุดประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ ช่วยให้เกิดการวัดผลแบบใหม่ขึ้น

คำจำกัดความของการวัดผลแบบอิงเกณฑ์

Robert Glaser แห่งมหาวิทยาลัย Pittsburgh เป็นคนแรกที่ชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของการใช้ข้อทดสอบอิงกลุ่มกับการเรียนแบบโปรแกรม และได้แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างการสอบแบบอิงกลุ่ม ซึ่งนำคะแนนของนักเรียนเปรียบเทียบกับของคนอื่น ๆ กับการสอบแบบอิงเกณฑ์ ซึ่งจะเปรียบเทียบนักเรียนกับเกณฑ์มาตรฐานที่

วางไว้ Glaser ได้ให้คำจำกัดความของการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ว่า “เป็นการทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อให้สามารถแปลผลการสอบได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้” (Glaser : 1963)

หลังจาก Glaser ก็มีผู้ให้คำจำกัดความของการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ไว้อีกมากมาย แต่ผู้ที่ให้คำจำกัดความที่กะทัดรัดและมีความหมายครบถ้วนคือ Popham (1978) ซึ่งกล่าวว่าเป็นการทดสอบซึ่งใช้บ่งบอกถึงความสามารถของนักเรียนแต่ละคนตามปริเฉทของพฤติกรรมที่กำหนดไว้ (A criterion-referenced test is used to ascertain an individual's status with respect to a well-defined behaviour domain)

คำว่า ‘a well-defined behaviour domain’ ของ Popham เป็นสิ่งที่ต้องอธิบายขยายความต่อไปว่าหมายถึงอะไร นักทดสอบอาจตีความหมายได้เป็น 2 ประการ คือ พฤติกรรมอันแสดงออกถึงความสามารถในทักษะใดทักษะหนึ่ง เช่น นักเรียนสามารถวิ่ง 100 เมตรได้ เป็นการแสดงว่าปริเฉทนั้นประกอบด้วยพฤติกรรมเดียว แต่ นักทดสอบอีกกลุ่มหนึ่งมีความเห็นว่า a well-defined behaviour domain ประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยหลายพฤติกรรมรวมกัน Baker (1974) เป็นผู้ที่สนับสนุนความคิดอย่างหลังนี้ และให้คำจำกัดความของ domain หรือปริเฉทไว้ว่า ปริเฉทประกอบด้วยหน่วยความรู้ย่อย ทักษะ ความเข้าใจ หรือทัศนคติ ซึ่งเป็นลักษณะของเนื้อหาที่นักเรียนต้องเรียนรู้พร้อมทั้งพฤติกรรมที่แสดงว่าได้รับความรู้ตามเป้าหมาย ซึ่งถูกกำหนดและเขียนบรรยายไว้โดยละเอียดรวมอยู่ในปริเฉท กล่าวอีกนัยหนึ่งปริเฉทคือ วัตถุประสงค์ซึ่งระบุบ่งถึงเนื้อหาและพฤติกรรมการเรียนรู้โดยละเอียด

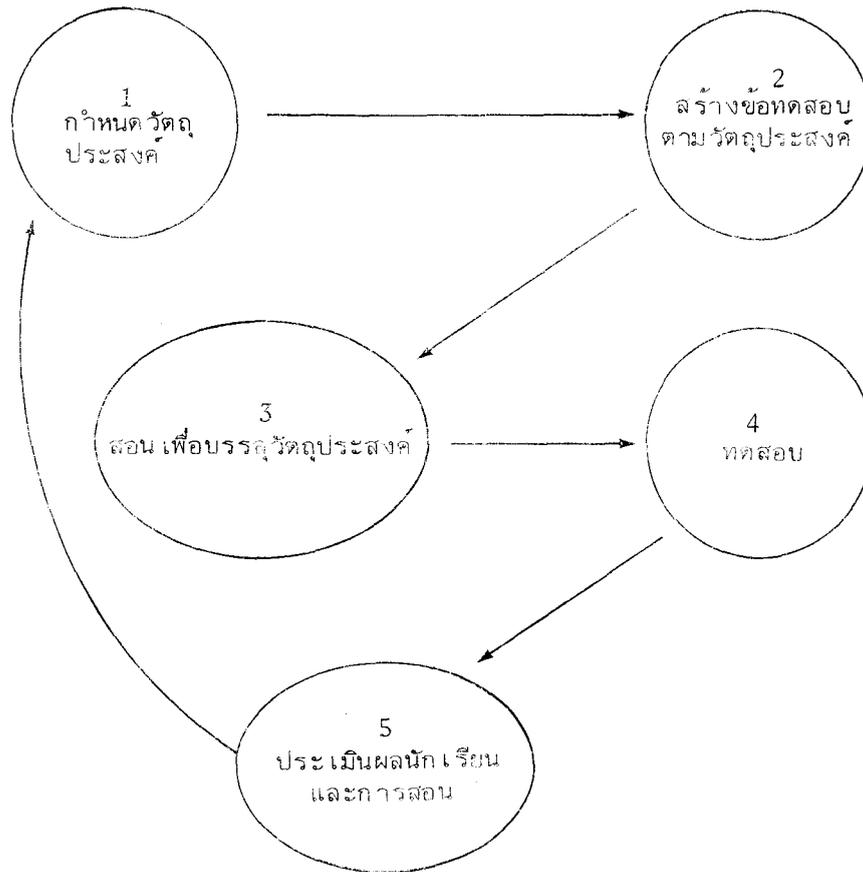
จากคำจำกัดความต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ทำให้มีการสร้างแบบทดสอบอิงเกณฑ์ ซึ่งมีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน Ebel (1971) ให้ชื่อว่า Content-standard test คะแนนที่ได้จากการสอบจะบอกได้ว่า นักเรียนตอบคำถามจาก task ประเภทใดได้กี่เปอร์เซ็นต์

Osborn (1968) เรียกการทดสอบแบบนี้ว่า universe-defined test เป็นข้อสอบที่สร้างขึ้นจากเนื้อหาสากล (Content universe) ที่กำหนดไว้และคะแนนจากข้อทดสอบจะไม่มีค่าเฉลี่ย

ส่วน Hively (1974) พอใจที่จะเรียกการทดสอบแบบนี้ว่า domain-referenced test หรือการทดสอบแบบอิงปริเฉท

ขั้นตอนในการสร้างข้อสอบแบบอิงเกณฑ์

การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ มีขั้นตอนสำคัญประการแรกคือ กำหนดจุดประสงค์ของการสอนและการทดสอบขึ้น นักทดสอบบางกลุ่มจะเขียนเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม บางกลุ่มก็จะถือว่าเป็นการกำหนดปริเฉทหรือ Domain specification ต่อจากนั้นก็เป็นการสร้างสถานการณ์เพื่อให้พฤติกรรมที่ต้องการเกิดขึ้น ตัวอย่างของสถานการณ์จะถูกเลือกมาเป็นข้อทดสอบ ขั้นตอนต่อไปคือสอนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ เมื่อการสอนสิ้นสุดลง ก็จะทำกรทดสอบเพื่อดูว่า นักเรียนได้คะแนนตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ และการเรียนการสอนได้ตามระดับที่วางไว้หรือไม่ ดังนั้นการทดสอบแบบอิงเกณฑ์จึงไม่ได้วัดผลการเรียนของนักเรียนเป็น summative evaluation แต่อย่างใดแต่ได้ทำหน้าที่ประเมินผลการสอน และสามารถนำข้อมูลนั้นมาปรับปรุงการสอน หรือเป็น formative evaluation ได้ด้วย ขั้นตอนของการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ อาจสรุปได้ดังนี้ (C Gilman : 1974)

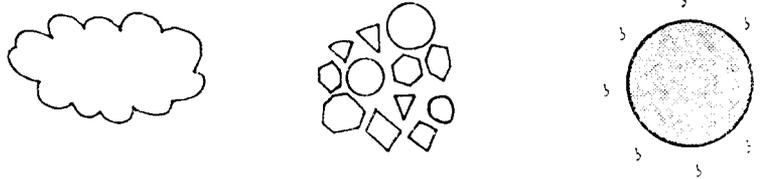
Mastery test

จาก Model ของการวัดผลทำให้เกิดการพัฒนาข้อสอบขั้นชุดหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รู้จักและใช้กันอย่างแพร่หลายคือ Mastery Test Mastery Test เป็นการทดสอบซึ่งพัฒนาขึ้นสำหรับวัดผลการสอนแบบเอกัตบุคคลหรือ individualized teaching program จุดประสงค์ของการสอบก็เพื่อจำแนกว่านักเรียนได้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ เนื่องจากแบบสอนนี้ใช้ทดสอบทักษะเบื้องต้น ปริเฉทของพฤติกรรมจึงไม่ซับซ้อน เป็นการวัดผลว่านักเรียนสามารถประกอบทักษะได้อย่างใดอย่างหนึ่งได้หรือไม่ ระดับความยากของการทดสอบนี้จะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นตามลำดับ การสอบ Mastery test นี้ได้แก่ข้อสอบวิชาเลขคณิตและการอ่านในระดับประถมศึกษา ได้มีผลงานวิจัยที่สนับสนุนว่าการเรียนและการสอนแบบนี้เป็นผลดีต่อพัฒนาการด้านอารมณ์ และสติปัญญาของนักเรียน นักเรียนมีทัศนคติต่อวิชาเรียนดีขึ้น มีความอยากเรียนมากขึ้นและมีความภาคภูมิใจในตนเอง นักเรียนที่เรียนช้าก็มีความมั่นใจมากขึ้น ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการสอนและการสอบแบบนี้คือ ผู้ที่ถูกกำหนดเมื่อเกิดการล้มเหลวทางการเรียนคือครู ไม่ใช่นักเรียน

อย่างไรก็ดี Mastery Test ก็มีข้อจำกัดคือจะใช้ได้ผลกับทักษะเบื้องต้น ไม่ซับซ้อน หรือพฤติกรรมเดี่ยวที่ชัดเจน ในกรณีที่เนื้อหาที่มีขอบข่ายกว้าง หรือทักษะที่ซับซ้อนขึ้น ก็ยากที่ Mastery Test จะวัดผลได้

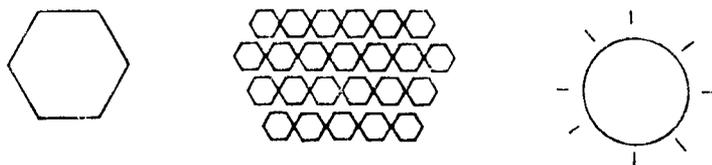
Domain-Referenced Test

การวัดผลแบบอิงเกณฑ์ตามคำจำกัดความของ Popham คือการวัดผลตามปริเฉทของเนื้อหา หรือพฤติกรรมที่กำหนดให้ ดังนั้นการกำหนดขอบข่ายของปริเฉทของเนื้อหาจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับทักษะในระดับสูงขึ้นไป ทั้งนี้เพราะการแบ่งกลุ่มเนื้อหา และการเขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมแบบเดิมมีข้อบกพร่องไม่รัดกุมพอ ทำให้ผู้สอนหรือผู้เขียนข้อทดสอบมีความเข้าใจไม่ตรงกัน เช่นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมกว้าง ๆ ว่า “นักเรียนจะสามารถตั้งชื่อเรื่องจากย่อหน้าที่อ่าน” นั้นจะต้องมีข้อจำกัดอื่น ๆ มาประกอบด้วยว่าเป็นย่อหน้าประเภทไหน ความยาวเท่าไร ฯลฯ เป็นต้น ความไม่รัดกุมของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมอาจทำให้การสอน หรือการสอบไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และทำให้การแปลผลการสอบผิดพลาด (Popham : 1980)

กำหนดจุดประสงค์ไม่รัดกุม + ข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ = แปลผลการสอบผิดพลาด

จากข้อบกพร่องดังกล่าว จึงเกิดความพยายามกำหนดวัตถุประสงค์ในรูปของปริเฉทที่ชัดเจนขึ้น เพื่อให้ นักทดสอบสามารถออกข้อสอบรายข้อที่มีลักษณะเหมือนกันทุกประการได้จาก domain specification อันเดียวกัน เพื่อให้การแปลผลการสอบเป็นไปอย่างถูกต้อง

กำหนดจุดประสงค์ชัดเจน + ข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์ = แปลผลการสอบถูกต้อง

จากความล้มเหลวของวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ทำให้เกิดความพยายามที่จะเขียนวัตถุประสงค์ที่มีรายละเอียดชัดเจนยิ่งขึ้นเรียกว่า amplified objectives นอกเหนือจากจุดประสงค์และตัวอย่างข้อสอบแล้วก็จะมีการขยายความจุดประสงค์ โดยจะระบุถึงสถานการณ์ในการสอบคัดเลือกและเกณฑ์ความถูกต้องให้ด้วย (ดูตัวอย่างจาก Appendix A) ขอบข่ายของเนื้อหาและพฤติกรรมชัดเจนกว่าการกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมทั่วไป แต่ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ทั้งหมด ปัญหาเรื่องความกระจัดกระจายความกะทัดรัดในการเขียนข้อกำหนดยังมีอยู่เหมือนเดิม แม้จะน้อยลง

Popham และคณะ ยังคงพยายามต่อไปที่จะกำหนดให้ชัดเจนขึ้น ในที่สุดก็ตกลงกันว่าจะเน้นการวัดพฤติกรรมจำนวนน้อย แต่จะมีการเขียนบรรยายข้อทดสอบนั้นโดยละเอียด วิธีนี้เรียกว่า a limited-focus strategy ลักษณะคล้ายกับ amplified objectives คือจะมีส่วนประกอบต่าง ๆ ดังนี้

General description บอกจุดประสงค์ว่าข้อทดสอบวัดอะไร ส่วนนี้บางคนเรียกว่าเป็นจุดประสงค์ของข้อสอบ

Sample item คือตัวอย่างข้อสอบให้ไว้เพื่อจุดประสงค์สองประการคือสำหรับผู้ต้องการใช้ข้อทดสอบซึ่งอาจอยากเห็นข้อทดสอบด้วย นอกเหนือจากตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบ และสำหรับผู้ซึ่งต้องการออกข้อสอบที่มีลักษณะเดียวกัน

Stimulus attributes คือส่วนซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดคำตอบ จะมีคำอธิบายว่า stimulus นั้นมีขอบข่ายแค่ไหน และหากจะทำข้อทดสอบแบบเดียวกันนี้อาจทำได้อย่างไร

Response attributes เป็นขอบข่ายของคำตอบนักเรียน ซึ่งคำตอบนี้อาจเป็นตัวเลือกที่มีไว้แล้วในข้อสอบ หรือคำตอบที่นักเรียนต้องเขียนเอง ในกรณีที่เป็นคำตอบประเภทเลือกตอบ จะต้องมีการกำหนดตัวเลือกที่ถูกต้องและตัวเลือกที่ผิดให้ด้วย (ดูตัวอย่างจาก Appendix B)

ข้อดีและข้อเสียของการทดสอบแบบอิงเกณฑ์

ข้อดีของการทดสอบแบบนี้คือ ลดความกดดันด้านแข่งขันในหมู่นักเรียน นักเรียนที่เรียนช้าก็อาจประสบความสำเร็จได้เช่นเดียวกับนักเรียนที่เรียนเก่ง ทำให้พัฒนาการทางด้านอารมณ์ และสังคมของนักเรียนโดยทั่วไปดีขึ้น

ประการที่สอง ครูและนักเรียนทราบเงื่อนไขของการเรียนการสอนตรงกันว่าจะเรียนในเนื้อหาอะไรบ้าง ขอบข่ายของเนื้อหาเป็นอย่างไร วัตถุประสงค์อย่างไร เกณฑ์การสอบผ่านจะต้องทำได้มากน้อยเพียงใด ถ้าทำได้ตามนั้นก็สอบผ่านได้ นับว่าเป็นการเรียนการสอนและการสอบที่มีข้อตกลงชัดเจนตั้งแต่เริ่มต้น

ข้อดีอีกประการหนึ่งคือ เนื่องจากการทดสอบนี้เป็น formative evaluation สำหรับครูด้วย จึงสามารถนำข้อมูลมาปรับปรุงการสอน บทเรียน และอุปกรณ์การสอนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ครูยังได้ทราบว่า

นักเรียนทำได้ตามวัตถุประสงค์ข้อใดบ้าง และข้อใดที่ยังทำไม่ได้ตามเกณฑ์ช่วยให้ครูทำการสอนซ่อมเสริมได้อย่างตรงจุด และสามารถรายงานผลให้นักเรียนและผู้ปกครองทราบได้ละเอียดกว่าการวัดผลแบบเดิม

ข้อเสียของการวัดผลแบบอิงเกณฑ์คือ ยากที่จะกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและขอบข่ายของเนื้อหาให้ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการได้ทุกอย่าง นักการศึกษาและนักทดสอบตระหนักว่ามีพฤติกรรมทางการเรียนรู้หลายอย่างที่ยากที่จะเขียนเป็นวัตถุประสงค์และยากที่จะวัด เช่น ความเข้าใจทัศนคติและพัฒนาการด้านต่าง ๆ จึงอาจเป็นอันตรายยิ่งหากโรงเรียนจะเลิกสนใจสิ่งเหล่านี้และจำกัดตัวเองให้ได้คำตอบตาม stimulus หรือสิ่งเร้าที่กำหนดให้

อย่างไรก็ดี นักทดสอบหลายคนเช่น Popham (1980) ได้ตระหนักถึงสิ่งเหล่านี้เป็นอย่างดี และพยายามพัฒนาวิธีกำหนดขอบข่ายของปริศนาที่ชัดเจน Purves และคณะ (1984) ได้กำหนดปริศนาของการเขียนเรียงความไว้โดยละเอียด และน่าสนใจยิ่ง

การเรียนที่จะมีการสอบตามจุดประสงค์แบบอิงเกณฑ์ครูจะต้องทำหน้าที่ของตนอย่างดีเพราะการที่นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนอาจเป็นเพราะครูสอนไม่ดี จัดกระบวนการเรียนไม่เหมาะสม ผลก็คือเกรงว่าอาจจะก่อให้เกิดการสอนเพื่อสอบและข้อสอบจะกลายเป็นตัวกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูบางคนมากเกินไป

ปัจจุบันโรงเรียน ระดับประถมบางแห่งในกรุงเทพฯ ได้นำระบบการเรียนการสอนแบบ Mastery learning มาใช้ทั้งนี้เพราะการเรียนในระดับประถมเป็นการปูพื้นฐาน นักเรียนควรได้ฝึกทักษะและเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ตามหัวข้อที่กำหนด และควรทำได้ตามเกณฑ์ที่วางไว้ เนื่องจากการเรียนในระดับนี้ยังไม่ซับซ้อนเป็นการเรียนและทดสอบไปที่ละเรื่องถ้าสอบไม่ผ่านในเรื่องใดก็จะมีการสอนซ่อมเสริมเพื่อให้สอบผ่านได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด

การฝึกทักษะระดับสูงบางอย่างก็จำเป็นต้องมีการสอนและการสอบแบบ Mastery test เช่น การฝึกหัดนักบิน ผู้ที่จะเป็นนักบินได้จะต้องทำได้ตามจุดประสงค์และตามเกณฑ์ที่วางไว้ทุกข้อ

วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานหลักสูตรเดิมของสถาบันภาษาเป็นลักษณะ Individualized instruction และมีการทดสอบแบบอิงเกณฑ์ ก็จะมีการทดสอบย่อยหลังจากเรียนไปแล้วและมีการซ่อมเสริมส่วนที่นักเรียนทำได้ไม่ผ่านเกณฑ์ ดังนั้นแบบนี้

ในทางปฏิบัติปัจจุบันการแปลผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบ บางครั้งนักทดสอบจะไม่ใช้เกณฑ์หรือกลุ่มแต่เพียงอย่างเดียวเป็นตัวกำหนดระดับคะแนน ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนักเรียน โดยเฉพาะในกรณีที่สอนนักเรียนเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เพราะนักทดสอบได้ตระหนักว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่จะมีผลต่อการสอบ นอกเหนือจากเกณฑ์และกลุ่ม คือตัวข้อทดสอบนั่นเอง เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าข้อทดสอบของเราวัดได้แม่นยำตรงตามจุดประสงค์และขอบข่ายเนื้อหาที่เราวางไว้ทุกประการและมีความยากง่ายเท่า ๆ กัน แบบเรียนที่ใช้ในห้องเรียนอย่างแท้จริง ในกรณีนี้คะแนนของกลุ่มจะบอกได้ถึงความยากง่ายของข้อสอบ และจะเป็นข้อมูลให้ครู หรือผู้บริหารใช้ประกอบในการตัดสินใจในการแปลผลคะแนนครั้งสุดท้ายได้

สรุปและอภิปราย

การวัดผลแบบอิงกลุ่มและอิงเกณฑ์เป็นลักษณะการทดสอบที่ใช้กันแพร่หลายในวงการศึกษาซึ่งมีทั้งข้อดีและข้อบกพร่อง แบบทดสอบทั้งสองชนิดอาจไม่แตกต่างกันเลยเมื่อดูจากลักษณะภายนอก แต่ความแตกต่างจะอยู่ที่วิธีการสร้างข้อสอบและแปลผลคะแนนที่ได้จากข้อสอบนั้น การวัดผลแบบอิงกลุ่มมีประโยชน์ในการสอบคัดเลือก จัดระดับนักเรียน หรือวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่เนื่องจากจุดประสงค์สำคัญของข้อสอบคือวัดความแตกต่างระหว่างบุคคล และจัดอันดับความสามารถตามคะแนน โรงเรียนหลายแห่งจึงหันมาใช้ในการทดสอบแบบอิงเกณฑ์เพื่อลดความกดดันในหมู่ผู้เรียน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการทดสอบแบบอิงเกณฑ์จะแก้ปัญหาคือการเรียนการสอนได้หลายอย่างเช่น การแข่งขันในหมู่ผู้เรียน สามารถบอกขอบข่ายความสามารถนักเรียนได้โดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับผู้อื่น และสามารถวัดผลการสอนได้เวลาเดียวกัน แต่การวัดผลแบบนี้ก็ยังไม่สมบูรณ์ ปัญหาใหม่ที่อาจเกิดจากการวัดผลแบบนี้คือการสอนเพื่อสอบ และในแง่การสร้างข้อสอบก็มีเรื่องที่จะต้องคำนึงว่าเพื่อปรับปรุงอีกหลายด้าน เช่น การกำหนดขอบข่ายของจุดมุ่งหมาย และการเขียนข้อสอบให้ตรงตามจุดมุ่งหมาย เป็นต้น

จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้สอนและผู้บริหารที่จะทราบถึงลักษณะของข้อสอบทั้งสองประเภทเพื่อสามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม และจำเป็นที่จะต้องมีการค้นคว้าวิจัยต่อไปเพื่อให้การสร้างข้อทดสอบใช้ได้ผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

References

- Baker, Eva L. (1974). "Beyond Objectives : Domain-Referenced Tests for Evaluation and Educational Improvement." *Domain-Referenced Testing*, Englewood Cliffs, NG : Educational Technology Publications.
- Chuahan, SS. (1983). *Innovations in Teaching-Learning Process*, 2nd ed., Vikas Publishing House.
- Ebel, R.L. (1971). "Content Standard Test Scores." *Educational and Psychological Measurement*, 22, 15-25.
- Gilman, David A. (1974). *Alternatives to Tests, Marks and Class Rank*, Terre Haute, ISU Curriculum Research and Development Center.
- Glaser, R. (1963). "Instructional Technology and the Measurement of Learning Outcomes." *American Psychologist*, 18, 519-21.
- Gronlund, Norman E. (1976). *Measurement and Evaluation in Teaching*, 3rd ed., Collier Mc. Millan International Editions.
- Hively, Wells. (1974). *Domain Reference Testing*. Englewood Cliffs, NGJ. : Educational Technology Publications.
- Osborn, H.G. (1968). "Item Sampling for Achievement Testing." *Educational and Psychological Measurement*. 28, 95-104.
- Popham, W.G. (1978). *Criterion. Referenced Measurement*, Englewood Cliffs, NGJ. : Prentice Hall.
- (1980). "Domain Specification Strategies" in A. Berk (Ed.), *Criterion-Referenced Measurement*. The State of Art, Baltimore.: John Hopkins University Press.
- Purves A.C. et al (1984). "Towards a Domain-Referenced System for Classifying Composition Assignments." *Research in the Teaching of English*, 18, 385-415.

Appendix A

An Illustrative IOX Amplified Objective for a Third-Grade Level Reading
Comprehension Skill

DETERMINING SEQUENCE FROM TENSE AND WORDS THAT SIGNAL ORDER

Objective :

The student will correctly identify the sequence of three sentences by determining order from tense and word words that signify order.

Sample Item :

Directions. Read the three sentences. Then mark an "X" next to the answer that arranges the sentences in the proper order.

Example :

A. Once there were only candles for lighting the home.

B. Later there were dim electric lights.

C. Tesla thought of a way to make the electric lights brighter,

_____a) A, C, B

_____b) A, B, C

_____c) C, A, B

Amplified Objective :**Testing Situation.**

1. The student will be given three sentences and will identify their proper sequence on the basis of verb tenses and signal words.
2. Three sentences containing signal words and/or changes in verb tense will be provided.
3. Vocabulary will be familiar to the third grader.

Response Alternatives.

1. Three possible orderings of the sentence will be given.
2. At least one distractor should not consist of a random ordering. It should maintain the first event as first, varying only the second and third events.
3. The other distractor may be any other incorrect ordering of the events.

Criterion of Correctness.

The correct answer will be the order that can be determined on the basis of one of the following :

1. Words that signify sequence, e.g., afterwards, finally, then, before, during, now, next, lastly, later, earlier, meanwhile, long ago, once.
2. Verb tense (future, past, present)

Appendix B

An Illustrative Set of Criterion-Referenced Test Specifications
for a High School Minimum Competency Test in Reading

DETERMINING MAIN IDEAS**General Description**

The student will be presented with a factual selection such as a newspaper or magazine article or a passage from a consumer guide or general-interest book. After reading that selection, the student will determine which one of four choices contains the best statement of the main idea of the selection. This statement will be entirely accurate as well as the most comprehensive of the choices given.

Sample Item

Directions. Read the selections in the boxes below. Answer the questions about their main ideas.

THE COLD FACTS

Had you lived in ancient Rome you might have relieved the symptoms of a common cold by sipping a broth made from soaking an onion in warm water. In Colonial America you might have relied on an herbal concoction made from sage, buckthorn, goldenseal, or bloodroot plants. In Grandma's time, lemon and honey was a favorite cold remedy, or in extreme cases, a hot toddy

laced with rum. Today, if you don't have an old reliable remedy to fall back on, you might take one of thousands of drug preparations available without prescription. Some contain ingredients much like the folk medicines of the past; others are made with complex chemical creations. Old or new, simple or complex, many of these products will relieve some cold symptoms, such as a stopped-up nose or a hacking cough. But not a single one of them will prevent, cure, or even shorten the course of the common cold.

1. Which one of the following is the best statement of the main idea of the article you just read?
 - a. Old-fashioned herbal remedies are more effective than modern medicines.
 - b. There are many kinds of relief, but no real cures, for the common cold.
 - c. Some of today's cold preparations contain ingredients much like those found in folk remedies of the past.
 - d. Americans spend millions of dollars a year on cold remedies.

Stimulus Attributes

1. Each item will consist of a reading selection followed by the question "Which one of the following is the best statement of the main idea of the (article selection) you just read?" Eligible reading selections include adaptations of passages from factual texts such as general-interest books and consumer guides and pamphlets. Care should be taken to pick selections of particular interest to young adults and to avoid selections which may in the near future appear dated. Each reading selection will be titled, will be at least one paragraph long, and will contain from 125-250 words. Not more than 1,000 words of reading material can be tested in any set of five items. At least two of the five items in any set of five items must contain reading selections that are more than one paragraph long.
2. If necessary, the following modifications may be made to a selection used for testing :
 - a. A title may be added if the selection does not have one, or if the selection represents a section of a longer piece whose title would not be applicable to the excerpt. If a title is added, it should be composed of a brief, interest getting and/or summarizing group of words.
 - b. A selection may be shortened, but only if the segment which is to be used for testing makes sense and stands as a complete unit of thought without the parts which have been omitted. If necessary, minor editing can be done to a reading selection which represents a shortening of a longer piece, but this editing should be for the purposes of clarity and continuity only, and not for the purposes of increasing or decreasing the difficulty level, or changing the content of the text.
3. Reading selections used for testing should not exceed a 9th grade reading level, as judged by the Fry readability formula.

Response Attributes

1. A set of four single-sentence response alternatives will follow each reading selection and its accompanying question. All of these statements must plausibly relate to the content of the reading selection, either by reiterating or paraphrasing portions of that selection or by building upon a word or idea contained in the selection.
2. The three incorrect response alternatives will each be based upon a lack of one of the two characteristics needed by a correct main idea statement: accuracy and appropriate scope. A correct main idea statement must be accurate in that everything it states can be verified in the text it describes. It must have appropriate scope in that it encompasses all of the most important points discussed in the text that it describes.

3. A distractor exemplifies a lack of accuracy when it does any one or more of three things :
 - a. Makes a statement contradicted by information in the text.
 - b. Makes a statement unsupported by information in the text. (Such a statement would be capable of verification or contradiction if the appropriate information were available.)
 - c. Makes a statement incapable of verification or contradiction; that is, a statement of opinion. (Such statements include value judgments on the importance or worth of anything mentioned in the text.)
4. A distractor exemplifies a lack of appropriate scope when it does one of two things :
 - a. Makes a statement that is too narrow in its scope. That is, the statement does not account for all of the important details contained in the text.
 - b. Makes a statement that is too broad in its scope. That is, the statement is more general than it needs to be in order to account for all of the important details contained in the text.
5. The important points which must be included in a main idea statement are those details which are emphasized in the text by structural, semantical, and rhetorical means such as placement in a position of emphasis, repetition, synonymous rephrasing, and elaboration. Whether any given main idea statement contains all of the important points that it should is always debatable rather than indisputable. The nature of the question asked on this test, i.e.; select the best main idea statement from among those given, attempts to account for this quality of relative rather than absolute correctness.

หลักการและแนวคิดในการสร้างเครื่องมือเพื่อการทดสอบ และประเมินผลความสามารถจลนทางการสื่อสารทางภาษา

สุทัศน์ สุกมลสันต์

คำนำ

ในปัจจุบันนี้แนวคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลความสามารถทางภาษากำลังเปลี่ยนไปจากแนวคิดเดิมของนักโครงสร้างนิยม (structuralism) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่านักพฤติกรรมนิยม (behavioralism) ซึ่งนิยมกันมากในราวปี ค.ศ. 1950–1970 แนวคิดเดิมนั้นเชื่อว่า ภาษาคือชุดของนิสัย (A language is a set of habit) การสอนจึงเน้นที่ “การใช้ภาษา” (language usage) และการทดสอบนิยมมุ่งทดสอบจุดย่อย ๆ ของภาษา (discrete-point items) ที่คิดว่ามีความสำคัญ ดังนั้น การทดสอบจึงเป็นแบบสอบปรนัย (objective test) ที่วัดความสามารถในการใช้ภาษาจุดย่อย ๆ แบบทดสอบก็เน้นที่ความตรง (validity) และความเที่ยง (reliability) มากกว่าคุณลักษณะอย่างอื่น และให้ความสำคัญของการประเมินผลรวบยอด (summative evaluation) ที่อาศัยแบบทดสอบอิงกลุ่ม (norm-referenced test) มากกว่าการประเมินผลอย่างอื่น

ขณะนี้แนวคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลความสามารถทางภาษากำลังเปลี่ยนไป นักทดสอบและประเมินผลทางภาษาหันมาให้ความสนใจในการทดสอบและประเมินผลความสามารถจลนทางการสื่อสารของภาษา (language communicative performance) เนื่องจากแนวคิดทางด้านการเรียนการสอนทางภาษาเปลี่ยนมานิยมแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) แนวคิดนี้ให้ความสำคัญ “ภาษาที่ใช้” (language use) มากกว่า “การใช้ภาษา” เพราะเชื่อว่า “ภาษาคือคำพูดไม่ใช่สิ่งที่บันทึกไว้” (A language is speech, not writing) แบบสอบตามแนวคิดใหม่นี้เน้นที่ความตรงมากกว่าความเที่ยง ให้ความสำคัญการประเมินผลความก้าวหน้า (formative evaluation) ที่อาศัยแบบสอบอิงเกณฑ์ (criterion-referenced test) มากยิ่งขึ้น

แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากความคิดด้านการทดสอบและประเมินผลแนวใหม่นี้ยังอยู่ในระยะเริ่มแรก จึงยังมีประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องอีกหลายอย่างที่นักทดสอบและประเมินผลทางภาษา นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ รวมทั้งนักภาษาศาสตร์ยังมีความเห็นแตกต่างกันอยู่บ้าง ซึ่งผู้เขียนจะได้กล่าวถึงต่อไปรวมทั้งกล่าวถึงหลักการและแนวคิดโดยสังเขปในการสร้างเครื่องมือเพื่อการทดสอบและประเมินผลความสามารถจลนในการสื่อสารทางภาษาต่อไป เพื่อเป็นแนวทางให้ท่านที่สนใจทำการศึกษารายละเอียดต่อไปได้

แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถศัทธิ (competence) และความสามารถจลน์ (performance) ทางภาษา

นักภาษาศาสตร์และนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ในปัจจุบันเชื่อว่า นอกจากคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาแล้ว ภาษาประกอบด้วยสิ่งอื่น ๆ อีก เช่น วัฒนธรรม ฐานะทางสังคมของผู้ใช้และความพร้อมทางร่างกายและจิตใจ เป็นต้น และในการทดสอบนั้น ควรมุ่งทำการทดสอบภาษาที่ใช้ (language use) แทนที่จะเป็น การใช้ภาษา (language usage) หรือการศึกษาภาษา (language study) เพราะเชื่อว่าความรู้ความสามารถทั้งสองด้านนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของความสามารถศัทธิทางภาษา (language competence) เท่านั้น ไม่ใช่ความสามารถจลน์ทางภาษา (language performance) แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคำว่า ความสามารถศัทธิ (competence) และความสามารถจลน์ (performance) นี้มีความหมายหลายอย่างแล้วแต่แนวคิดเฉพาะศาสตร์ จึงทำให้แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องทั้งสองนี้ยังเป็นที่เข้าใจสับสนกันอยู่เสมอ เช่น นักภาษาศาสตร์เชื่อว่า ความสามารถศัทธิทางภาษาหมายถึงความรู้และความสามารถของบุคคลเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษาที่ทำให้เสียงมีความสัมพันธ์กับความหมายด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง และความสามารถจลน์หมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาในระดับที่ยอมรับได้ (อ้างจาก Munby, 1978 : 9)

แต่นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ซึ่งเชี่ยวชาญในการสอนภาษา เช่น Rivers (1972 : 33) มีความเห็นว่า “ความสามารถศัทธิทางภาษา” คือ ความรู้และความสามารถพื้นฐานเกี่ยวกับระบบหน่วยเสียง หน่วยคำ วากยสัมพันธ์ และความสัมพันธ์ระหว่างระบบเหล่านี้กับระบบความหมายของคำ ซึ่งภาษาในระดับนี้อาจเรียกว่า จุลภาษา (micro-language) และมีความเห็นว่า “ความสามารถจลน์ทางภาษา” คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อประโยชน์ในการสื่อสาร รวมทั้งการให้และการรับสารสนเทศ (information) โดยการพูดและการเขียนให้ถูกต้องตามกาลเทศะ แต่ Hymes (1976 : 281) ซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์เชื่อว่า “ความสามารถศัทธิก็คือ ความสามารถทั่วไปของคนเกี่ยวกับทั้งความรู้และความสามารถที่จะใช้ความรู้นั้น” ซึ่งความรู้และความสามารถนี้ประกอบด้วย 4 อย่างคือ ไวยากรณ์ (grammar) จิตภาษาศาสตร์ (psycholinguistics) ความรู้ทางสังคมและวัฒนธรรม (sociocultural knowledge) และความสามารถเพื่อใช้ภาษา (ability for use) และ “ความสามารถจลน์ คือ ความสามารถในการใช้ภาษาได้จริงในเหตุการณ์จริง (actual use and actual events)” ที่น่าสนใจมากก็คือ Hymes กล่าวว่า ความสามารถทั้งสองอย่างนี้อาจไม่มีความสัมพันธ์ต่อกันโดยตรงก็ได้ เนื่องจากความสามารถจลน์มีความเกี่ยวข้องกับปัจจัยอื่น ๆ อีก เช่น สภาพทางสมองและเหตุการณ์เฉพาะหน้า เป็นต้น จึงอาจทำให้บุคคลใช้ภาษาได้ไม่ดีเท่ากับความสามารถศัทธิที่มีอยู่ก็เป็นได้ (อ้างจาก Morrow, 1977 : 4)

นอกจากนี้ Cambell และ Wales (อ้างจาก Morrow, 1977 : 4) เชื่อว่าความสามารถในการใช้ภาษานั้นขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถทางไวยากรณ์ (หรือที่เรียกว่า ความสามารถศัทธิทางภาษา (linguistic competence)) และความรู้ความสามารถในการที่จะใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม (หรือที่เรียกว่า ความสามารถศัทธิทางการสื่อสาร (communicative competence)) ซึ่งมีลักษณะเฉพาะดังนี้

1. ความสามารถศัทธิทางการสื่อสารไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้โดยไม่มีความสามารถศัทธิทางภาษา เพราะว่า ความสามารถศัทธิทางการสื่อสารประกอบด้วยความสามารถศัทธิทางภาษาและความสามารถด้านอื่น ๆ อีก

2. ความสามารถด้านอื่น ๆ ที่เป็นส่วนประกอบของความสามารถศักยภาพทางการสื่อความหมายนั้นเป็นความสามารถต่าง ๆ ในการใช้และเข้าใจภาษาได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ เช่น ระดับของภาษา (status) สถานะของผู้ใช้ภาษา และคุณค่าของการสื่อสาร (communicative value) หรือหน้าที่ของภาษา (communicative function) เป็นต้น (ซึ่งจะได้อธิบายเพิ่มเติมในภายหลัง)

3. ความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารแตกต่างจากความสามารถจลน์ทางการสื่อสารในทำนองเดียวกับความสามารถศักยภาพทางภาษาแตกต่างจากความสามารถจลน์ทางภาษา กล่าวคือ ความสามารถทั้ง 2 อย่าง อาจไม่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเป็นเส้นตรง กล่าวคือ การที่บุคคลหนึ่งมีความสามารถศักยภาพทางภาษามาก บุคคลนั้นอาจไม่มีความสามารถจลน์มากก็ได้ เขาอาจจะมีความสามารถจลน์ต่ำ หรือในทางตรงกันข้ามก็ได้ ทั้งนี้ก็เพราะว่า ความสามารถจลน์ทางการสื่อสารมักเป็นความสามารถของบุคคลในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าทางภาษาได้

ปัจจุบันนี้ นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ได้แบ่งส่วนประกอบของความสามารถศักยภาพในการสื่อสารออกเป็น 4 อย่าง (Canale, 1983 : 6) และแบ่งส่วนประกอบของกลวิธีในการสื่อสารของความสามารถจลน์ออกเป็น 4 อย่าง (Farch and Kasper, 1983 : 38) ซึ่งความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้อาจแสดงได้ในแผนภาพหน้าต่อไป

จากแผนภาพดังกล่าวนี้ ความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารนั้น ประกอบด้วย 4 ส่วนสำคัญคือ

1. ความสามารถศักยภาพเชิงภาษาหรือทางไวยากรณ์ (linguistic or grammatical competence) ได้แก่ ความรู้ความสามารถและทักษะในการที่จะเข้าใจความหมายของคำ หรือข้อความตามตัวอักษร ซึ่งถือได้ว่าเป็นความสามารถในระดับ “จุลภาษา” (micro-language)

2. ความสามารถศักยภาพเชิงสังคมภาษาศาสตร์ (sociolinguistic competence) ได้แก่ ความสามารถที่จะเข้าใจและใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสังคมแวดล้อม ทั้งด้านความหมายและรูปแบบของภาษาตามหน้าที่ของการสื่อสาร (communicative functions) เช่น การออกคำสั่ง อธิบาย ขอร้อง และขอโทษ เป็นต้น

3. ความสามารถศักยภาพเชิงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของภาษา และความหมาย (discourse competence) ได้แก่ ความสามารถที่จะเข้าใจว่ารูปแบบของภาษา (grammatical form) สัมพันธ์กับความหมายอย่างไร เช่น ข้อความต่าง ๆ สัมพันธ์กันได้อย่างไร (รู้จักการใช้การเชื่อมความ (cohesion)) และความหมายของข้อความสัมพันธ์กันได้อย่างไร (รู้จักการใช้การเชื่อมคำ (coherence)) เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

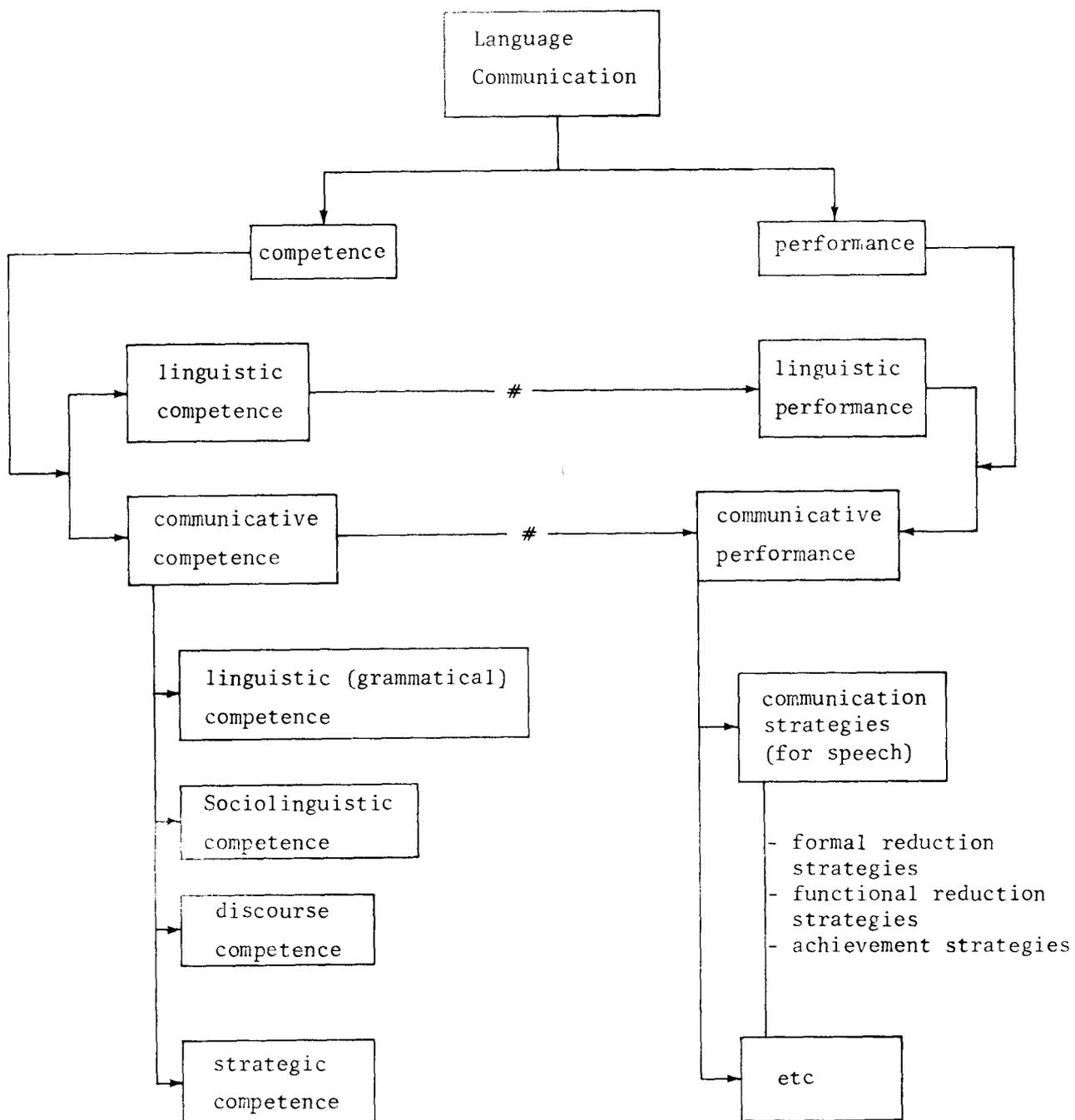
A : That's the telephone. (request)

B : I'm in the bath. (excuse)

A : O.K. (acceptance)

4. ความสามารถศักยภาพเชิงกลวิธี (strategic competence) ได้แก่ความสามารถในการที่จะสื่อความหมายได้ ทั้งการใช้ภาษา (verbal) และไม่ใช้ภาษา (non-verbal) เช่น การเน้นข้อความบางแห่งที่ต้องการ การใช้ท่าทางหรือกริยาประกอบการสื่อสาร การใช้ข้อความอื่นเพื่อสื่อความหมายเดียวกันที่ตนมีปัญหา (เช่น การใช้รูปประโยคใหม่ (paraphrase)) เป็นต้น

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถก็ยและความสามารถจน
 (Relationships between Competence and Performance)

ดังนั้น แบบทดสอบทางภาษาที่ต้องการวัดความสามารถในการสื่อสารจึงควรอย่างยิ่งที่จะต้องพยายามทดสอบความสามารถต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม ปัญหาที่ต้องคำนึงก็คือ เราจะทดสอบส่วนใดของภาษา

สิ่งที่ควรมุ่งทดสอบในการวัดความสามารถจลนทางการสื่อสาร

จากแผนผังดังกล่าวแล้ว ทำให้เกิดปัญหาว่า ในการทดสอบความสามารถจลนทางการสื่อสารนั้น นักทดสอบจะต้องวัดอะไรบ้าง

จากแผนภาพของความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถศักยภาพและความสามารถจลนดังกล่าวแล้วและจากแนวคิดหลาย ๆ ด้านเกี่ยวกับความหมายของคำทั้งสองนี้ เราอาจสรุปได้ว่า ในการทดสอบความสามารถในการสื่อสารได้จริงนั้น เราควรทดสอบสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. ทดสอบความรู้ความสามารถพื้นฐานของบุคคลเกี่ยวกับโครงสร้างต่าง ๆ ของภาษา เช่น ระบบหน่วยเสียง หน่วยคำ วากยสัมพันธ์ และความสัมพันธ์ของระบบต่าง ๆ เหล่านี้ หรือที่เรียกว่า ความสามารถศักยภาพทางภาษา และภาษาในระดับนี้เรียกว่า “จุลภาษา” (micro-language)

2. ทดสอบความรู้ความสามารถในการที่จะใช้ หรือใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะในระดับที่ยอมรับได้ ทางด้านภาษา (linguistically) ทางด้านสังคม (socially) ทางด้านสภาพแวดล้อม (contextually) และทางด้านวัฒนธรรม (culturally) หรือที่เรียกว่าความสามารถศักยภาพทางการสื่อสาร และภาษาที่ใช้ในระดับนี้เรียกว่า “มหภาษา” (macro-language)

3. ทดสอบความสามารถที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้จริงว่า มีความถูกต้องมากน้อยเพียงใด และมีกลยุทธ์ในการสื่อสาร (communicative strategies) เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการสื่อสารได้ดีเพียงใด และเหมาะสมหรือไม่ หรือที่เรียกว่า ความสามารถจลนทางการสื่อสาร เช่น ในกรณีการพูดอาจทดสอบดูว่า เมื่อมีปัญหาในการสื่อสาร ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารโดยใช้กลยุทธ์ในการหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาด (formal reduction strategies) ในระดับต่าง ๆ เช่นในระดับหน่วยเสียง (phonological level) และหน่วยคำ (morphological level) หรือระดับอื่น ๆ อย่างไร มีความเหมาะสมหรือไม่ และสามารถจะสื่อความหมายที่ต้องการได้หรือไม่ เป็นต้น เช่น ถ้าผู้พูดมีปัญหารื่องการออกเสียง /-l/ ทำยคำ เวลาจะพูดว่า She is ill. จะพูดประโยคดังกล่าวนี้ หรือเสียงไปพูดว่า She is sick. เป็นต้น หรือทดสอบว่าผู้พูดใช้กลยุทธ์การหลีกเลี่ยงหัวข้อเรื่องหรือระดับของเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร (functional reduction strategies) หรือว่าผู้พูดสื่อสารแต่เฉพาะเนื้อหาที่ตนเองมีความรู้ความสามารถเป็นพิเศษเท่านั้น (achievement strategies)

อนึ่ง กลยุทธ์ในการสื่อสารของแต่ละทักษะอาจแตกต่างกัน ดังนั้น ในการทดสอบความสามารถในการสื่อสารแต่ละทักษะ จึงควรหาวิธีการทดสอบกลยุทธ์ต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย เพื่อทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาได้จริง รวมทั้งความรู้และความสามารถในระดับอื่น ๆ ด้วย ปัญหาต่อไปก็คือ เราจะทำการทดสอบสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร

วิธีทดสอบความสามารถฉลน้ทางการสื่อสาร

นักทดสอบทางภาษาที่มีชื่อเสียง เช่น Davies (1979) Morrow (1977) และ Carrol (1980) มีความเห็นเกี่ยวกับวิธีการทดสอบความสามารถในการสื่อสารพอสรุปได้ดังนี้

1. ทำการทดสอบความสามารถศัักย์ทางภาษาหรือ “จุลภาษา” ด้วย แบบทดสอบจุดย่อย (discrete-point test) เช่นการเลือกตอบ และการจับคู่ เป็นต้น
2. ทำการทดสอบความสามารถศัักย์ทางการสื่อสารหรือ “มหภาษา” ด้วยแบบสอบรวมสรุป (global test) เช่น cloze test การเขียนตามคำบอก การสัมภาษณ์ และการเขียนเรียงความ เป็นต้น
3. ทำแบบทดสอบ หรือสภาพ การทดสอบให้เหมือนการ สื่อความหมายตามความเป็นจริง (actual communication) ให้มากที่สุด
4. ใช้การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ (Criterion-referenced test) และเน้นการประเมินผลก้าวหน้า (formative evaluation) ของการเรียนมากกว่าการประเมินผลรวบยอด (summative evaluation)
5. ใช้แบบทดสอบจุดย่อยวัดความสามารถในการสื่อสารให้เหมาะสม เช่น ใช้แบบสอบแบบเลือกตอบ วัดความสามารถศัักย์ทางสังคมภาษาศาสตร์ เป็นต้น (ดูตัวอย่างแบบทดสอบในสุพัฒน์ สุขมลสันต์, 2524:22-24)
6. สร้างข้อทดสอบวัดความสามารถศัักย์หลาย ๆ ด้านที่เกี่ยวข้องกันในเวลาเดียวกัน (ดูแผนภาพเดิมประกอบ)
7. เน้นหนักที่การสร้างข้อสอบวัดความสามารถศัักย์ทางภาษา คือ ความรู้ความสามารถทางโครงสร้างของภาษา เพราะความสามารถนี้เป็นส่วนที่จำเป็นในการเรียนและการสอนทางภาษาและเป็นส่วนที่ทำให้เกิดมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างกว้างขวางมากกว่าความสามารถด้านอื่น กล่าวคือ เป็นความสามารถที่จำเป็นที่ทำให้เกิดมีความสามารถฉลน้ทางการสื่อสารได้ (Davies 1979 : 225)

ปัญหาที่สำคัญก็คือ เราจะทำให้สภาพการสอบเหมือนการสื่อสารจริงได้อย่างไร

การทำให้แบบทดสอบมีลักษณะเหมือนการสื่อความหมายตามความเป็นจริง

Morrow (1977 : 23) แนะนำว่าธรรมชาติของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามความเป็นจริงนั้นมีลักษณะดังนี้ กล่าวคือ

1. มีอันตรกิริยา (interaction-based) กล่าวคือใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายระหว่างผู้สื่อความหมายกับผู้รับความหมาย ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารในรูปแบบใด
2. ไม่อาจทำนายได้ (unpredictability) กล่าวคือ ในการโต้ตอบสาระที่สื่อกันนั้น ผู้สื่อและผู้รับไม่อาจทำนายสาระที่อีกฝ่ายหนึ่งจะส่งคืนมาได้ถูกต้อง
3. มีบริบทกำหนด (context) กล่าวคือในการใช้ภาษานั้น ผู้ส่งสารและผู้รับอาศัยสภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยกำหนดความเหมาะสมของภาษา เช่น

1. บริบทของสถานการณ์ (context of situation) เช่น สถานที่ (setting) บทบาท (role) ของผู้ที่เกี่ยวข้อง สถานะ (status) ของผู้รับ-ส่งข่าวสาร และระดับของภาษา (formality) เป็นต้น

2. *บริบทของผู้ที่เกี่ยวข้อง* (participant variables) เช่นอารมณ์ หรือ เจตคติ (mood or attitude) ของผู้รับ-ส่งข่าวสาร และความรู้เดิม (pre-supposition) เป็นต้น

3. *บริบทของไวยากรณ์* (grammatical features) เช่นการใช้คำนามและสรรพนาม หรือ markers ต่าง ๆ ทางไวยากรณ์

4. *มีจุดมุ่งหมาย* (purpose) กล่าวคือภาษาที่ใช้สื่อสารย่อมมีจุดมุ่งหมายว่าใช้เพื่ออะไร เช่น เพื่อถาม เพื่อแสดงการขอบคุณ เพื่อขออภัย เป็นต้น

5. *มีการใช้ภาษา* (performance) กล่าวคือการสื่อสารนั้นอาจใช้วิธีการพูด การฟัง การเขียน และการอ่าน เป็นต้น

6. *เป็นภาษาที่ใช้จริง* (authenticity) กล่าวคือเป็นภาษาที่เจ้าของภาษา หรือผู้ใช้ที่มีคุณภาพใช้เพื่อการสื่อสารจริง ไม่ใช่ภาษาที่ดัดแปลงให้ง่าย (simplified) เพื่อประโยชน์บางอย่าง เช่น เพื่อใช้ในการเรียนการสอน หรืออย่างอื่นแต่บุคคลดังกล่าวไม่นิยมนำมาใช้เพื่อการสื่อสารในสภาพที่เป็นจริงทั่วไป

7. *มีพฤติกรรมการใช้ภาษาเกี่ยวข้อง* (behavior-based) กล่าวคือมีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริง และผู้ใช้ภาษาเหล่านี้ได้รับผลของการสื่อสารดังกล่าวแล้ว เป็นต้น

ดังนั้นแบบทดสอบหรือกิจกรรมการทดสอบทางภาษาคงจะมีลักษณะเหมือนหรือใกล้เคียงกับธรรมชาติของการสื่อสารทางภาษาดังกล่าวด้วย ท่านผู้อ่านคงสงสัยว่า เพื่อที่จะทำการวัดและทดสอบความสามารถดังกล่าวแล้วนั้น เราจะใช้แบบทดสอบแบบใดจึงจะเหมาะสม ซึ่งเป็นเรื่องที่จะได้พิจารณาต่อไป

แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถศักยภาพทางการสื่อสาร

ดังได้กล่าวมาแล้วว่าวิธีหนึ่งที่สำคัญในการทดสอบความสามารถจลน์ทางการสื่อสาร ก็คือ การทดสอบความสามารถศักยภาพเชิงภาษา ซึ่งได้แก่ โครงสร้างและหลักไวยากรณ์ทางภาษาและความสามารถศักยภาพทางการสื่อสาร ในการทดสอบนั้นตามทฤษฎีแล้วเราต้องการแบบทดสอบที่มีความเที่ยง (reliability) และความตรง (validity) อยู่ในระดับสูงที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ แบบทดสอบจุดย่อยและแบบทดสอบรวมสรุปนั้น สามารถให้ค่าดังกล่าวได้แตกต่างกันดังแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้ (Davies, 1977 : 223) ดังนั้น เราจึงควรทราบว่ามีเมื่อใดควรจะเลือกใช้แบบทดสอบแบบใดจึงจะเหมาะสม

ความสัมพันธ์ของค่าความเที่ยงและความตรงในแบบทดสอบสองชนิด

	DP	IG
linguistic competence	--V	-V
communicative competence	+V	+V
	+R	-R

จากตารางข้างบนนี้แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบที่พึงประสงค์มากที่สุดในการทดสอบความสามารถศักยภาพในการสื่อสาร คือแบบทดสอบจุดย่อย (DP = discrete-point test) เพราะว่าเป็นแบบทดสอบที่ทั้งค่าความเที่ยงและค่าความตรง (+R, +V) และแบบทดสอบที่ไม่ควรใช้ก็คือ แบบทดสอบรวมสรุป (IG=integrated or global test) เพราะให้ค่าความเที่ยงและความตรงต่ำ หรือไม่มีค่าดังกล่าว (-R, -V) แต่อย่างไรก็ตาม หากว่าการทดสอบมุ่งที่ค่าความตรงมากกว่าค่าความเที่ยงแล้ว การทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้วยแบบทดสอบรวมสรุปก็อาจทำได้ เช่น การทดสอบการพูดด้วยการสนทนาโต้ตอบ หรือการเขียนเรียงความแบบอิสระ เป็นต้น ในกรณีดังกล่าวนี้ การกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนเพื่อให้มีความเป็นปรนัยมากยิ่งขึ้นเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งและถ้าเป็นไปได้ควรต้องเป็นการทดสอบแบบอิงเกณฑ์ที่ใช้ความสามารถของเจ้าของภาษาเป็นเกณฑ์สูงสุดของทักษะแต่ละด้านที่ทำการทดสอบด้วยจะดีมาก

อนึ่ง เมื่อเราทราบว่าควรทำการทดสอบความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารด้วยแบบทดสอบแบบใดแล้วต่อไปก็ควรพิจารณาว่าจะใช้ข้อทดสอบชนิดใดจึงจะเหมาะสม

ชนิดของแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถศักยภาพทางการสื่อสาร

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า แบบทดสอบที่ควรใช้ในการทดสอบความสามารถในการสื่อสารทั้งความสามารถศักยภาพและความสามารถจลน์มี 2 แบบ คือ แบบทดสอบจุดย่อย และแบบทดสอบรวมสรุป แบบทดสอบทั้ง 2 ชนิดนี้ มักใช้เพื่อจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน (รายละเอียดศึกษาได้จาก สุพัฒน์, 2524 : 12) แต่พอสรุปได้ว่า แบบทดสอบจุดย่อยนั้น มุ่งเน้นการทดสอบระดับ “จุลภาษา” และ “การใช้ภาษา” (language usage) และเน้นเรื่องความเที่ยงของแบบทดสอบ และการประเมินผลแบบอิงกลุ่ม แต่ว่าแบบทดสอบรวมสรุป มุ่งเน้นการทดสอบระดับ “มหภาษา” และ “ภาษาที่ใช้” (language use) และเน้นเรื่องความตรงของแบบทดสอบและการประเมินผลแบบอิงเกณฑ์

ดังนั้น ในการวัดความสามารถในการสื่อสารนั้น ควรใช้แบบทดสอบทั้งสองแบบ และใช้กลุ่มตัวอย่างของสิ่งทีวัดขนาดใหญ่ (มีข้อสอบจำนวนมาก ๆ) เพื่อให้แน่ใจได้ว่า การทดสอบครอบคลุมสิ่งที่ต้องการทดสอบได้อย่างเพียงพอ

แบบทดสอบทั้ง 2 แบบนั้นแต่ละแบบมีหลายชนิด (รายละเอียดศึกษาจาก สุพัฒน์, 2524 : 21-24) ยกตัวอย่างเช่น

ก. แบบทดสอบจุดย่อย

1. *แบบเลือกตอบ* เพื่อทดสอบจุดย่อยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสื่อสาร เช่น ฉาก (setting) เรื่อง (topic) หน้าที่ (function) ความน่าจะเป็นไปได้ (modality) บทบาท (role) การรู้ล่วงหน้า (pre-supposition) ระดับของภาษา (formality) ฐานะ (status) และอารมณ์ (mood) เป็นต้น หรือจุดอื่น ๆ ของความสามารถศักยภาพเชิงภาษา

2. *แบบจับคู่* เพื่อทดสอบความรู้และความเข้าใจของความสัมพันธ์ของภาษา เช่น อาจใช้วัดความสามารถศักยภาพเชิงกลวิธี (strategic competence) เป็นต้น

นอกจากแบบทดสอบดังกล่าวแล้ว การทดสอบทางโครงสร้างของภาษาและทักษะต่าง ๆ ตามแนวความคิดการทดสอบของกลุ่มพฤติกรรมนิยม เช่น Lado (1961, 1964) Valette (1967) และ Harris (1969) ก็สามารถใช้วัดส่วนหนึ่งของความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารได้เป็นอย่างดี

ข. แบบทดสอบรวมสรุป

ถ้าการทดสอบมุ่งวัดความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาแล้ว แบบทดสอบรวมสรุปจะให้ความตรง ได้ดีกว่าการสอบด้วยแบบสอบจุกย่อย ตัวอย่างแบบทดสอบดังกล่าวนี้ ได้แก่

1. แบบ cloze test ทั่วไป
2. แบบ modified cloze test ซึ่งอาจมีการระขื่อความของบทสนทนาโต้ตอบ หรือบางส่วนของเรื่อง เป็นต้น
3. แบบโต้ตอบโดยกำหนดเรื่อง หรือให้เลือกเรื่องแบบอิสระ
4. แบบตอบคำถามจากเรื่องที่ฟัง หรือที่อ่าน โดยการตอบเป็นข้อความตามสิ่งที่อ่าน หรือฟัง หรือแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น
5. แบบถามคำถามผู้อื่นจากเรื่องที่อ่านหรือฟัง
6. แบบสอบที่มีอันตรกิริยาของกลุ่ม (interaction/participation test) เช่น ใช้บทบาทสมมติ (role-play) ของบทสนทนา หรือบทละคร การแสดงละคร การอภิปรายซักถามกัน และ การใช้ภาษาในสถานการณ์สมมติขึ้น เป็นต้น
7. แบบบรรยาย สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่กำหนดขึ้น หรือกำหนดขึ้นเอง
8. แบบการอ่านเข้าใจความ
9. แบบการฟังเข้าใจความ
10. แบบการเขียนเรียงความ ทั้งแบบควบคุม และแบบอิสระ
11. แบบการเขียนตามคำบอก
12. แบบเขียนสรุปข้อความจากเรื่องที่อ่าน หรือฟัง เป็นต้น

ดังได้กล่าวแล้วว่า แบบทดสอบในระดับมัธยมศึกษา เป็นแบบทดสอบรวมสรุป ซึ่งมีขาดความเที่ยง ผู้ดำเนินการสอบควรจะต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนที่เป็นปรนัยให้ละเอียดที่สุด เพื่อให้ผู้ให้คะแนนคนอื่น ๆ ยึดถือเป็นแบบอย่างได้ และหากเป็นไปได้ควรมีตัวอย่างของพฤติกรรมการใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ไว้ด้วยเพื่อการอ้างอิง เช่น ที่ว่า “พูดได้ดีมาก” หมายความว่าอย่างไร พร้อมตัวอย่างประกอบด้วย เป็นต้น

หลังจากที่ทำการทดสอบความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารของผู้เรียนแล้ว ก็ถึงขั้นสุดท้ายของการวัดผลนั้น คือ การประเมินผลสิ่งที่วัดนั้น ซึ่งจะได้อีกต่อไป

การประเมินผลการเรียนการสอน

การประเมินผลของการเรียนการสอนเป็นเรื่องที่สำคัญมากสำหรับระบบการศึกษา และเป็นเรื่องที่มีแง่มุมในการพิจารณาในรายละเอียดปลีกย่อยมากมายเกินกว่าที่จะกล่าวในโอกาสนี้ได้หมด แต่สาระสำคัญที่อาจกล่าวได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลความสามารถศักยภาพทางการสื่อสารมีดังนี้

1. การประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร ควรเน้นการประเมินผลความก้าวหน้าของแต่ละบุคคลมากกว่าการประเมินผลรวมสรุป
2. การประเมินผลความก้าวหน้า ควรเน้นที่การวัดแบบอิงเกณฑ์มากกว่าการวัดแบบอิงกลุ่ม ทั้งนี้โดยใช้ระดับความสามารถในการสื่อสารของเจ้าของภาษา หรือผู้ที่สามารถในการสื่อสารได้ดีเป็นเกณฑ์สูงสุด ซึ่งเกณฑ์การวัดทักษะต่าง ๆ ด้านความสามารถในการสื่อสาร อาจหาได้จากตำราทดสอบทั่วไป เช่น ของ Carroll, (1980) Valette (1977) เป็นต้น ส่วนการพิจารณาให้ระดับคะแนน (grade) ผู้เรียนนั้นควรใช้ทั้งแบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม จึงจะได้ผลดีกว่าการใช้เพียงแบบใดแบบหนึ่งเท่านั้น (Terwillinger, 1977 : 38)
3. การให้คะแนนควรมุ่งเน้นที่สัมฤทธิ์ผลของการเรียนการสอนที่เป็นเป้าประสงค์เท่านั้น ไม่ควรรวมพฤติกรรมด้านอื่นข้างเคียงใด ๆ เช่น ไม่ควรใช้คะแนนการเข้าเรียนเป็นส่วนหนึ่งของการทดสอบสัมฤทธิ์ผล
4. การตัดสินระดับคะแนน ควรต้องคำนึงเรื่องความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด (standard error of measurement) ด้วยเสมอ โดยเฉพาะคะแนน ณ จุดตัดของแต่ละระดับคะแนน
5. พึงระลึกอยู่เสมอว่า การประเมินผลจะยุติธรรมได้มากน้อยเพียงใด ส่วนหนึ่งที่สำคัญคือ ความถูกต้อง และความครอบคลุมของเนื้อหาในการวัดว่ามีมากน้อยเพียงใด

สรุป

จากรายละเอียดพอสมควรดังกล่าวแล้วตั้งแต่ต้น เราอาจสรุปได้ว่าแนวคิดในการทดสอบทางภาษาในปัจจุบันนี้ นิยมการทดสอบความรู้และความสามารถเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ (language use) เพื่อใช้ในการสื่อสารมากกว่าความรู้และความสามารถในการใช้ภาษา (language usage) แต่ทว่าในการทดสอบความสามารถในการสื่อสารดังกล่าวแล้ว จะต้องทดสอบความสามารถศักยภาพเชิงภาษา (linguistic competence) ด้วย นอกเหนือจากความสามารถศักยภาพทางการสื่อสาร (communicative competence) และความสามารถศักยภาพด้านอื่น ๆ อีก เช่น ด้านสังคม ภาษาศาสตร์ และกลวิธีการใช้ภาษา เป็นต้น ทั้งนี้ก็เพราะว่า ความสามารถศักยภาพต่าง ๆ เหล่านี้เป็นพื้นฐานที่จำเป็นต่อความสามารถในการสื่อสารได้จริง (actual communication) หรือที่เรียกว่า ความสามารถจลนทางการสื่อสาร (communicative performance) ซึ่งนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ในปัจจุบันจำนวนมากเชื่อว่า เป็นส่วนหนึ่งของความสามารถศักยภาพทางการสื่อสาร ส่วนการประเมินผลนั้น ควรใช้ทั้งแบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม จะได้ผลดีกว่าใช้แบบใดแบบหนึ่งเท่านั้น และควรประเมินแบบความก้าวหน้ามากกว่าแบบรวมสรุปเท่านั้น

เอกสารอ้างอิง

- สุพัตน์ สุกมดสันต์, “ทฤษฎีต่าง ๆ ในการทดสอบทางภาษา และปัญหาที่ยืดเยื้อในการทดสอบสัมฤทธิ์ผล”
วารสารภาษาปริทัศน์, ปีที่ 2 ฉบับที่ 1, 2524
- Canale, M. “From Communicative Competence to Communicative Language Pedagogy,” in *Language and Communication*, Richards, J.C. and Schmidt, W.R. (ed.), N.Y. : Longman, 1983.
- Carroll, B.J. *Testing Communicative Performance*, Oxford : Pergamon Press, 1980.
- Davies, A. “Language Testing,” in *J. of Language and Linguistics*, 1979.
- Farch, C. and Kasper, G. “Plans and Strategies in Foreign Language Communication,” in *Strategies in Interlanguage Communication*, Farch, C. and Kasper, G. (ed.) N.Y. : Longman, 1983.
- Harris, D.P. *Testing English as a Second Language*, N.Y. : McGraw Hill, 1968.
- Hymes, D.H. “On Communicative Competence,” in *Sociolinguistics*, Pride, J.B. and Hymes, J. (ed.) Penguin Education, 1976.
- Lado, R. *Language Testing*, London : Longman, 1961 and 1964.
- Morrow, K. *Techniques of Evaluation for a Notional Syllabus*, U. of Reading : Royal Society of Arts, 1977.
- Munby, J. *Communicative Syllabus Design*, Cambridge University Press, 1978.
- Rivers, W.M. *Teaching Foreign-Language Skills*, London : U. of Chicago Press, 1968.
- Terwilliger, J.S. “Assigning Grades—Philosophical Issues and Practical Recommendation,” *J. of Research and Development in Education*, V. 10, N. 3, 1977.
- Valette, R.M. *Modern Language Testing*. N.Y. : Harcourt Brace, 1977.

บทเรียนแบบไหนดี้

วิภา จันทนาโกเมษ

คงเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าการรู้ภาษาหลายภาษากลายเป็นความจำเป็นอย่างหนึ่งในปัจจุบัน เนื่องจากคนในส่วนต่างๆ ของโลกมีโอกาสติดต่อกันมากขึ้นและสะดวกรวดเร็วขึ้น ซึ่งอาจเป็นการรู้ภาษาเพื่อประโยชน์ทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ หรือแม้แต่ทางศาสนา ในประเทศไทยภาษาที่มีคนต้องการรู้ ได้แก่ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน จีน และญี่ปุ่น ด้วยเหตุนี้การสอนภาษาจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในการเรียนภาษา นักภาษาศาสตร์หลายท่านในสมัยต่างๆ ได้พยายามที่จะค้นคว้าหาวิธีเรียนวิธีสอน เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพโดยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ มีการสร้างบทเรียนภาษาหลายแบบ และโดยปกติเมื่อมีการสร้างบทเรียนแบบหนึ่งขึ้น ผู้สอนภาษาก็จะยอมรับใช้บทเรียนแบบนั้นไปจนเมื่อมีการคิดวิธีเรียนใหม่และสร้างบทเรียนใหม่ บทเรียนที่เคยใช้มาก่อนก็เลิกใช้กันไป หรือกลายเป็นที่ไม่นิยมด้วยมีข้อเสียต่างๆ กัน เช่น ระยะเวลาๆ ในประวัติการเรียนภาษา บทเรียนที่ใช้กันโดยทั่วไปคือบทเรียนแบบเน้นโครงสร้างและไวยากรณ์ ต่อมาพบว่าบทเรียนแบบนี้มีข้อบกพร่องหลายประการจึงได้มีนักภาษาศาสตร์คิดบทเรียนแบบใหม่ขึ้น เช่นบทเรียนแบบเน้นสถานการณ์ซึ่งทำให้บทเรียนแบบเน้นโครงสร้างและไวยากรณ์กลายเป็นที่ไม่นิยมใช้ เป็นต้น

บทความนี้จะกล่าวถึงลักษณะของบทเรียนแบบต่างๆ ที่เคยใช้กันมาในการสอนภาษาอังกฤษในต่างประเทศและในประเทศไทย และการสร้างบทเรียนโดยยึดเอาการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษระดับพื้นฐานของสถาบันภาษา รวมทั้งปัญหาที่พบในการสร้างบทเรียนนั้นเป็นตัวอย่าง

บทเรียนแบบเน้นโครงสร้างและไวยากรณ์ (Structural Syllabus)

ในสมัยแรกๆ การเรียนการสอนภาษาโดยทั่วไปเป็นการเรียนที่เน้นเรื่องโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษาเป็นสำคัญ โดยมุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่มีอยู่ในภาษาและให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง บทเรียนจัดแบ่งตามความยากง่ายและความซับซ้อนของไวยากรณ์หรือโครงสร้างต่างๆ โดยเริ่มจากโครงสร้างหรือกฎเกณฑ์ง่ายๆ ไปสู่โครงสร้างและกฎเกณฑ์ที่มีความยุ่งยากซับซ้อนยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างจากสารบัญในหนังสือ A Basic Grammar of Modern English ดังนี้

1

BASIC SENTENCE ELEMENTS	1
Subjects and Predicates	4
Direct Objects	7

Predicate Nouns and Adjectives	11
Summary	13
Exercises	14
2	
ADVERBS AND PREPOSITIONAL PHRASES	16
Adverbials of Manner	17
Intensifiers and Sentence Adverbials	20
Adverbials of Place	21
Adverbials of Time	24
Other Classes of Adverbials	25
Exercises	26

จากการใช้บทเรียนแบบเน้นโครงสร้างและไวยากรณ์นี้ทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษานั้น แต่หลาย ๆ ครั้งผู้เรียนไม่รู้ว่าควรจะใช้ภาษาอย่างไรในสถานการณ์ใด หรือในโอกาสใด ซึ่ง Keith Johnson (1981 : 1) อ้างว่า Newmark (1966) เรียกผู้เรียนประเภทนี้ว่า “the structurally competent student” โดยอธิบายว่า “the structurally competent student is the one who has developed the ability to produce grammatically correct sentences—yet who is unable to perform a simple communicative task.” และได้ยกตัวอย่างของ Newmark ในการใช้ภาษาของผู้เรียนกลุ่มนี้ เช่น ในการขอต่อบุหรี่จากคนแปลกหน้า ผู้เรียนกลุ่มนี้อาจจะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามไวยากรณ์โดยถามว่า ‘have you fire?’ or ‘do you have illumination?’ หรือ ‘are you a match’s owner?’ ในขณะที่เจ้าของภาษาจะไม่พูดประโยคเหล่านี้เลย แต่จะพูดว่า “Excuse me, could I bother you for a light?” หรืออาจถามว่า “Do you have a light?” ซึ่งก็เป็นเหตุการณ์ที่พบได้ทั่วไปในเด็กไทยส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษ เด็กหลายคนเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาเกือบ 10 ปี เมื่อพบชาวต่างประเทศกว่าจะพูดได้แต่ละประโยคต้องใช้เวลานานหลายนาทีในการคิดหาคำที่จะใช้และการเรียงรูปประโยคและบ่อยครั้งก็พูดประโยคผิด ๆ ทั้ง ๆ ที่สามารถทำคะแนนสอบในวิชาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้ดี พูดง่าย ๆ ก็คือผู้เรียนไม่สามารถที่จะนำความรู้ในกฎเกณฑ์เหล่านั้นมาใช้ในชีวิตจริงได้

บทเรียนแบบเน้นสถานการณ์ (Situational Syllabus)

เมื่อการเรียนภาษาแบบเน้นโครงสร้างและไวยากรณ์ไม่ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้จริง ๆ จึงมีความพยายามคิดหาวิธีการเรียนการสอนภาษาแบบใหม่ขึ้น โดยหันไปเน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ หรือในโอกาสต่าง ๆ ด้วยความคิดว่าการใช้ภาษาจะต้องใช้ตามเนื้อความที่เหมาะสมทางสังคม ซึ่ง Wilkins (1976 : 16) กล่าวว่า “Language is always used in a social context and cannot be fully understood without reference to that context.” บทเรียนจะมีชื่อไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนอาจจะต้องใช้ภาษาและในการสอนภาษาก็จะสอนภาษาส่วนที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในสถานการณ์นั้น ๆ ดังนั้นในการสอนภาษาก็ต้องสอนควบคู่ไปกับเนื้อความ (context) ด้วย จะสอนแยกกันไม่ได้ อาจกล่าวได้ว่าในการสอนแบบนี้สถานการณ์ต่าง ๆ

เป็นตัวกำหนดภาษาที่จะใช้ บทเรียนที่จัดแบ่งเนื้อหาตามสถานการณ์นี้เรียกว่า Situational Syllabus เช่นหนังสือชื่อ Situational Dialogues ดังนี้

Transport

- 1 Asking the Way page 2
- 2 On a Bus page 4
- 3 Taking a Taxi page 6
- 4 At a Railway Station page 8
- 5 The London Underground page 10
- 6 Booking Airline Tickets page 12
- 7 Hiring a Car page 14
- 8 At a Garage page 16

Food and Drink

- 9 At Lunch page 18
- 10 Tea-time page 20
- 11 With a Friend in a Coffee Bar page 22
- 12 In a Restaurant page 24
- 13 In a Pub page 26
- 14 Offering Cigarettes page 28

In Town

- 15 At a Hotel page 30
- 16 Finding a Room page 32
- 17 Making an Appointment page 34
- 18 Finding a Job page 36
- 19 At a Bank page 38

- 20 At a Barber's Shop page 40
- 21 Shopping page 42
- 22 At a Theatre page 44
- 23 Police Registration page 46

Communication

- 24 Asking for Change page 48
- 25 Telephoning (1) page 50
- 26 Telephoning (2) page 52
- 27 In a Post Office page 54

Health

- 28 Asking about Health page 56
- 29 At a Doctor's Surgery page 58
- 30 At a Chemist's Shop page 60
- 31 Meeting People after a Long Time page 62

Greeting

- 32 Introductions and Opening Conversation Gambits page 64
- 33 Christmas, New Year and Easter Greetings page 66
- 34 Saying Good-bye page 68

At Home

- 35 Television page 70
- 36 Thanks for Hospitality page 72

บทเรียนแบบนี้เน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ หรือในโอกาสต่างๆ นี้ มีข้อดีในแง่ที่จะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน เพราะเนื้อหาบทเรียนจะประกอบด้วยสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน โดยผู้เรียนจะได้เรียนภาษาที่เหมาะสมกับความต้องการของตน

อย่างไรก็ตาม Wilkins (1976) กล่าวว่าสิ่งที่คนๆ หนึ่งพูดไม่น่าจะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ การที่ผู้พูดจะพูดอะไรเป็นเรื่องของความตั้งใจและวัตถุประสงค์ของผู้พูดนั้น ภาษาไม่จำเป็นต้องมีความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ "It would be naive to think that the speaker is somehow linguistically at the mercy of the physical situation in which he finds himself. What the individual says is what he has chosen to say. It is a matter of his intentions and purposes... language does not have to be related to the situation." (Wilkins 1976 : 17) โดย Wilkins ได้ยกตัวอย่างว่าบุคคลต่างๆ มิได้ไปที่ประชานิย์เพื่อซื้อแอสมบ์เพียงอย่างเดียว แต่อาจจะไปถามถึงพัสดุประชานิย์ที่ยังมิได้รับ หรือไปขอแลกเศษสตางค์เพื่อเอาไปโทรศัพท์ หรืออาจจะไปหาเพื่อนที่ทำงานอยู่ที่นั่นเพื่อถามว่าจะไปดูการแข่งขันฟุตบอลในบ่ายวันเสาร์หรือไม่ ในขณะที่ตัวกรุปแบบของภาษาบางอย่างอาจจะเกิดขึ้นในสถานการณ์ใด ๆ ก็ได้ไม่จำกัด เช่นการแสดงความคิดเห็น การถามหาสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือการขอความช่วยเหลือ กล่าวคือในสถานการณ์หนึ่ง ๆ คงไม่มีใครแสดงความคิดเห็นของตนแต่เพียงอย่างเดียวโดยไม่พูดถึงสิ่งอื่นใดเลย หรือคงไม่มีใครกล่าวขอความช่วยเหลือตลอดเวลา เราคงต้องพูดอะไรหลายอย่างในสถานการณ์หนึ่ง ๆ

ดังนั้นก็จะเห็นได้ว่าบทเรียนแบบเน้นสถานการณ์เป็นการจำกัดผู้เรียนให้เรียนรู้แต่ภาษาที่จะใช้เฉพาะในสถานการณ์หนึ่ง ๆ เท่านั้น ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้การใช้ภาษาโดยทั่วไป บทเรียนแบบเน้นสถานการณ์อาจจะดีและเหมาะสมกับผู้เรียนที่ต้องการเรียนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ใดวัตถุประสงค์หนึ่ง เป็นต้นว่าเพื่อต้องการทำงานโรงแรม เพื่อต้องการเป็นมัคคุเทศก์ หรือเพื่อใช้ในการประกอบธุรกิจการค้า แต่จะเป็นบทเรียนที่ไม่เป็นประโยชน์กับผู้เรียนที่มีต้องการเรียนภาษาเพื่อจุดประสงค์ใด ๆ โดยเฉพาะ ซึ่ง Wilkins (1976 : 18) กล่าวว่า ถ้าเราพยายามที่จะใช้ situational syllabus กับผู้เรียนที่ไม่ได้มีความต้องการเรียนภาษาตามสถานการณ์ที่ระบุไว้ในบทเรียนแบบ situation รวมทั้งผู้เรียนภาษาโดยทั่วไป เท่ากับว่าเราไม่ได้สอนให้ผู้เรียนเหล่านั้นมีความสามารถที่จะใช้ภาษาได้ “If we were attempt to use a situational syllabus for any learner whose needs could not be identified in these situational terms, including the general language learner, we would fail to provide him with the means to handle significant language needs.”

บทเรียนแบบเน้นความหมาย (Notional Syllabus)

เมื่อบทเรียนแบบเน้นโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษาไม่ประสบผลสำเร็จในการที่จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารได้ ด้วยเหตุที่มุ่งแต่จะสอนรูปแบบและความถูกต้องของภาษา บทเรียนแบบเน้นสถานการณ์ก็เน้นรูปแบบของภาษาเช่นเดียวกันเพียงแต่มีการสร้างสถานการณ์ต่างๆ ขึ้นควบคู่ไปกับการใช้ภาษา ซึ่งบทเรียนทั้งสองแบบนี้ยังไม่ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีพอ ต่อมาจึงได้มีการให้ความสนใจที่จะสอนภาษาโดยมุ่งที่เนื้อหา (content) มากกว่ารูปแบบ (form) ของภาษา บทเรียนแบบนี้คือ Notional Syllabus

สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงในการสร้างบทเรียนแบบที่เป็น Notional syllabus คือจะต้องดูว่า ผู้เรียนควรมีความสามารถใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารอะไรบ้าง Wilkins (1976) แบ่ง notions เป็น 3 ประเภท :-

1. Semantico-grammatical categories เป็นความหมายที่ได้จากคำศัพท์และระบบไวยากรณ์ของภาษา ความหมายในกลุ่มแรกนี้ได้แก่ความหมายที่เกี่ยวข้องกับ time, quantity, space, relational meaning และ deixis ซึ่งเป็นการอ้างอิงถึงเนื้อหา (Wilkins 1976 : 36 อธิบายว่า “By deictic meaning is meant the capacity to refer an utterance to the context in which it occurs.”) ความหมายแต่ละอย่างนี้ยังแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ อีก เช่น time แบ่งย่อยเป็น point of time เช่น คำว่า now, at twenty-five past eight; duration เช่น คำว่า until six o’clock, from Monday; time relation ได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ต่างๆ กับจุดของเวลาหรือเหตุการณ์อื่น ซึ่งสังเกตได้จาก กริยาช่วย (auxiliary) และส่วนที่ลงท้ายกริยา (verb endings), frequency เช่น คำว่า always, never และ sequence เช่น first, next

2. Categories of modal meaning แบ่งเป็น scale of certainty ซึ่งรวมถึง certainty เช่น คำว่า be certain, be inevitable; probability เช่น be likely, should; possibility เช่น may be, possible; nil certainty เช่น be certain not, be not possible; conviction เช่น be convinced, believe; conjecture เช่น think, expect; doubt, เช่น doubt, wonder และ disbelief เช่น not think, not believe และ scale of commitment ได้แก่ intention เช่น คำว่า will, wish และ obligation เช่น คำว่า must, ought to

3. Categories of communicative function แบ่งเป็น judgement และ evaluation, suasion, argument, rational inquiry และ exposition, personal emotions และ emotional relations
บทเรียนที่มีเนื้อหาครอบคลุมความหมายทั้งสามประเภทนี้จัดเป็นบทเรียนที่เรียกว่า Notional Syllabus เช่นหนังสือชื่อ “Vital English” (1977)

NOTIONS	FUNCTIONS Ways of ...			
	1 Establishing the facts	2 Exploring ideas and attitudes	3 Discovering and disclosing feelings	4 Distinguishing right from wrong
Evaluative relations and achievement Unit 1	travel sport education	free time sport identification	travel education place	education relationships feelings
Quantity and degree 1 Unit 2	place geography shopping sport health environment	health	place sport relationships geography	place geography
Spatial relations and origin 1 Unit 3	travel place house and home entertainment relationships	travel place relationships	house and home	travel
Quantity and degree 2 Unit 4	geography travel services shopping identification	geography services identification relationships	identification relationships	travel relationships

บทเรียนแบบเน้นการใช้ภาษา (Functional Syllabus)

นอกจาก Notional Syllabus ยังมีบทเรียนอีกแบบหนึ่งที่เน้นความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารเรียกว่า Functional Syllabus โดย Function หมายถึงจุดประสงค์ต่าง ๆ ที่คนจะใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกันไม่ว่าจะเป็นการพูดคุย หรือการเขียน เช่น Greeting, Apologizing, Inviting, Offering, Asking Permission หรือ Giving Instructions โดยรูปแบบของภาษาที่จะใช้เพื่อแสดงถึงวัตถุประสงค์หนึ่งๆ ก็จะต่างกันออกไปหลายรูปแบบ ในการสร้างบทเรียนจะจัดรวมรูปแบบของภาษาที่แตกต่างกันทางไวยากรณ์อยู่ในกลุ่มเดียวกันหากรูปแบบทั้งหมดนั้นสามารถใช้เพื่อแสดงวัตถุประสงค์เดียวกันได้ เช่นสำนวนที่ใช้ใน Asking Permission มีตั้งแต่ระดับง่าย เช่น ‘I’d like to leave early.’ ไปจนถึงสำนวนที่ค่อนข้างยาก เช่น ‘I hope you don’t mind, but would it be at all possible for me to leave early.’ (Littlewood 1983 : 80) ตัวอย่างของบทเรียนที่จัดตาม Functions ได้แก่ “Functions of English” (1977)

- 1 Talking about yourself, starting a conversation, making a date 3
- 2 Asking for information: question techniques, answering techniques, getting more information 9
- 3 Getting people to do things : requesting, attracting attention, agreeing and refusing 14

- 4 Talking about past events : remembering, describing experiences, imagining 'What if ...' 20
- 5 Conversation techniques : hesitating, preventing interruptions and interrupting politely, bringing in other people 25
- 6 Talking about the future : stating intentions, discussing probability, considering 'What if ...' 30
- 7 Offering to do something, asking permission, giving reasons 36
- 8 Giving opinions, agreeing and disagreeing, discussing 41
- 9 Describing things, instructing people how to do things, checking understanding 46
- 10 Talking about similarities, talking about differences, stating preferences 51
- 11 Making suggestions and giving advice, expressing enthusiasm, persuading 58
- 12 Complaining, apologizing and forgiving, expressing disappointment 64

บทเรียนแบบอิงหัวข้อ (Topic-based Organization)

รูปแบบของบทเรียนอีกแบบหนึ่งซึ่งเน้นการเรียนภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารหรือที่เรียกว่าแบบ communicative คือบทเรียนที่อิงหัวข้อ (Topic-based organization) ในบทเรียนแบบนี้จะมีการเลือกหัวข้อที่สำคัญ และหัวข้อที่คิดว่าผู้เรียนน่าจะรู้มาเป็นบทเรียน เช่น เรื่องอาหาร (food) กีฬา (sport) หรือการเมือง (politics) โดยในแต่ละหัวข้อผู้สอนก็จะสอนตัวภาษาที่จะเป็นประโยชน์กับผู้เรียน และจะจัดกิจกรรม (activities) ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนและได้ฝึกฝนภาษาที่เรียนด้วยในขณะเดียวกัน หนังสือที่จัดแบ่งเนื้อหาตามหัวเรื่องเช่น "Variety : A Workbook for Intermediate Readers" (1985)

Food and drink 3

- 1 Living to eat..... 4
- 2 Or eating to live 19
- Roleplay 22

Christmas 28

- 1 The spirit of Christmas 29
- 2 Christmas is children 36
- Roleplay 43

Work 44

- 1 In and out of work 45
- 2 A woman's place 52
- Discussion/Debate 62

Education 63

- 1 The happiest days of your life ? 64
- 2 Beyond the classroom 78
- Roleplay 92

Leisure 94

- 1 The world of entertainment 95
- 2 The sporting life 107
- Roleplay 119

The environment 121

- 1 Preserving the countryside 122
- 2 Conserving energy 134
- Simulation 144

บทเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานของสถาบันภาษา

บทเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานชุดแรกเน้นโครงสร้างและไวยากรณ์เป็นส่วนใหญ่ มีคำอธิบายวิธีการใช้ และโครงสร้างต่าง ๆ อย่างละเอียดพร้อมกับแบบฝึกหัด เช่น reduced clauses ประเภทต่าง ๆ และเน้นวิธีการอ่าน (reading strategies) เช่น identifying a topic, main ideas และ supporting details บทเรียนบางบทยึดตาม function ที่ผู้เรียนจะใช้ภาษา เช่น Giving Instructions and Directions หรือ Describing a Place ทั้งนี้ในแต่ละบทจะประกอบด้วย reading passages ซึ่งใช้เป็นตัวอย่างของไวยากรณ์ วิธีการอ่านและ function ที่ต้องการสอนในบทนั้น

ต่อมาสถาบันภาษาเปลี่ยนแนวการเรียนการสอนภาษาจากแบบที่เน้นโครงสร้างมาเป็นการเรียนภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารหรือที่เรียกว่า communicative (communicative approach เป็นวิธีการสอนที่คำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการใช้ภาษา กล่าวคือเป็นวิธีการสอนภาษาที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อพูดคุยกับผู้อื่นได้) มุ่งให้มีการสอนทักษะต่าง ๆ ในแบบที่เป็น integrated skills โดยเน้นหนักที่ทักษะการอ่านและการเขียน เพราะเป็นทักษะที่ผู้เรียนสามารถจะนำไปใช้ในการอ่านตำราและการเขียนรายงานในสาขาวิชาที่ตนเรียนอยู่ได้ และมีทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะเสริมทักษะการอ่านและการเขียน ตัวบทเรียนมีลักษณะที่เป็น authentic text โดยเลือกมาจากคู่มือ ประกาศ บทความในวารสารหรือนิตยสาร ข่าวจากหนังสือพิมพ์ และเรื่องราวต่าง ๆ จากสารานุกรม นอกจากนี้บทเรียนแบบใหม่นี้ยังกระตุ้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่างกันมากขึ้น โดยมีการจัดเตรียมกิจกรรม (activities) ต่าง ๆ ทั้งในรูปแบบที่เป็นกิจกรรมกลุ่มแบบ group work หรือ work in group และกิจกรรมคู่แบบ pair work หรือ work in pairs สำหรับตัวบทเรียนจัดตาม function ที่ผู้เรียนควรจะใช้หรือ function ที่จะจำเป็นสำหรับผู้เรียน โดยเนื้อหาในบทเรียนแต่ละบทจะเป็นเรื่องเดียวกันหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน แต่บทเรียนบางบทก็จัดเนื้อหาให้เป็นเรื่องเดียวกันเท่านั้นโดยมิได้ยึด function ใด ๆ เลย (โปรดดูตัวอย่างบทเรียนในภาคผนวกท้ายบทความนี้)

ปัญหาในการจัดทำบทเรียน

ปัญหาสำคัญประการแรกของผู้จัดทำบทเรียนคือ จะยึดอะไรเป็นแนวทางในการสร้างและจัดแบ่งบทเรียนที่แน่นอนที่สุดก็คือจะไม่จัดบทเรียนไปตามไวยากรณ์ของภาษาตามลักษณะบทเรียนแบบเก่าที่เคยใช้กันมา ทั้งนี้คงต้องยอมรับกันว่า ความสามารถในการที่จะใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นนั้น มิได้ขึ้นอยู่กับความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเท่านั้น หากแต่จะต้องรู้ด้วยว่า ควรจะใช้ภาษาอย่างไร เมื่อไร ดังที่ Keith Johnson (1983 : 2) ได้กล่าวว่า “...ability to manipulate the structures of the language correctly is only a part of what is involved in learning a language. There is a ‘something else’ that needs to be learned, and this ‘something else’ involves the ability to be appropriate, to know the right thing to say at the right time.” แต่ทั้งนี้ก็ได้หมายความว่า จะต้องจัดการสอนไวยากรณ์ และโครงสร้างต่าง ๆ ออกไปโดยสิ้นเชิง เพราะหากผู้เรียนไม่มีความรู้ในไวยากรณ์ของภาษาดีพอ ก็จะไม่สามารถใช้ภาษาติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นให้เข้าใจได้เช่นกัน Wilkins (1983 : 10) เองได้กล่าวถึงไวยากรณ์ว่า “There is no serious way in which a person who has not substantially mastered the grammatical system can be said to know a language. The grammar provides the essential mechanism for the individual to construct sentences (utterances) which are appropriate to his communicative intentions.” ไวยากรณ์จึงยังคงเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษา ถึงแม้ว่าบทเรียนจะเน้นความสามารถในการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร (communicative competence) มากขึ้นก็ตามเรายังคงต้องสอนไวยากรณ์ดังที่ Wilkins (1983 : 10) ได้กล่าวต่อไปว่า “We will have to satisfy ourselves, therefore, in adopting a broadly communicative approach to language teaching, we are not sacrificing the grammar of the language.”

ในที่สุดผู้ทำบทเรียนจึงหันมาสร้างบทเรียนโดยยึดตาม function และให้เนื้อหาในแต่ละบทมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์เป็นเรื่องเดียวกันหรือเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน ทั้งนี้เพราะถึงแม้ว่าภาษาหรือไวยากรณ์ที่ใช้เพื่อแสดง function หนึ่ง ๆ จะไม่ได้จัดแบ่งตามความยากง่ายโดยถือว่า รูปแบบของภาษาหรือไวยากรณ์ใดที่จะใช้แสดง function หนึ่ง ๆ ได้ก็จะจัดรวมอยู่ด้วยกัน (ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในเรื่องบทเรียนแบบเน้นการใช้ภาษา ในตอนต้นของบทความนี้) ก็ไม่น่าจะมีปัญหากับผู้เรียน เพราะผู้เรียนซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 มีความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ได้เรียนภาษาอังกฤษมานานพอที่จะเข้าใจไวยากรณ์ได้ดีพอในระดับหนึ่งแล้ว ซึ่ง Keith Johnson (1983 : 16) กล่าวว่า “With intermediate or advanced students, well-grounded in the grammar of the language, this structural disorganisation need cause no problems at all.”

ปัญหาประการต่อไปก็คือเนื้อหาในบทเรียนแต่ละบท ควรเป็นเรื่องเดียวกันหรือเรื่องที่มีความสัมพันธ์กันที่เรียกว่าเป็น theme เดียวกัน หรือเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลย ในบทเรียนชุดแรกของสถาบันภาษา บทเรียนแต่ละบทประกอบขึ้นด้วยเรื่อง (reading passage) ที่ผู้เรียนต้องอ่าน 1-3 เรื่อง โดยเป็นเรื่องที่มีเนื้อหาแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงซึ่งทำให้นเนื้อหาขาดความต่อเนื่องกัน ในบทเรียนใหม่จึงจัดให้แต่ละบทมีเนื้อหาอยู่ใน theme เดียวกัน

จากบทเรียนใหม่ที่ใช้อยู่พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ของบทเรียนแต่ละบทอยู่ใน theme เดียวกัน โดยยึด function เป็นหลักดังได้กล่าวมาแล้ว แต่ก็พบว่ามีบทเรียนบางบทจัดเนื้อหาเป็น theme เดียวกันแต่เพียงอย่างเดียวโดยไม่ยึดตาม function ใด ๆ เลย ในบทเรียนแบบนี้จะเน้นเนื้อหาเป็นสำคัญและเลือกภาษาและคิดแบบฝึกหัดต่างๆ ภายหลัง ตามที่ Christoph Edelhoff (1981) กล่าวว่า “The communicative teaching of English seeks to place content and theme in first place and to derive all further decisions (for example, what language to choose and what exercises) from that selection of content”.

การให้ความสำคัญกับเนื้อหาโดยเลือกเนื้อหาก่อนแล้วจึงเลือกภาษาที่จะสอนนี้ บางครั้งในเนื้อหาบทเรียนนั้นไม่มีภาษาหรือไวยากรณ์เด่น ๆ แต่จะมีภาษาหลาย ๆ รูปแบบปะปนกัน และในภาษาหลาย ๆ รูปแบบนั้นบางเรื่องเป็นสิ่งที่เคยกล่าวถึงแล้วในบทต้น ๆ เช่นบท Information เน้นความเข้าใจเนื้อหาเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนต้องจับใจความให้ได้ว่า การที่จะสมัครเรียนในโรงเรียนนั้น ผู้สมัครจะต้องส่งเอกสารใดไปให้โรงเรียนบ้าง และต้องส่งไปเมื่อใด ส่วนของภาษาที่อาจจะพุดถึงได้ก็คือการใช้กริยาที่แสดงข้อบังคับ (obligation) เช่นคำว่า must, have to หรือ should และคำที่แสดงกำหนดเวลาต่าง ๆ เช่น as soon as, by the enrollment date, well in advance of หรือ a minimum of three months prior to the beginning of semester เป็นต้น โดยที่การใช้กริยาเพื่อแสดงข้อบังคับนี้ได้เคยกล่าวถึงมาแล้วในบทเรียนบทต้น ๆ จึงทำให้ภาษาที่พุดถึงในบทเรียนบางบทมีลักษณะซ้ำซ้อนกัน ซึ่งแตกต่างจากบทที่ยึดตาม function เพราะในแต่ละบทเหล่านั้นจะมีรูปแบบของภาษาแบบหนึ่ง ๆ ซึ่งไม่ซ้ำกับบทอื่น

นอกจากนี้พบว่าบทเรียนบางบทที่ยึดตาม function ไม่ได้จัดเนื้อหาอยู่ใน theme เดียวกัน เช่นบท Instructions เนื้อหาบทเรียนแบ่งเป็น 3 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 เป็น Instructions จากฉลากสินค้าและเครื่องใช้ต่าง ๆ ส่วนที่ 2 เป็น Instructions จากคู่มือสินค้า ส่วนที่ 3 เป็น Instructions จากตำราอาหาร

ตัวอย่าง reading passage ในบท Information

ADMISSION TO GRADUATE SCHOOL

REQUIREMENTS FOR ADMISSION

All applicants for admission to Graduate School who are seeking a graduate degree must hold a bachelor's degree from an accredited institution or be a senior student eligible to take graduate courses.

Each applicant must file the following documents with the Admission Office, preferably 30 days before registration for master's level enrollment:

- (1) general admission application
- (2) medical report, and
- (3) one official bachelor's degree transcript.

An official record of the student's score on the Scholastic Aptitude portion of the Graduate Record Examination must be sent by the Educational Testing Service to the Admission Office. Graduate students pursuing degrees in Business Administration must submit a satisfactory score on the Graduate Management Admission Test (GMAT) instead of the Scholastic Aptitude portion of the Graduate Record Examination (GRE). These documents must be received by the enrollment date.

Residents of foreign countries who wish to enter the university should apply for admission well in advance of the semester they plan to attend. All admission requirements are to be completed a minimum of three months prior to the beginning of semester. In addition to other requirements every foreign applicant must show evidence of: (1) means of financial support and (2) an adequate command of the English language as demonstrated by a score of at least 500 on the Test of English as a Foreign Language (TOEFL).

All international students are required to purchase student hospitalization insurance within one month after registration. Further information concerning this required coverage may be obtained from the office of the Associate Dean of Student Life. International students should seek this information from the Associate Dean as soon as they reach the university campus.

Once on campus, international students should also contact the International Student Adviser for orientation and to make sure that all immigration papers are in order.

ด้วยเหตุนี้จึงอาจทำให้เห็นว่าบทเรียนแต่ละบทไม่มีความเป็นหนึ่งเดียวกัน บางบทก็ยึดตาม function บางบทก็ยึดตามเนื้อหา บางบทก็ยึดทั้ง function และเนื้อหา แต่ทั้งนี้ในการสร้างบทเรียนนั้นไม่จำเป็นต้องยึดสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นหลักแต่เพียงอย่างเดียว อะไรก็ตามที่ไปด้วยกันได้ก็จะนำมาใช้รวมกันได้ ซึ่ง William Littlewood (1981:81) ได้กล่าวว่า "It is not necessary to opt for only one form of organization for a course, as there are several ways in which different organisational principles can be combined." แต่สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือบทเรียนนั้นจะต้องมีเนื้อหาและลำดับที่สอดคล้องกันทั้งกับสิ่งที่นำมาก่อนและสิ่งที่ตามมาภายหลัง Keith Morrow (1983:14) กล่าวว่า "whatever the precise elements of which it consists, a syllabus should order and grade these so that the whole has cohesion i.e. that each constituent part relates to what has gone before and what follows..." ดังนั้นแม้ว่าเนื้อหาในบท Instructions จะไม่เกี่ยวเนื่องกันก็ คงไม่เป็นปัญหาอะไร อย่างน้อยที่สุดก็เป็นการให้ข้อมูลที่ถูกต้องกับผู้เรียนว่าในชีวิตจริงนั้นผู้เรียนจะได้พบรูปแบบของภาษาที่เป็น Instructions ทั้งจากฉลากสินค้าและเครื่องใช้ต่าง ๆ จากคู่มือสินค้าและจากตำราอาหาร

สิ่งที่อาจจะยังเป็นปัญหาของบทเรียนพื้นฐานที่ใช้อยู่ในปัจจุบันก็คือ ยังขาดความต่อเนื่องและการจัดแบ่งลำดับอย่างเหมาะสม ซึ่งควรให้มีการปรับปรุงภายหลังเพื่อให้เนื้อหา และรูปแบบของภาษาในแต่ละบทเรียนมีความสอดคล้องกันมากขึ้น ที่สำคัญคือผู้เขียนบทเรียนอาจจะไม่จำเป็นที่จะต้องยึดแนวทางหนึ่งแต่เพียงอย่างเดียวในการสร้างบทเรียน วิธีการใดที่ดีและเหมาะสมกับผู้เรียนก็น่าจะนำมาให้ร่วมกันได้ เพราะจุดมุ่งหมายประการสำคัญในการสอนภาษาคือเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาให้ได้เป็นอย่างดีนั่นเอง ไม่ว่าจะด้วยการใช้วิธีการใด ๆ ก็ตาม

หนังสืออ้างอิง

- Bell Jan, Boardman Roy and Buckby Tony. *Variety : A Workbook for Intermediate Readers*. Cambridge. University Press, 1985.
- Candlin N. Christopher, *The Communicative Teaching of English : Principles and an Exercise Typology*. Longman Group Limited, 1981.
- Guntermann Gail and Phillips K. June. *Functional-Notional Concepts : Adapting the FL Textbook*, The Center for Applied Linguistics and Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1982.
- Johnson Keith. "The Applications of Functional Syllabuses." *Functional Materials and the Classroom Teacher : Some Background Issues*, Modern English Publications Ltd., 1983.
- Johnson Keith & Morrow Keith. *Communication in the Classroom*. Longman Group Limited, 1981
- Jones Leo. *Functions of English*. Cambridge University Press, 1977.
- Liles L. Bruce. *A Basic Grammar of Modern English*. Prentice-Hall, Inc. Englewood Cliffs, New Jersey, 1979.
- Littlewood William. *Communicative Language Teaching : An Introduction*. Cambridge University Press, 1983.
- Morgan ML. & Percil JJ. *Vital English*. Macmillan Education Limited, 1977.
- Morrow Keith. "Syllabus Design : Some Problems in Putting Theory into Practice." *Functional Materials and the Classroom Teacher : Some Background Issues*, Modern English Publication Ltd., 1983.
- Ockenden Michael. *Situational Dialogues*. Longman Group Limited, 1973.
- Widdowson H.G. *Teaching Language as Communication*. Oxford University Press, 1978.
- Wilkins D.A. *Notional Syllabuses*. Oxford University Press, 1976.
- "Approaches to Syllabus Design : Communicative, Functional or Notional ?." *Functional Materials and the Classroom Teacher : Some Background Issues*, Modern English Publication Ltd., 1983.

ภาคผนวก

จากบทเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน I Unit III : Instructions

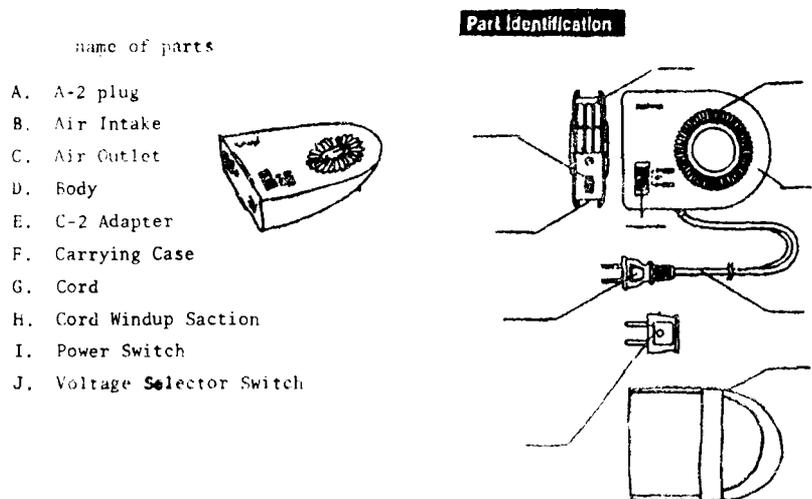
บทเรียนบทนี้คือ function เป็นหลักโดยกล่าวถึงการให้คำสั่ง (Giving Instructions) ภาษาที่ใช้อยู่ในรูป imperative ในชีวิตประจำวันผู้เรียนจะได้เห็นการให้คำสั่งจากจตุรภาค คู่มือ และข้อแนะนำในการใช้เครื่องมือและตำราอาหาร บทเรียนประกอบด้วย การอ่าน การฟัง การพูดและการเขียน และมีการทำกิจกรรมคู่แบบ pair work

The model EH 626 is a new one. It has got a thin, compact body, convenient for travelling. When used at 120–240 V, it will deliver 400 W air flow. With the voltage selector switch for 100–120 V, or 200–240 V, this hair dryer can be used almost anywhere in the world. The cord can also be conveniently wound around the body. The cord lock mechanism prevents the dryer from operation when the cord is in the storage position. The dryer comes with a nice, handy, soft carrying case. The plug is adaptable to different power outlets. The A-2 plug, which is normally used with the square type power outlet, comes with the cord and can be easily joined to the C-2 plug adapter, which is supposed to be used with the round type power outlet.

The compact body of this model has the air intake and the power switch on the side. At the front is the air outlet and below it is the voltage selector switch. The cord windup section is under the voltage selector switch.

PART I :

Exercise I : Identify different parts of the hair dryer model EH 626, using the names from the list to label each part. write only A, B, C etc.

เนื้อเรื่องนำมาจากคู่มือประกอบการใช้เครื่องเป่าผมรุ่น EH 626 โดยนำมาดัดแปลงเล็กน้อย แบบฝึกหัดแรกที่ผู้เรียนจะต้องทำคือระบุส่วนประกอบต่าง ๆ ของเครื่องเป่าผมโดยอ่านจากคำอธิบายข้างต้น

Exercise II : Choose the items from the list to fill in the chart below. Write only A, B, C . . . etc.

Instructions	Effects	Preparations
A. Switch the dryer on.	D. The power switch will not operate	F. Turn the power switch in the same direction as that of the voltage selector switch.
B. Unwind the cord.	E. The dryer will shut off.	G. Reset the voltage selector switch.
C. Set the voltage selector switch		H. Check the voltage of the place to use the dryer.
		I. Set the power switch in OFF position.

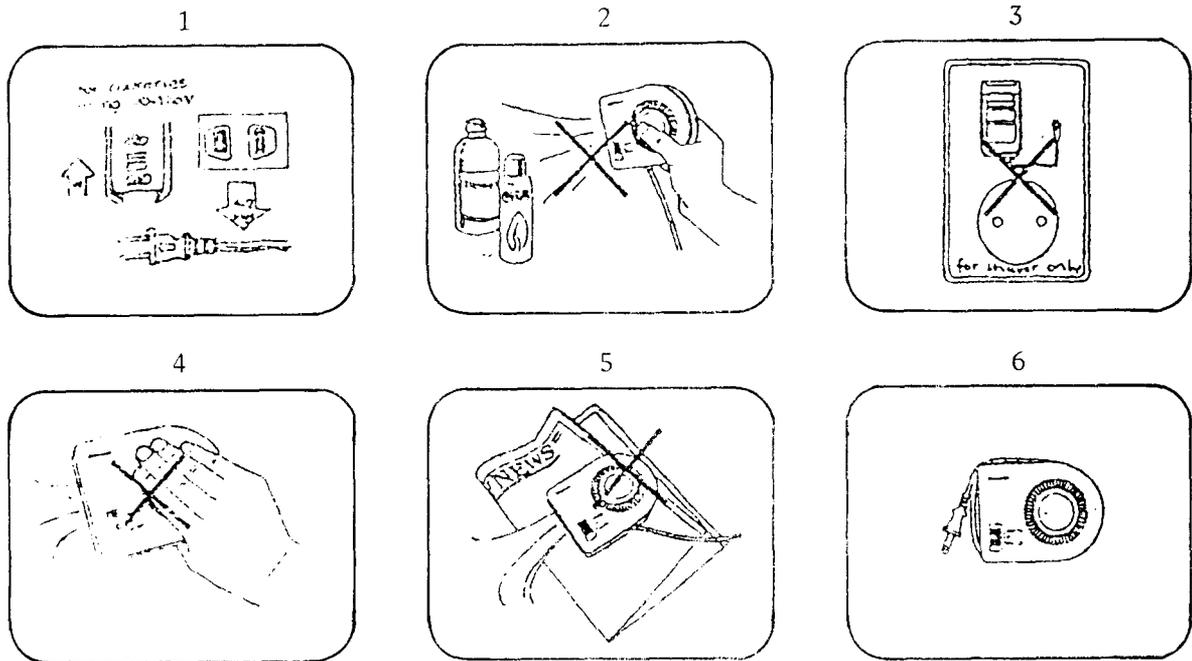
Instructions	Effects		Preparations	
1. _____	if not →	1.1 _____		
2. _____	if wrong →	2.3 _____ 2.4 The dryer might be damaged.	before use before reuse	2.1 _____ 2.2 _____ 2.5 Turn the power switch to OFF position 2.6 _____
3. _____	if not →	3.2 The dryer will not operate	before use	3.1 _____

Exercise III. Fill in the blank with the correct word you have heard from the tape.

1. Apart from the instructions, the sales assistant also recommended Khun Wichai to read the _____ in the manual.
2. Khun Wichai bought this model because it was light and _____, and the air flow was _____.

PART III :
Student A's Sheet

Unit III
P.13

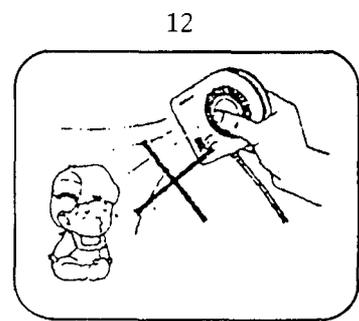
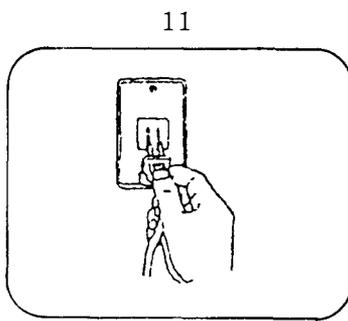
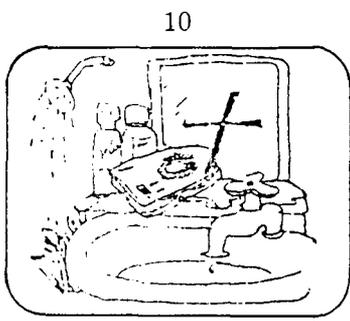
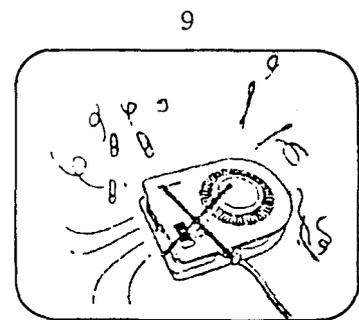
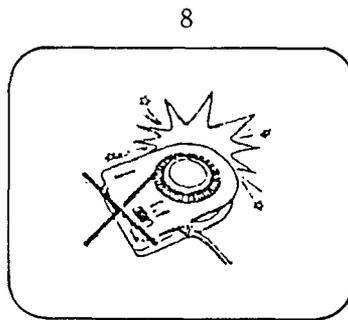
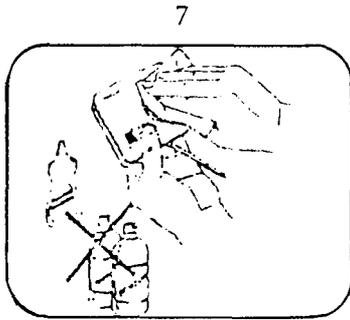
Cautions

- A. Never insert hairpins or other foreign objects into the air inlet (intake) or outlet. Mechanical damage or shock may result.
- B. Do not store in a shower or bathroom where there will be a high level of moisture vapor.
- C. Do not use the dryer on infants. Also, do not use the dryer for other than drying and styling human hair.
- D. Avoid excessive shock to the device.
- E. Clean the dryer with a soft cloth wet with neutral detergent. Do not use thinner or benzine.
- F. To prevent fire accidents, turn the switch to the OFF position and then remove the plug from the outlet.

แบบฝึกหัดนี้เป็นการทำกิจกรรมคู่แบบ pair work ผู้เรียนคนที่หนึ่งเป็น Student A และจะได้ Student A's Sheet ผู้เรียนอีกคนหนึ่งเป็น Student B และได้ Student B's Sheet ในการทำงาน (task) ชั้นนี้ Student A จะอ่าน Cautions ต่าง ๆ ใน sheet ของตนทีละข้อ Student B ก็จะต้องฟัง caution ที่ Student A อ่านและเลือก คำว่า Cautions นั้น ๆ ตรงกับรูปใดใน sheet ที่ตนได้ หลังจากนั้น Student B ก็จะได้อ่าน cautions ของตนและ Student A จะเป็นผู้เลือกรูปจาก sheet ของตนสลับกัน

PART III :
Student B's Sheet

Unit III
 P.14

Cautions

- G. Checking to be sure the switch is in the OFF position, wind the cord around the body. If the switch is not turned off, the plug cannot be properly snapped into the windup section.
- H. Never use the dryer near gas or other highly flammable materials.
- I. Make sure that the voltage selector switch and the plug are set as required for your location.
- J. Never leave the dryer in operation near fabrics, paper or other combustible materials as this can cause fire.
- K. Do not use this hair dryer in outlets that are controlled to supply only limited electric power, such as the outlets in most hotel bathrooms, which are labeled 'for shaver only'.
- L. Do not cover the air inlet (intake) or outlet during use. Burns or mechanical damage may result.

PART IV : Writing

A. complete the letter with suitable words or phrases.

767 Soi Luecha
Pholyothin Road
Bangkok 10400
Thailand
March 27, 1985

Dear Sir :

I _____ last week. It seemed _____ when _____ at the shop. But when I _____ Thailand, it just _____. I have thoroughly studied and followed _____ in _____. I am also sure I have not done anything against _____. I really have no idea what is wrong with it.

I took the dryer to the local shops here but _____ as I did not buy it from them. Do you think I could have a replacement or what _____? I have enclosed the photocopy of my receipt for your reference.

Your kind attention will be highly appreciated. I look forward _____.

Yours truly,

(Wichai Thonsawad)

แบบฝึกหัดสุดท้ายเป็นแบบฝึกหัดการเขียน คำหรือวลี ผู้เรียนจะต้องเติมข้อความที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์โดยเติม

วิธีสอนอ่านโดยใช้หลักของความรู้เดิม

สาวิตรี ประเสริฐกุล

ในการอ่านจับใจความ ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 ประการ ประการแรกคือ ทักษะที่ใช้ในการอ่านของผู้เรียน เช่น การแตกความหมายของศัพท์จากบริบท การใช้พจนานุกรม เป็นต้น ประการที่สองคือ ความรู้เดิมของผู้เรียน (prior background knowledge) บทความนั้นมีจุดมุ่งหมายที่จะอธิบายความสำคัญของความรู้เดิมที่มีต่อการอ่านในแง่ของผู้เขียนบทเรียน ผู้สอน และผู้เรียน ตลอดจนวิธีสอนที่สัมพันธ์กับการใช้ความรู้เดิม

วิธีสอนอ่านมีมากมายหลายวิธี แต่ถ้าจะแบ่งกว้างๆ ตามหลักภาษาศาสตร์ หรือภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จะแบ่งได้เป็น 2 วิธีคือ

วิธีที่ 1 วิธีสอนแบบแรกนี้เรียกว่า “bottom up” เป็นวิธีสอนที่เน้นองค์ประกอบย่อยๆ ของภาษา (linguistic elements of the language) ผู้เรียนจะต้องพยายามแยกดูคำทุกคำในประโยค เพื่อดูความหมายและชนิดของคำนั้นๆ Smith (1978) ไม่เห็นด้วยกับวิธีสอนแบบนี้ ด้วยเหตุผลที่ว่า คำแต่ละคำเมื่อถูกแยกแล้ว เราจะไม่สามารถบอกความหมายและชนิดของคำนั้นๆ ได้

เช่น

The thieves decided to head for the bank.

เมื่อแยกดูทีละคำ เราจะไม่ทราบว่ “bank” หมายถึง ริมฝั่งแม่น้ำ หรือหมายถึง ธนาคาร

The plants in this area are thriving under present conditions

เมื่อแยกดูทีละคำ จะไม่สามารถบอกได้ว่า “plants” หมายถึง โรงงาน หรือหมายถึงต้นไม้

วิธีสอนแบบ “bottom-up” จะไม่เน้นความสำคัญของความรู้เดิมของผู้อ่าน ความสนใจและทัศนคติของผู้อ่าน แต่จะให้ความสำคัญต่อการแยกคำ หน้าที่ของคำนั้นๆ ในประโยค

วิธีที่ 2 วิธีสอนแบบนี้เรียกว่า “top-down” เป็นวิธีสอนที่เน้นความหมายมากกว่าการแยกองค์ประกอบย่อยๆ ของภาษาตั้งเช่นวิธีแรก และมุ่งไปที่ตัวผู้อ่าน วิธีนี้ผู้อ่านจะถูกสอนให้ใช้ความรู้เดิมที่เขามี การคาดคะเนเรื่องที่จะอ่าน แรงจูงใจ ความสนใจ ทัศนคติของเขาคือมีต่อเรื่องนั้นและเนื้อหาโดยรวมๆ ของเรื่องนั้น มาใช้ในการทำความเข้าใจกับความหมายของประโยคในเรื่อง และช่วยในการบอกชนิดของคำต่าง ๆ ในประโยคในเรื่อง

เช่น The thieves decided to head for the bank.

ถ้าผู้อ่านมีความรู้ที่ เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการปล้นบ้านของชาวบ้านที่อยู่ริมแม่น้ำ ผู้อ่านจะรู้ทันทีว่า “bank” ในที่นี้หมายถึง ริมฝั่งแม่น้ำ ไม่ใช่ธนาคาร

The plants in this area are thriving under present conditions

ถ้าผู้อ่านพบประโยคนี้ ในบทความที่บรรยายถึงความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมทางภาคใต้ของประเทศ ผู้อ่านจะคาดคะเนได้ว่าคำว่า “plants” ในประโยคตัวอย่างนี้จะหมายถึงโรงงาน มิใช่หมายถึงต้นไม้

ดังนั้น วิธีสอนแบบที่สอง จึงให้ความสำคัญต่อกลวิธีต่างๆ ที่ใช้ในการอ่าน เนื้อหาที่อ่าน การประมวล การสอนเนื้อหาเข้ากับการสอนองค์ประกอบย่อย ๆ ของภาษา และสิ่งที่สำคัญที่สุดอีกสิ่งหนึ่งที่วิธีสอนแบบนี้ให้ความสำคัญคือการใช้ความรู้เดิม

ทฤษฎีการเรียนรู้ทฤษฎีหนึ่งที่สำคัญต่อความรู้เดิมคือ Schema theory ซึ่งเป็นทฤษฎีที่เน้นว่าความรู้เดิมเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้มาก

Schema theory และผลต่อการอ่าน

เมื่อประมาณ 50 ปีมาแล้ว นักจิตวิทยาคนหนึ่งชื่อ F.C. Bartlett (Bartlett 1932) ได้ทำการทดลองศึกษาค้นคว้า โดยเล่านิทานเกี่ยวกับความเชื่อแปลก ๆ ของชาวอเมริกันอินเดียนให้นักศึกษาชาวอังกฤษกลุ่มหนึ่งฟัง เมื่อฟังจบแล้วนักศึกษากลุ่มนั้นจะต้องเล่านิทานเรื่องนั้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง ผลปรากฏว่าเมื่อพวกเขาเล่านิทานเรื่องนั้น เขาได้พยายามปรับและตีความนิทานเรื่องนั้นให้สัมพันธ์กับความรู้ วัฒนธรรม ประสบการณ์เดิมที่เขาให้มากที่สุด Bartlett จึงได้อธิบายสรุปผลการทดลองนี้โดยเสนอทฤษฎี Schema

Schema หมายถึงโครงสร้างของความคิดในสมอง ซึ่งมีการจัดกลุ่มข้อมูลเกี่ยวกับความรู้และประสบการณ์ที่เขา มี ข้อมูลเหล่านี้จะมีประโยชน์ในการคาดคะเนตีความข้อมูลใหม่ ปรับข้อมูลใหม่ให้เข้ากับข้อมูลเดิมที่มีแล้วเก็บข้อมูลนั้นไว้ใช้ต่อไป

การที่สามารถนำข้อมูลใน Schema มาคาดคะเนข้อมูลใหม่ได้ จะช่วยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องนั้นๆ ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น โดยยึดสิ่งที่รู้แล้ว หรือความรู้เดิมเป็นหลัก แล้วทดสอบการเดา/คาดคะเนนั้นในขณะที่อ่านเรื่อง

Sanford and Garrod (1981 : 10) ได้ยกตัวอย่างที่แสดงให้เห็นลักษณะของการรับข้อมูลโดยการเดา/คาดคะเนเรื่องที่อ่านตลอดเวลา โดยยึดความรู้เดิมเป็นหลัก

John was on his way to school last Friday_____

He was really worried about the maths lesson_____

Last week he had been unable to control the class_____

It was unfair of the maths teacher to leave him in charge_____

After all, it is not a normal part of the janitor's duties.

- บรรทัดที่ 1+2 ผู้อ่านคาดว่า John อาจจะเป็นนักเรียน
- บรรทัดที่ 3 ผู้อ่านคาดว่า John อาจจะเป็นครู เพราะจะต้องคุมชั้นเรียน
- บรรทัดที่ 4 ผู้อ่านคาดว่า John คงจะไม่ใช่ครู
- บรรทัดที่ 5 ผู้อ่านสรุปได้ว่า John เป็นภารโรง

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ความรู้เดิมมีผลต่อความเร็วในการอ่าน ความคุ้นเคยกับเรื่องที่อ่าน ตลอดจนการคาดคะเนเรื่องที่จะอ่าน ผลเหล่านี้จะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ

1. ความสอดคล้องระหว่างความรู้เดิมในแง่วัฒนธรรมของผู้อ่านและวัฒนธรรมของผู้เขียนเรื่อง

จาก Schema theory ผู้อ่านที่มีความรู้เดิมต่างกัน รวมไปถึงความรู้ทางวัฒนธรรมที่ต่างกัน จะใช้กลวิธีในการอ่านที่ต่างกันออกไป ดังนั้น ผู้เขียนบทเรียนจะต้องคาดคะเนก่อนว่าผู้อ่านมีความรู้ทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ หรือไม่ มากน้อยเพียงใด เช่น ถ้าอ่านเรื่องเกี่ยวกับวันฮาโลวีน ผู้เขียนบทเรียนจะต้องคาดคะเนว่า ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีการฉลองวันฮาโลวีนมากน้อยเพียงใด ผู้เขียนจะต้องเล่าประวัติความเป็นมาอย่างละเอียดหรือไม่

ผู้อ่านที่มีวัฒนธรรมเดียวกับผู้เขียน จะเข้าใจเรื่องได้ดีกว่าผู้อ่านที่มีวัฒนธรรมต่างกับผู้เขียน และผู้อ่านที่มีวัฒนธรรมต่างจากวัฒนธรรมของผู้เขียนจะไม่ยอมรับสิ่งที่อ่าน โดยผู้อ่านจะบิดเบือนเนื้อเรื่องที่อ่านไป Steffenson, Joag-Dev and Anderson (1979) ได้ทำการทดลองโดยให้นักศึกษา 20 คนจากสหรัฐอเมริกา และ 20 คนจากอินเดีย อ่านเรื่องเกี่ยวกับการแต่งงานตามแนววัฒนธรรมของตน และตามแนววัฒนธรรมต่างชาติ ผลปรากฏว่าผู้อ่านจะอ่านเรื่องในแนววัฒนธรรมของตนได้เร็วกว่าเรื่องในแนววัฒนธรรมต่างชาติ และผู้อ่านจะบิดเบือนเรื่องในแนววัฒนธรรมของตนได้น้อยกว่าเรื่องในแนววัฒนธรรมของต่างชาติ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่านกับเนื้อหาที่อ่าน

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่านกับเนื้อหาที่อ่านมี 3 ลักษณะคือ ความรู้เดิมที่มีไม่ถูกต้อง ความรู้เดิมขัดแย้งกับเนื้อเรื่องที่อ่าน และความรู้เดิมสอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

Alvermann, Smith and Readence (1984) พบว่า ถ้าความรู้เดิมของผู้อ่านกับเนื้อหาที่อ่านมีความสัมพันธ์กันใน 2 ลักษณะแรก จะทำให้ความรู้เดิมนั้นไปแทรกแซง (interfere) การอ่าน แทนที่จะทำให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ความสัมพันธ์ใน 2 ลักษณะนี้เป็นปัญหาต่อการอ่านมากกว่าการขาดความรู้เดิมเสียอีก

เช่น You should pay outstanding bills now.

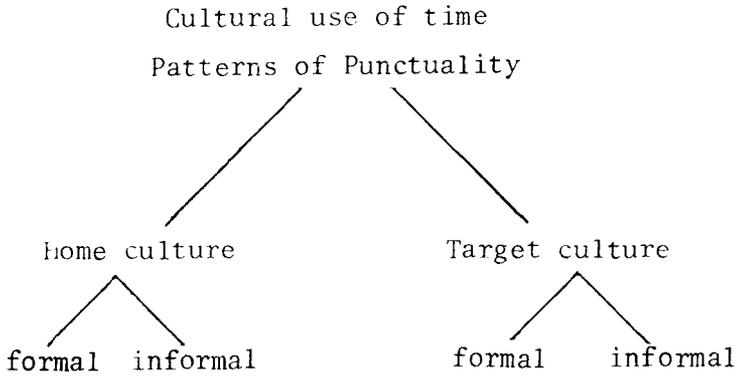
คำว่า “outstanding” หมายถึง “เด่น” หรือ “ที่ยังค้างชำระ” ถ้าผู้อ่านมีความรู้เดิมว่า คำว่า “outstanding” หมายถึง “เด่น” ผู้อ่านก็จะแปลความหมายประโยคนี้ผิดไป เพราะคำว่า “outstanding” ในประโยคนี้ หมายถึง “ที่ยังค้างชำระ”

กิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อช่วยพัฒนาความรู้เดิม

ก่อนที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนใด ๆ สิ่งแรกที่คุณสอนต้องคำนึงถึงคือ ความรู้เดิมของผู้เรียน ทั้งในแง่ปริมาณและคุณภาพ กล่าวคือ ต้องพิจารณาว่าผู้เรียนมีความรู้เดิมในเรื่องนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด ถูกต้อง และสอดคล้องกับสิ่งที่จะอ่านหรือไม่ ครูจึงควรมีแผนการสอนก่อนอ่าน

ในแผนการสอนก่อนอ่าน (pre-reading plan) จะมีกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักนำความรู้เดิมมาใช้ในการอ่าน ดังเช่นกิจกรรมต่อไปนี้

1. ครูอาจจะยกแง่ทางวัฒนธรรมที่สำคัญ ในรูปของไดอะแกรม Mendez & Pritchard (1985 : 401) เช่นถ้าต้องการสอนเรื่อง การนัดหมาย ครูอาจจะยกเรื่องการตรงต่อเวลา โดยเริ่มต้นให้ผู้เรียนถกเถียงกันเกี่ยวกับเรื่องการตรงต่อเวลา โดยการตั้งคำถามเช่น “คนอเมริกันกับคนไทย มีความแตกต่างกันในเรื่องการตรงต่อเวลาหรือไม่” แล้วให้ผู้เรียนเปรียบเทียบความแตกต่าง และนำมาเขียนในรูปไดอะแกรม

2. ครูอาจจะฉายภาพยนตร์ หรือบันทึกรายการทีวีที่แพร่ภาพในประเทศที่เป็นเจ้าของภาษาต่างประเทศนั้น ๆ เชิญเจ้าของภาษามาคุยกับผู้อ่าน นำสมมุติภาพเกี่ยวกับประเทศนั้น ๆ หรือเรื่องนั้น ๆ มาให้ดู เช่น บทเรียนเรื่องการบอกทิศทาง (Directions) ในบทนั้นมีเรื่องเกี่ยวกับคิสนีแลนด์ให้อ่าน ครูก็อาจจะนำสมมุติภาพสี่สวยสดจากคิสนีแลนด์มาให้ผู้อ่านดู หรือบทเรียนเรื่องการเปรียบเทียบ (Comparison) ในบทนั้นมีเรื่องการเปรียบเทียบหมีแพนดาศินิตต่าง ๆ ให้อ่าน ครูอาจจะฉายสไลด์ เรื่องชีวิตหมีแพนดาศีก่อน บทเรียนเรื่องอาหาร (Foods) ครูอาจจะฉายสไลด์เรื่องมารยาทในการรับประทานอาหารของชาวอเมริกัน แล้วให้ผู้เรียนพูดคุยกันถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมในการรับประทานอาหารของคนไทยกับคนอเมริกันที่เขาเห็นจากสไลด์ ครูต้องระลึกละเอียดว่าสิ่งที่นำมาแสดง ไม่ว่าจะเป็ภาพยนตร์ สไลด์ ของจริง จะต้องทันสมัย

3. ครูให้ผู้เรียนศึกษาส่วนต่าง ๆ ของเรื่องที่จะอ่าน¹ เช่น ชื่อเรื่อง หัวข้อเรื่องรูปภาพ เป็นต้น โดยทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 ศึกษาชื่อเรื่อง

เช่น อ่านเรื่อง Lost Tribe of the Tasaday ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับคนเผ่าหนึ่งในเกาะมินดาเนา คนเผ่านี้อยู่ในเกาะมินดาเนามาเป็นเวลาหลายร้อยปีแล้ว แต่เพิ่งจะมีผู้ค้นพบในศตวรรษที่ 20 นี้เอง

¹ ดูตัวอย่างที่ 1 ในภาคผนวก

เมื่อผู้อ่านอ่านชื่อเรื่อง ก็จะพยายามนึกเค้าว่า ชนเผ่านี้สูญหายไปได้อย่างไร ทำไมจึงไม่มีผู้พบเห็นเลย

3.2 ศึกษาหัวข้อเรื่อง

ผู้อ่านจะคิดตามตนเองว่า “เหตุใดชนเผ่านี้จึงมีวิวัฒนาการมาถึงศตวรรษที่ 20”

3.3 ดูภาพและคำบรรยาย

ผู้อ่านถามตนเองว่า “ชนเผ่านี้มีวิถีชีวิตอย่างไร ทำไมวิถีชีวิตของเขาจึงไม่เปลี่ยนแปลง”

3.4 ศึกษาหัวข้อย่อย

ผู้อ่านอ่านหัวข้อย่อย แล้วนึกคาดคะเนไปว่า “วัฒนธรรมที่โบราณนี้เป็นอย่างไร” “ชนเผ่านี้มีความเชื่อ/ความกลัวอะไร”

3.5 หลังจากลองเดา/คาดคะเนคำตอบแล้วเล่าให้เพื่อนฟัง เพื่อนหรือครูอาจเสริมแทรกให้ความรู้เพิ่มเติมในเรื่องนั้น ๆ

3.6 อ่านเรื่องโดยละเอียด พิสูจน์สมมติฐาน หรือการคาดคะเน

ถ้าการเดา/คาดคะเนนั้นผิด ไม่ถือเป็นความผิดร้ายแรง เพราะจุดประสงค์ของการเดา คือเพียงช่วยให้ผู้อ่านตั้งใจอ่าน และกระตุ้นหรือรื้อฟื้นในการอ่านเนื่องจากผู้อ่านมีแรงจูงใจในการอ่าน

4. ใช้การเชื่อมโยงคำ (Association test) โดยทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

4.1 คุรยกคำหรือวลีที่สำคัญจากในเรื่อง¹ เช่น relax, stress, emotion, treasures เป็นต้น

4.2 ผู้อ่านจกรายการคำศัพท์อื่น ๆ ที่คำนั้น ๆ โยงไปถึง

relax → rest, stress → pressure, tension, treasures → valuable/precious things

เป็นต้น

4.3 ผู้อ่านเปรียบเทียบรายการคำศัพท์ของตนเองกับของเพื่อน

4.4 ผู้อ่านช่วยกันเดาคาดคะเนเรื่องที่จะอ่านจากรายการคำศัพท์

4.5 ผู้อ่านอ่านเรื่องอย่างคร่าว ๆ และขีดเส้นใต้รายการคำศัพท์ที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง วิธีนี้จะช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อมั่นในตัวเอง และทำให้ครูรู้ขอบข่ายของคำศัพท์ที่ผู้เรียนมีได้อย่างกว้าง ๆ

5. Semantic webbing (Freedman and Reynolds, 1980)

5.1 คุรตั้งคำถามก่อนอ่าน² (Pre-reading questions)

เช่น อ่านเรื่องวิวัฒนาการ (Evolution) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเกิดของสิ่งมีชีวิต การเปลี่ยนแปลงรูปร่างของสิ่งมีชีวิต และการสูญพันธุ์ คำถามที่จะถามได้แก่ “ในอนาคต มนุษย์จะมีรูปร่างหน้าตาต่างไปจากปัจจุบันหรือไม่” “ทำไมยีราฟจึงมีคอยาว”

¹ ดูตัวอย่างที่ 2 ในภาคผนวก

² ดูตัวอย่างที่ 3 การตั้งคำถามก่อนอ่านในภาคผนวก

- 5.2 ผู้อ่านอ่านเรื่องวิวัฒนาการ
- 5.3 ผู้อ่านดูว่าคำตอบจากในเรื่อง ตรงกับคำตอบที่ผู้อ่านตอบก่อนอ่านหรือไม่
- 5.4 ถ้าคำตอบไม่ตรงกัน ให้อภิปราย พูดคุย ซักถามกับเพื่อนหรือครู

ความรู้เดิมเป็นสิ่งที่มามีอิทธิพลต่อการอ่าน และอาจจะช่วยในการอ่าน หรือแทรกแซงการอ่านก็ได้ ดังนั้นหน้าที่ของครู คือให้ข้อมูลที่ถูกต้อง หรือถ้าผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องนั้นอยู่แล้ว แต่ไม่สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่อ่าน ผู้เรียนจะได้พยายามนำความรู้เดิมมาปรับให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ครูควรให้ความสำคัญกับเนื้อเรื่องที่อ่านด้วย นั่นคือ ควรจะเป็นเนื้อเรื่องที่จะช่วยผู้เรียนให้ได้ใช้ประโยชน์ของความรู้เดิมมาช่วยในการอ่านให้มากที่สุด

ภาคผนวก

1. ตัวอย่างของกิจกรรมที่ผู้เรียนศึกษาส่วนต่าง ๆ ของเรื่องทีอ่าน

In a jungle setting, a small tribe has its first encounter with the twentieth century.

LOST TRIBE OF THE TASADAY

In most areas of the earth, the Stone Age came to an end thousands of years ago.

A primitive culture

Making contact with the Tasaday, the government agents soon determined that the tribe had been isolated for at least a hundred years.

The tribe's way of life has remained unchanged for eons: a Tasaday holds dried moss set on fire by rubbing a stick against a wooden base.

John Nance/Panamin, Magnum Photos.

Beliefs and fears

That advice, the Tasaday believe, is based on knowledge that is transmitted by their ancestors. In their dreams

2. ตัวอย่างของกิจกรรมการใช้ Association Test

FEELING GOOD

seven simple tips on how to enjoy
a healthier, happier life

WAKE UP YOUR SENSES

LET YOURSELF GO

BREAK A TABOO

TRUST YOUR FEELINGS

ENJOY YOUR TREASURES

SHOW APPRECIATION

SPEND A BUCK

Do you want to feel good? Then forget about “absolute” self-control. Forget “complete” relaxation. Forget the promises of “total” fitness. Few of us are capable of such ideal states. But all of us have the capacity to feel good—to live happily in a world of stress without being overwhelmed—-if we will only take charge of our lives and become involved in a program of self-care.

To feel good, you have to know what your feelings and desires are and pay attention to them. Of course, you cannot neglect diet or physical fitness; they are both part of feeling your best. But just as important are emotional and mental health; they are the keys to our total well-being. Here are seven suggestions for making your life healthier and happier. Remember: don't just read them. **Do** them!

ตัดตอนจากบทเรียน Foundation English II : Unit III ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. ตัวอย่างของกิจกรรมการใช้คำถามก่อนอ่าน

Before you read the passage ‘Evolution’ in FR II, see if you can solve these problems (in Thai or English). When you have put down your ideas, then compare them with the ideas in ‘Evolution’.

Your ideas/guesses (in Thai or English) What does ‘Evolution’ say? (in English)

<p>1. How do you think scientists know that all animals were not created at the same time?</p>	<p style="text-align: right;">yes no</p> <p>Does the text agree with you? ☐ ☐</p> <p>If ‘no’, discuss your idea with your partner. Do you still think it might also be correct?</p> <p style="text-align: right;">yes no</p> <p style="text-align: right;">☐ ☐</p>
<p>2. Why do you think giraffes developed long necks?</p>	<p style="text-align: right;">yes no</p> <p>Does the text agree with you? ☐ ☐</p> <p>If ‘no’, discuss your idea with your partner. Do you still think it might also be correct?</p> <p style="text-align: right;">yes no</p> <p style="text-align: right;">☐ ☐</p>

<p>3. why do you think some animals become extinct?</p>	<p style="text-align: right;">yes no</p> <p>Does the text agree with you? ☐ ☐</p> <p>If 'no', discuss your idea with your partner. Do you still think it might also be correct?</p> <p style="text-align: right;">☐ ☐</p> <p style="text-align: right;">yes no</p>
---	---

<p>4. Do you think man will be different in the future? If so, how?</p>	
<p>เอกสารฉบับนี้ได้มาจากกลุ่มย่อยกลุ่มหนึ่ง ในการอบรมอาจารย์ของหน่วยพัฒนาคุณาจารย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2526</p>	

หนังสืออ้างอิง

- Alverman, Donna E., Smith Lynn C. and Readence John E. "Prior Knowledge Activation and the Comprehension of Compatible and Incompatible Text." *Reading Research Quarterly*, 20 (1985) 420-435.
- Bartlett, F.C. *Remembering : A Study in Experimental and Social Psychology* Cambridge University Press, 1932.
- Freedman, Glenn and Reynolds, Elizabeth G. "Enriching Basal Reader Lessons with Semantic Webbing." *The Reading Teacher* 33 (1980), 677-84.
- Lipson, M.Y. "Some Unexpected Issues in Prior Knowledge and Comprehension." *The Reading Teacher*, (1984), 760-763.
- Melendez, E.J. and Pritchard, R.H. "Applying Schema Theory to Foreign Language Reading." *Foreign Language Annals*, (1985). 399-403.
- Niles, O.F.; Fitzgerald, Thomas P. and Tuinman, J.J. *Reading Tactics*. Scott, Foresman and Co., 1981.
- Nunan, David. "Content Familiarity and the Perception of Textual Relationships in Second Language Reading." *RELC Journal*, 16 (1980), 43-50.
- Sanford, A.J. and Garrod, S.C. *Understanding Written Language: Explorations in Comprehension Beyond the Sentence*. John Wiley, 1981.
- Smith, Frank. *Understanding Reading : A Psycholinguistic Analysis of Reading and Learning to Read*. 2nd edition. Holt Rinehart and Winston, 1978.
- Smith, Frank. *Reading*. Cambridge University Press, 1978.
- Smith, L.C.; Readence, J.E. and Alvermann, D.E. "Effects of Activating Prior Knowledge on Retention of Expository Text." In J.A. Niles and L.A. Harris (Eds.), *Thirty-Third Yearbook of the National Reading Conference (National Reading Conference, (1984)*.
- Steffenson, M.; Joag-Dev C. and Anderson, R.C. "A Cross-Cultural Perspective on Reading Comprehension." *Reading Research Quarterly* 15 (1979), 10-29.
- Widdowson, H.G. *Learning Purpose and Language Use*. Oxford University Press. 1983.

บทคัดย่อ การวิจัยเพื่อพัฒนาใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เป็นสื่อในการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษแบบเอกัตภาพ

แสงระวี เขาว์ปรีชา

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความเป็นไปได้และประสิทธิภาพของการนำไมโครคอมพิวเตอร์มาเป็นสื่อในการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษแบบเอกัตภาพ โดยใช้โปรแกรมที่สร้างขึ้นด้วยภาษา BASIC

ขอบเขตของการศึกษา คือ การทดลองเปรียบเทียบการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนิสิตระดับปริญญาโทของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในสาขาวิชาต่าง ๆ คือ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ พาณิชยศาสตร์การบัญชี และรัฐศาสตร์ จำนวน 24 คน โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดผ่านการทดสอบก่อนการทดลอง เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษทัดเทียมกัน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมเรียนกับอาจารย์ผู้สอนแบบปกติในชั้นเรียน และกลุ่มทดลองเรียนกับผู้วิจัยและใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เป็นสื่อบทเรียนที่สร้างขึ้น เป็นบทอ่านของหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบเข้มของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับการดัดแปลงเพื่อใช้กับโปรแกรมที่สร้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนในกลุ่มทดลองใช้เรียนกับไมโครคอมพิวเตอร์ บนพื้นฐานของการเรียนการสอนแบบเอกัตภาพและเสมือนมีผู้สอนพิเศษเป็นรายบุคคล นั่นคือ ผู้เรียนสามารถเรียกข้อมูลจากแผ่นแม่เหล็กที่เตรียมไว้มาเรียนได้ตามความต้องการ โปรแกรมบทเรียนจะสามารถโต้ตอบกับผู้เรียนได้ โดยให้บทอ่าน ตั้งคำถาม ตรวจสอบคำตอบแสดงผลเป็นการชมเชย หรือตำหนิในทันทีที่ผู้เรียนตอบ แล้วเก็บคะแนนรวมทั้งแสดงผลการเรียนเมื่อเริ่มเรียนบทต่อไปได้

ผลการทดลอง ปรากฏว่า สัมฤทธิ์ผลจากการเรียนของผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 หรืออีกนัยหนึ่งผู้เรียนที่เรียนโดยใช้โปรแกรมที่สร้างขึ้นกับไมโครคอมพิวเตอร์เป็นสื่อ มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม และแตกต่างกันอย่างเป็นที่พอใจ นั่นคือกล่าวโดยสรุปแล้ว การนำไมโครคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจะช่วยครูผู้สอนได้เป็นอย่างมาก

ภาคผนวก A

ตัวอย่างบทเรียนที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อ

BUSINESS FUNCTIONS SEC1

SECTION 1:

WHAT IS BUSINESS?

Within a capitalist society, (economic system which is based on competition, profit, supply and demand) the prime (most important) objective of a business is to make a profit by selling a product or a service, whether tangible (able to be clearly defined) or intangible. This product or service could be a can (tin) of beans, systems analysis training, a train trip or a motor car. In every case the business organisation, from the small shop to the international company, aims to make this profit by satisfying the needs of a group of consumers.

These needs or demands can usually be satisfied in one or more of the following ways.

- a. Obtaining (at some cost), processing, and selling a product, as in mining, agriculture or fishing
- b. Purchasing, processing and selling a refined (purified) or changed product. This could be an extension (continuation) of 1, above. For example iron ore (raw material used to make iron) may be made into steel by

- firm (company) A, but then sold to firm B, which makes steel sheets and finally used by firm C, which makes car bodies.
- c. Purchasing and distributing, as in retailing.
 - d. Offering a service such as car repairing, sub-contract (doing part of another contract machining, or computer services.
 - e. Offering expertise, (special knowledge or skill) as in consultancy, (a company or person who provides advice) insurance, banking or education.
 - f. Offering facilities, (amenities) such as houses or hotels.

The list above divides business into 6 groups, numbered 1-6. Look at the businesses below and write the number of the group it belongs to after each one.

1 A logging company
(i.e. a company that cuts down trees)

YOUR ANSWER IS
EVEN THE BEST CAN BE WRONG
THE RIGHT ANSWER IS a

2 A liquor store
(i.e. a shop that sells wines and spirites)

YOUR ANSWER IS B
YOU GOOFED SANGRAWEE

THE RIGHT ANSWER IS c

3 A sports club

YOUR ANSWER IS a

BE CAREFUL, SANGRAWEE

THE RIGHT ANSWER IS f

4 A market research company

(i.e. a company that examines current trends in the business world, e.g., would it be profitable for company A to manufacture a new product B.)

YOUR ANSWER IS b

NO NO NO

THE RIGHT ANSWER IS e

5 A shoe repair shop

YOUR ANSWER IS g

NO WAY, SANGRAWEE

THE RIGHT ANSWER IS d

6 A petrol refinery

YOUR ANSWER IS a

THINK REAL HARD

THE RIGHT ANSWER IS b

Two important factors must be recognized. First, a barter economy will not satisfy all our needs. (A barter economy is one in which needs can only be satisfied by exchanging one's own products for different ones made by someone else.) This means finding someone else who has what you want and who also wants what you have. The use of money payments simplifies this by

providing a medium of exchange,
(something of an agreed value which
can be used in payments) and by
allowing goods to be exchanged
which are of different values.
Second, a profit can be made if
the consumer is willing to pay
more for the goods and services
than it costs to provide them.

7 "factors" means

- a. aspects
- b. divisions

YOUR ANSWER IS

EVEN THE BEST CAN BE WRONG

THE RIGHT ANSWER IS a

YOUR TOTAL SCORE IS 0 OUT OF 7

OR 0 %

ภาคผนวก B

ตัวอย่างบทเรียนที่ใช้ครูสอน

MANAGEMENT

This unit is about management (running a business), which is one of the most important concepts in Commerce and Accountancy.

According to one famous classification, management consists of the following activities: (1) planning, (2) organization, (3) command, (4) co-ordination, and (5) control.

Now write the number of the activity above after the explanation of it below :

- (a) making sure everything goes according to plan
- (b) making sure everyone works together for a common purpose
- (c) achieving a division of labor (work) which will lead to an effecton execution (carrying out) of plans
- (d) telling people what they are required to do, and making sure they do it
- (e) deciding how the business will continue in the future

SECTION 1: This section deals with the history of management and the idea of leadership. In the first paragraph, the word 'group' is used three times. What type of group is mentioned first? **Answer:** a group with a c.....p.....

THE HISTORY OF MANAGEMENT

MANAGEMENT has, of course, been practised since the dawn of human history. Men have always collaborated with one another in hunting and building and agriculture and many other activities. Such collaboration for a common purpose means that arrangements have to be made for a division of labor, which in turn necessitates the existence of a leader—someone whose task it is both to make the arrangements and to see that the remainder of the group carries them out. Where the group is a very simple one, there may be no formal (official) appointment of a leader. Everyone knows what his job is and how it fits in with the other man's job, he regards it as natural and inevitable that he should play his part in the group.

1. "collaborated" means
 - a. worked together
 - b. practised management
2. "carries them out" means
 - a. does the work
 - b. takes them away
3. "regards" means
 - a. considers
 - b. thanks

The next paragraph talks about 'originals'.

1. In which sentence are we told what 'originals' means?
sentence :
2. The writer uses other words or phrases to refer to these 'originals'.

What does he use in the second and third sentences?

In 2 :

In 3 :

and

But even among primitive group there were originals, people who did not want to work or who wanted to work in ways different from those laid down (specified) by tradition. If there had not been such people there could have been no progress in man's knowledge and mastery over his environment. They were, however, regarded as a nuisance; they wanted to disturb the habit patterns of the rest of the group, the comfortable working arrangements which everyone understood and to which they were accustomed. There were also quarrelsome (argumentative) people and men who wanted other mens' wives, or ornaments or other possessions; they, too upset the orderly social life of the group.

1. "nuisance" means
 - a. troublemakers
 - b. leaders
2. "ornament" means
 - a. decorative objects
 - b. useful tools
3. "upset" means
 - a. disturbed
 - b. helped

1. In this paragraph the writer gives three examples of people who disturbed the social life of the group. They were :

1.
2.
3.

2. What is the writer's attitude to the 'originals' ?
 (a) critical
 (b) favourable

ANSWER :

3. Which sentence tells us the answer to question 2 ?

sentence :

4. Originals have helped man to make progress. T : F ?

Out of these necessities man evolved (i.e. developed) institution of leadership. Individuals, because of their age, or knowledge of the customs of the group, or superior strength or cunning which made others afraid of them, acquired authority. They became the leaders of their groups. People did what such men told them to do. Where this authority was supported by the general feeling of the group it was much more powerful than when it rested solely on fear. But whatever its foundation (basis), it served to hold the group together, to enable men and women to collaborate in tasks of various kinds without disturbance of the social patterns they had evolved.

5. "cunning" means

- a. cleverness
- b. leadership

6. "solely" means

- a. only
- b. mainly

1. "acquiring authority" is similar to "becoming a leader".

T : F ?

2. Give two examples of how people acquired authority (a)
..... (b)

3. This authority depended on one of two things ; either on fear or on

4. If it depended on fear, it was less

The function of this primitive form of leadership was essentially conservative. (i.e. wanting to prevent change) The leader was there to protect the working group against interference, to prevent the outsider, the ignorant or the

inept from disturbing its routines and the customary methods of working together. If change became necessary, the leader had an instinctive idea as to how much change the members of the group would accept at any time, how it should be introduced, and in what directions. Undoubtedly, the discipline (control) exercised by this kind of leadership was often drastic (having a very strong effect) and tyrannical. (obtaining obedience by force) But the worst penalties were reserved for the innovator (person who makes changes) and the heterodox. (person who holds beliefs different from those that are generally accepted)

1. "inept" means
- a. someone who wants to change things
 - b. someone who always says the wrong thing

The function of the leader was to encourage change. T : F?

Although changes were not readily accepted in early society, new ideas were of course adopted (accepted) from time to time. Some of these were of small consequence, but at rare intervals there came changes of far-reaching importance. The change with which we are concerned is the change from an economy based primarily on handicrafts and natural sources of power—wind, water, gravity and so on—to an economy based on power-driven machinery.

1. "at rare intervals" means
- a. strangely
 - b. very occasionally
2. "far-reaching" means
- a. having a wide range of applications
 - b. having a long-term effect

1. The change referred to in the last sentence was of small consequence. T : F ?
2. Wind, water, etc. are examples of
3. What is the main idea of the first sentence above ?
 - (a) changes were not readily accepted
 - (b) new ideas were adopted

Answer :

4. what do you expect to read about next?

The origin of this change was the scientific curiosity (desire to investigate) released by the Renaissance. (period of revival of literature and art in the 14th-16th centuries) The resources which were released by the early use of power-driven machinery acted as a powerful stimulant to further investigations, particularly in the physical sciences. For the last two centuries there has been a great acceleration in man's knowledge and power to control his material environment-first steam, then electricity, then nuclear fission and atomic energy.

3. "stimulant" means
 - a. incentive
 - b. force
4. "acceleration" means
 - a. speeding up
 - b. increase

Steam, electricity, nuclear fission and atomic energy all help man to c his e.... ..

Paralleled with (i.e. at the same time as) these discoveries in the sources of power there was a similar increase in knowledge about the

materials used in manufacture, and there was a progressive refinement of the machines themselves. From a power-driven tool designed to carry out a single process previously performed by a single craftsman (someone who works with his hands), many modern machines have become a closely integrated (working together) complex of mechanical tools carrying out series of processes automatically, so that in many instances it is possible to feed in raw material at one end and to take out an end-product ready packed at the other.

1. Underline the word "refinement" in the above paragraph. You know what "fine" means—can you guess the meaning of "refinement"?
.....
.....

บทคัดย่อ การวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษาโทรพิมพ์ (เทเล็กซ์) และโทรเลข

บังอร สว่างวิโรต และคณะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างของภาษาโทรพิมพ์ (เทเล็กซ์) และโทรเลข และประมวลโครงสร้าง ตลอดจนเปรียบเทียบโครงสร้างของภาษาทั้งสอง

ขอบเขตของการวิจัย คือ เทเล็กซ์และโทรเลขที่เขียนขึ้นตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ โดยผู้ที่ทำหน้าที่เขียนเทเล็กซ์ในบริษัทธุรกิจประเภทต่างๆ 100 บริษัท ซึ่งสุ่มอย่างง่ายจากบริษัทธุรกิจใหญ่ที่มีการสื่อสารกับต่างประเทศ

สถานการณ์ที่กำหนดให้เขียนในแบบเทเล็กซ์และโทรเลข คือ การขอร้องและสอบถาม การสั่งซื้อสินค้า การรายงานเรื่องรีบด่วน การรายงานราคาสินค้า และการร้องเรียน

เทเล็กซ์และโทรเลขที่ได้รับจาก 100 บริษัท มีไม่ครบในแต่ละข้อตามต้องการเนื่องจากมีผู้ไม่เขียนโทรเลขให้จำนวน 56 ราย และผู้วิจัยไม่วิเคราะห์ข้อมูลที่สื่อความหมายผิด หรือไม่สื่อความหมายตามวัตถุประสงค์

ผลของการวิจัย

1. เทเล็กซ์ในปริมาณปานกลาง ยึดหลักการเขียนทางธุรกิจ คือ รวบรวมและได้ใจความ
2. เทเล็กซ์ในปริมาณมาก ยึดหลักการใช้คำย่อ และการละคำ
3. เทเล็กซ์และโทรเลขในปริมาณน้อย เขียนโดยมิได้มีหลักเกณฑ์ คือ เขียนอย่างไม่ประหยัดคำ และไม่ใช้หลักการเขียนทางธุรกิจ
4. เทเล็กซ์และโทรเลขในปริมาณน้อย มิได้สื่อสารอย่างถูกต้อง หรือสื่อสารผิด
5. การใช้ศัพท์ในเทเล็กซ์และโทรเลข ส่วนใหญ่จะใช้คล้ายกัน และเป็นศัพท์ที่ง่ายถูกต้องตามหลักของการเขียนทางธุรกิจ แต่การใช้โครงสร้างจะใช้ต่างกันออกไปหลาย ๆ ชนิด เช่น ใช้ Active Voice, Passive Voice ใช้ Phrase หรือใช้ Clause ขยาย Verb หรือ Noun เป็นต้น
6. การย่อคำในเทเล็กซ์มีมากหลายแบบ แต่จะมีบางแบบที่ใช้กันมาก หลักในการย่อพอจะรวบรวมได้

ดังนี้

6.1 ตัดสระออกหมด

6.2 ย่อปัจจัย (suffix) เหลือแต่ตัวท้าย เช่น -ing (G) ed. (D) -tion (N)

6.3 ใช้อักษรของแต่ละพยางค์และอักษรที่ออกเสียงสะกด

6.4 ไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนในการย่อคำ

7. การเขียนโทรเลขในปัจจุบันลดน้อยลง เพราะ 56 บริษัทไม่เขียนโทรเลขให้และบางบริษัทจะระบุลงไปว่าไม่เคยเขียน และไม่เคยส่งโทรเลข

สรุปเปรียบเทียบลักษณะของเทเล็กซ์และโทรเลขที่วิเคราะห์

1. โครงสร้างเหมือนกันแตกต่างกันโดย

1.1 เทเล็กซ์ใช้คำย่อ โทรเลขใช้คำเต็ม ซึ่งมีในปริมาณปานกลาง

1.2 เทเล็กซ์ใช้คำย่อ โทรเลขใช้การรวมคำ ซึ่งมีในปริมาณน้อย

1.3 การใช้คำขึ้นต้นประโยคต่างกัน

1.3.1 เทเล็กซ์จะละประธานของประโยค ซึ่งมีในปริมาณปานกลางส่วนโทรเลขไม่ละ

1.3.2 การใช้คำขึ้นต้นต่างกันไป เช่น ใช้ Please กับ We wish/would like ซึ่งมีทั้งในเทเล็กซ์และโทรเลข โดยไม่มีหลักเกณฑ์

2. เทเล็กซ์และโทรเลขในปริมาณน้อย มีโครงสร้างและคำศัพท์ต่างกันโดยสิ้นเชิงโดยที่หาหลักเกณฑ์ไม่ได้ บางครั้งข้อความของเทเล็กซ์จะยาวกว่า บางครั้งข้อความของโทรเลขจะยาวกว่า

3. เทเล็กซ์และโทรเลขในปริมาณน้อย มีโครงสร้างและใช้ศัพท์เหมือนกันทุกประการแม้แต่ใช้คำย่อและการละคำ

4. การขึ้นต้นและลงท้าย ตลอดจนประโยคที่ใช้จบเทเล็กซ์และโทรเลข มีหลายแบบ ซึ่งนำมาจาก การเขียนจดหมายธุรกิจ ซึ่งเทเล็กซ์และโทรเลขที่เขียนส่วนใหญ่จะใช้เกือบทุกแบบเหมือนกัน

บทคัดย่อ สัมฤทธิ์ผลในการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ โดยใช้วิธีการสอนแบบใหม่–วิดีโอเทป

บังอร สว่างวิโรต และคณะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ทักษะรวม โดยใช้วิธีการสอนแบบใหม่–วิดีโอเทปเข้าช่วย กับการสอนโดยไม่ใช้วิดีโอเทป
2. เพื่อกำหนดสัมฤทธิ์ผลของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ โดยใช้วิดีโอเทปเป็น
 - 2.1 เครื่องกระตุ้นหรือเร้า (Stimulation or Motivation) ให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนเพิ่มขึ้น
 - 2.2 ข้อมูล (Input) เพื่อทำแบบฝึกหัดฝึกทักษะประเภทต่างๆ ฟัง พูด อ่าน และเขียน
 - 2.3 เครื่องช่วยให้เข้าใจบทเรียนการอ่านเร็วขึ้นและดีขึ้น (Cue or Facilitator)
 - 2.4 เครื่องเน้นการเรียนให้แม่นยำยิ่งขึ้น หรือเครื่องช่วยให้จำดีขึ้น (Means of Reinforcing)
3. เพื่อสำรวจทัศนคติของผู้เรียนต่อการใช้วิดีโอเทปช่วยในการสอน
4. เพื่อกำหนดความคุ้มค่าของการเรียนโดยใช้วิดีโอเทปประกอบการสอน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. สำรวจความต้องการของนักวิทยาศาสตร์เรื่องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสร้างบทเรียนสำหรับการวิจัยครั้งนี้
2. สร้างบทเรียนวิทยาศาสตร์ ทักษะรวม โดยอาศัยข้อมูลในข้อ 1
3. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) โดยยึดวัตถุประสงค์และเนื้อหาในข้อ 2
4. ทาวิดีโอเทปประกอบบทเรียนให้สอดคล้องกัน และให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้
5. รับสมัครนิสิตเพื่อการเรียนทดลอง โดยให้สอบ Pre-test ทั้ง 4 ทักษะเพื่อนำผลมาแบ่งกลุ่มนิสิตเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม ทุกกลุ่มมีความสามารถเท่ากัน
6. สอนนิสิตทั้ง 3 กลุ่ม โดยควบคุมตัวแปร คือ ครูผู้สอนและบทเรียนรวมทั้งวิธีสอน การสอนใช้เวลา 30 ชั่วโมงติดต่อกัน 10 วัน หลังจากนั้นสอบ Post-test โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ฉบับเดียวกับ Pre-test เพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลการเรียนรู้ของนิสิต

ผลของการทดลอง

1. ไม่มีความแตกต่างระหว่างสัมฤทธิ์ผลของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ โดยใช้ วิดีโอเทปกับไม่ใช้วิดีโอเทป ทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีสัมฤทธิ์ผลเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.000
2. สัมฤทธิ์ผลในการสอบการพูดและการฟังของทั้ง 3 กลุ่ม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.42 0.08 และ 0.05 กลุ่มควบคุมมีสัมฤทธิ์ผลสูงสุด คือ 0.05 สูงกว่ากลุ่มทดลอง
3. การสอนโดยใช้วิดีโอเทปมีประโยชน์ในการสอนทักษะการฟัง การพูดและการเขียน มากที่สุดใน การวิจัยครั้งนี้ใช้วิดีโอเทปช่วยในการอ่านน้อยมาก เนื่องจากบทเรียนที่อ่านและวิดีโอเทปที่ประกอบการสอนมีเนื้อ เรื่องไม่ตรงกันทุกส่วน
4. วิดีโอเทปช่วยในการสอนศัพท์ ทำให้ผู้เรียนจำศัพท์ได้ดีขึ้น
5. นิสิตมีทัศนคติที่ดีในการเรียนโดยใช้วิดีโอเทป และบอกว่าวิดีโอช่วยสอนทักษะการฟังและพูดมาก ซึ่งตรงกับผลของการวิจัยและข้อสังเกตของคณะครูผู้สอน
6. การสอนโดยใช้วิดีโอเป็นสื่อทำให้ผู้เรียนสนใจ กระตือรือร้น และสนุกสนานกับบทเรียน

อภิปรายผล

สาเหตุที่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนไม่ต่างกัน เนื่องจาก

1. แรงกระตุ้น (Motivation) ของผู้เรียนทั้ง 3 กลุ่ม สูงเสมอกัน เนื่องจากเป็นการรับสมัครเรียน โดยความสมัครใจของนิสิต โดยไม่มีผลต่อคะแนนในหลักสูตร
2. นิสิตทั้ง 3 กลุ่ม เป็นนิสิตเก่ง จึงสมัครเข้าเรียนทำให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนไม่ต่างกันนัก
3. ครูสอนกลุ่มควบคุมด้วยความระมัดระวัง อธิบายบทเรียนมากขึ้น และใช้สื่อการสอนอื่นเข้าช่วย แทนวิดีโอเทป เช่น กระดานคำ flashcards และเทป cassette เนื่องจากเกรงว่ากลุ่มนี้จะเสียเปรียบกลุ่มทดลอง
4. ส่วนการที่กลุ่มควบคุมมีสัมฤทธิ์ผลในการฟังและพูดสูงกว่ากลุ่มทดลอง เนื่องจากกลุ่มนี้มีผู้เรียน 14 คน น้อยกว่ากลุ่มทดลอง กลุ่มทดลองมี 27 และ 19 คน การฝึกพูดทำได้มากกว่า อีกประการการสอนการพูด ไม่ได้นำมาจากบทเรียนหรือวิดีโอเทปเป็นคำถามโดยทั่ว ๆ ไป และตัวนิสิตเอง
5. การที่ทำการทดลองในระยะสั้นและทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวนน้อยอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ไม่มีความแตกต่างในด้านสัมฤทธิ์ผลของการสอน โดยใช้วิดีโอเทปและไม่ใช้วิดีโอเทป

ปัญหาที่พบในการวิจัยครั้งนี้

1. มีวิดีโอเทปสำเร็จรูปไม่มากพอที่จะเลือกเป็นบทเรียนที่เหมาะสม วิดีโอเทปที่ได้เนื้อเรื่องไม่กระตุ้น ความสนใจมากพอ ไม่เจาะจงเฉพาะสาขาวิชา

2. ภาษาที่ใช้ในวิดีโอเทปบางส่วนไม่เหมาะกับระดับความรู้ของผู้เรียน ผู้เรียนเข้าใจยากเพราะเป็นภาษาที่ใช้จริงมิใช่สำหรับสอน ระดับของภาษาไม่เหมาะสมกับความสามารถของนิสิต

ข้อเสนอแนะ

1. ครูไม่ควรสร้างวิดีโอเทปเองเพื่อการสอน เนื่องจากค่าใช้จ่ายสูง และใช้เวลาในการสร้างมาก
2. ถ้าจะใช้วิดีโอเทปสำเร็จรูปที่มีได้สร้างขึ้นเพื่อการสอน โดยเฉพาะครูควรระวังเรื่องระดับความยากง่ายของภาษา ครูควรปรับภาษาให้เหมาะกับความสามารถของผู้เรียน ตัวอย่างเช่น ใส่เสียงใหม่ที่ใช้ภาษาง่ายขึ้น

บทคัดย่อ ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 และการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น

ปรียา ทิระวงศ์ และคณะ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วนำผลที่ได้มาสร้างบทเรียนซ่อมเสริมเพื่อแก้ไขปัญหาข้อบกพร่องในการเขียน และประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างคือนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 จำนวน 730 คน จาก 12 คณะในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งได้มาจากการสุ่มกลุ่มแบบง่าย (simple random sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบแบบ multiple choice ที่วัดความรู้ที่จำเป็นสำหรับการเขียนจำนวน 21 ข้อ แล้วนำผลการสอนมาวิเคราะห์โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมการเปรียบเทียบพหุคูณ การทดสอบค่าที และการหาค่าสหสัมพันธ์แบบ Pearson product moment correlation โดยใช้โปรแกรม SPSS และหาจุดตัดที่เหมาะสม รวมทั้งทำการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมด้านความตรงเชิงเนื้อหา ความตรงเชิงประจักษ์ ระดับความยากง่าย ความเพียงพอของบทเรียน และประสิทธิภาพของบทเรียน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 อยู่ในระดับต่ำในด้านการใช้โครงสร้างทางภาษา การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการเรียงลำดับข้อความและแม้ว่าจะศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมแล้วระดับความสามารถก็เพิ่มขึ้น แต่ตัวก็ยังอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 10.841-12.712$ จาก 21.0)
2. ปัญหาในการเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 ได้แก่ ปัญหาในการใช้คำ consist of และ include การใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้แก่ period (.) comma (,) และ colon (:); การใช้ capital letters การเรียงลำดับข้อความในลักษณะ chronological order, listing และ comparison -- contrast รวมทั้งการใช้ parallel structure ปัญหาต่าง ๆ ที่พบเป็นปัญหาด้านการเรียงลำดับข้อความและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากกว่าปัญหาการใช้โครงสร้างทางภาษา (เมื่อใช้เกณฑ์ความบกพร่อง = 50%)
3. บทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น มีความตรงเชิงเนื้อหา ความตรงเชิงประจักษ์ ระดับความยากง่าย และความเพียงพอของเนื้อหา อยู่ในระดับ “ปานกลาง” และประสิทธิภาพของบทเรียนก็อยู่ในระดับ “ต่ำ” กล่าวคือ
 - 3.1 นิสิตที่ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างจากปัญหาเฉพาะกลุ่ม มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่านิสิตที่ศึกษาบทเรียนดังกล่าวซึ่งไม่ได้สร้างจากปัญหาของกลุ่ม และกลุ่มที่ไม่ได้ศึกษาบทเรียนนั้นเลยอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$)ก้านคะแนนรวมความรู้ทางโครงสร้างภาษาและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน แต่ความรู้ด้านการเรียงลำดับข้อความเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญ ($p = .05$)

3.2 นิสิตที่ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมที่ไม่ได้สร้างจากปัญหาเฉพาะของกลุ่มและนิสิตที่ไม่ได้ศึกษาบทเรียนเลย มีระดับความรู้ความสามารถในการเขียนคั่นคะแนนรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ($p = .05$)

3.3 เมื่อศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมแล้ว มีนิสิตในระดับผู้มีความสามารถในสิ่งที่เรียน (master level) เพิ่มขึ้นจากเดิมก่อนการศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมประมาณ 28.32%

อภิปรายผล

1. ในส่วนที่เกี่ยวกับความสามารถในการเขียน

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยพบว่านิสิตกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาการเขียนด้านการเรียงลำดับข้อความแม้ว่าจะได้ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมแล้วก็ตาม ผู้วิจัยเชื่อว่าเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะทักษะด้านนี้เป็นทักษะที่ไม่ได้รับการเน้นมากเท่าที่ควรในการเรียนการสอนภาษา เพราะมักเข้าใจกันว่าเป็นความสามารถทางความคิดเชิงเหตุผลของแต่ละบุคคล และผู้วิจัยเชื่อว่าทักษะนี้ไม่อาจจะพัฒนาได้ในระยะเวลาอันสั้น เมื่อเปรียบเทียบกับความรู้ด้านโครงสร้าง

2. ในส่วนที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพของบทเรียนซ่อมเสริม

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยพบว่านิสิตที่ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมแล้วจะมีคะแนนรวมเพิ่มจากการทดสอบครั้งแรกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณากับจำนวนคนที่มีความรู้เพิ่มขึ้นในระดับผู้มีความสามารถในสิ่งที่เรียน (master level) ซึ่งมีเพิ่มขึ้นเพียง 28.32% แล้ว สรุปได้ว่า เมื่อคำนึงถึงการลงทุนด้านพลังงานการเรียนการสอน ค่าใช้จ่ายและเวลาที่เสียไปแล้ว ประสิทธิภาพของบทเรียนซ่อมเสริมยังอยู่ในระดับ “ต่ำ” ก็ยังมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางวิชาการเท่าที่ควร

เหตุที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยเชื่อว่าเป็นเพราะ

1. ความสามารถทางการเขียนของนิสิตอยู่ในระดับต่ำ
2. นิสิตมีเวลาศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมน้อยเกินไป หรือไม่ได้ตั้งใจศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมอย่างเต็มที่ เนื่องจากบทเรียนซ่อมเสริมนี้ไม่ได้เป็น requirement ในการเรียน จึงทำให้ผู้เรียนขาดแรงจูงใจสำคัญในการทำบทเรียนซ่อมเสริมนี้

บทคัดย่อ ความสัมพันธ์ของข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษกับ ข้อสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กาญจนา ปรวบพาล และคณะ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ ปี 2526 กับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลของวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ในเรื่องต่อไปนี้ 1) ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดการอ่านวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I กับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ 2) ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดการฟังวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I กับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดการอ่านและเกรดการฟังวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I 4) ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนภาษาอังกฤษพื้นฐาน I กับคะแนนเฉลี่ยสะสม มศ. 5 และ 5) ความสามารถในการเรียนรู้การอ่านและการฟังภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนและหลังจากที่เรียนจบแล้ว

กลุ่มประชากรเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 จำนวน 1978 คน จากคณะรัฐศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ เคมิปฏิบัติ นิติศาสตร์ ครุศาสตร์ และพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS หาค่า Condescriptive, Pearson Correlation, One-way ANOVA ปรากฏว่าข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ ก ข ทำนายเกรดการอ่านวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ได้ 56 % ในขณะที่ภาษาอังกฤษ ก ข ค ทำนายได้ 30 % สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างเกรดการฟังวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I กับข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยทำนายได้น้อยกว่าคือฉบับ ก ข ทำนายได้ 32 % และฉบับ ก ข ค ทำนายได้ 17 % ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดวิชาการอ่านและวิชาการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I เท่ากับ .535 สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนภาษาอังกฤษพื้นฐาน I กับคะแนนเฉลี่ยสะสม ปรากฏว่าความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมมากกว่าความสามารถในการฟัง ความสัมพันธ์เท่ากับ .485 หลังจากทีนิตินิสิตรียนจบภาคการศึกษา นิตินิสิตทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทนำ

ความสัมพันธ์ระหว่างข้อสอบสมิทธิภาพ (Proficiency Test) และข้อสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) มีผู้ให้ความคิดเห็นไว้ดังนี้ Harrison (1983) กล่าวถึงข้อสอบสมิทธิภาพว่าเป็นข้อสอบที่ใช้วัดความสามารถ

ในการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์จริง การสอบประเภทนี้ไม่สัมพันธ์กับวิชาหนึ่งวิชาใดโดยเฉพาะเนื่องจากการทดสอบที่มุ่งจะวัดระดับความรู้ในปัจจุบันของวิชาเรียนว่า จะนำอะไรไปใช้ในอนาคต ด้วยเหตุนี้การทดสอบนี้จึงมุ่งถึงการนำไปใช้ประโยชน์ในอนาคตดังนั้น ข้อทดสอบสมรรถภาพทางภาษา จึงเป็นการสอบเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ เช่น การทดสอบเพื่อธุรกิจหรือการทดสอบเพื่อการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา เป็นต้น ภาษาที่ใช้ในการสอบจะเป็นภาษาที่ผู้เรียนได้พบในชีวิตจริง เช่น การเขียนข้อทดสอบสำหรับผู้ที่ต้องการไปศึกษาต่อในประเทศอังกฤษ จะต้องไม่คำนึงถึงแต่เพียงทักษะการฟังคำบรรยายในชั้นเรียนเท่านั้น จะต้องคำนึงถึงวิธีการจดโน้ต การใช้ประโยชน์จากสิ่งที่เรียนบนกระดาน และการใช้ความรู้จากการบรรยายในการเขียนด้วย นอกจากนี้ องค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของการทดสอบสมรรถภาพทางภาษาก็คือ การวัดความสามารถของนักเรียนในการ “repair breakdown in communication” โดยการถามให้พูดซ้ำ โดยการอธิบายหรือโดยการให้เรียงเรียงสิ่งที่กล่าวไปแล้วด้วยวิธีใหม่ สำหรับ Rivers (1968) เห็นว่าเป็นข้อทดสอบผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันต่าง ๆ กัน เพื่อจัดหาระดับความสามารถในการใช้ภาษาที่ต้องการ (level of language skills) เปรียบเสมือนเป็น placement test และ Davies (1968) เห็นว่าเป็นข้อทดสอบความสามารถของผู้เรียน เพื่อประโยชน์การเรียนรู้ในอนาคต Groot (1975) ให้ความเห็นว่าข้อสอบสมรรถภาพเป็นข้อทดสอบความรู้ การหยั่งรู้ (insight) และทักษะโดยไม่คำนึงถึงหลักสูตรใดเป็นพิเศษ โดยพิจารณาจากความสามารถของนักเรียนในช่วงเวลาปัจจุบันอันเป็นผลที่เกิดจากประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้และสะสมไว้ และข้อทดสอบนี้อาจจะใช้เป็นเครื่องชี้หรือทำนายความสำเร็จของนักเรียนในอนาคต ข้อทดสอบนี้ทำขึ้นเพื่อดูความพร้อมของผู้เรียน และใช้แบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความสามารถ และแยกว่าผู้เรียนมีจุดอ่อนตรงไหน หรือมีความสามารถสูงในด้านใด ในขณะที่ Upshur (1975) กล่าวว่าข้อสอบสมรรถภาพเป็นเครื่องมือทดสอบความสามารถในการสื่อความหมาย ซึ่งอาจถูกกำหนดหรือไม่ถูกกำหนดด้วยความรู้ของผู้ใช้ภาษาเกี่ยวกับองค์ประกอบ และขบวนการทางภาษาศาสตร์ของภาษาที่ใช้

ข้อสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) มีคำจำกัดความหลายประการดังต่อไปนี้

Harrison (1983) เห็นว่าข้อสอบสัมฤทธิ์ผลเป็นข้อทดสอบที่วัดความก้าวหน้าในการเรียนทั้งปีหรือทั้งวิชา จุดประสงค์ของการทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน คือเพื่อให้ได้ทราบถึงมาตรฐานการเรียนของผู้เรียน เพื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนอื่น ๆ ในชั้นเดียวกัน สิ่งที่สำคัญ คือการทดสอบประเภทนี้จะพยายามรักษามาตรฐานให้คงที่มากที่สุดสำหรับแต่ละวิชา ในแต่ละปีการสร้างข้อสอบชนิดนี้จะครอบคลุมเนื้อหากว้างขวาง และมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ (Objective) ระยะยาว มากกว่าระยะสั้น Rivers (1968) เสนอว่าข้อสอบสัมฤทธิ์ผลเป็นข้อทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการเรียนของผู้เรียนที่เรียนจบหลักสูตรหนึ่ง ที่เรียนในระยะเวลาที่กำหนดให้อาจจะเป็นปีครึ่งปี หรือ 3 เดือน และ Davies (1968) กล่าวว่าเป็นการทดสอบความรู้ปัจจุบันของผู้เรียน และเป็นเครื่องชี้ถึงการเรียนในอดีตของผู้เรียนด้วย ส่วน Groot (1975) ให้คำจำกัดความว่าเป็นการทดสอบวัดความรู้ การหยั่งรู้ (insight) และทักษะของนักเรียนที่เกิดขึ้นในห้องเรียนที่มีความสัมพันธ์ถึงระดับที่วางไว้หรือไม่ สำหรับ Harris (1969) ได้กล่าวว่าข้อสอบเพื่อใช้วัดประสิทธิภาพด้านการสอนโดยไม่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน และเป็นข้อสอบที่มักจะใช้ในการวิจัย โดยจะใช้วัสดุและเทคนิคด้านการสอนหลาย ๆ แบบเพื่อจุดประสงค์ของวิชาใดวิชาหนึ่ง

จากคำจำกัดความข้างต้นเหล่านี้ สรุปได้ว่า โดยๆ ทั่วไปแล้วข้อทดสอบสมิทธิภาพคือข้อทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการนำสิ่งที่ได้เรียน อันเป็นผลจากประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้และสะสมไว้จากอดีตถึงปัจจุบัน ไปใช้ประโยชน์เพื่อการเรียนรู้ หรือเป็นเครื่องทำนายความสำเร็จของผู้ถูกทดสอบในอนาคต นอกจากนี้ข้อทดสอบสมิทธิภาพบางครั้งถูกใช้เพื่อดูความพร้อมของผู้เรียนและใช้เป็นเกณฑ์แบ่งกลุ่ม หรือกำหนดชั้นเรียนตามระดับความสามารถ ดังนั้นข้อทดสอบสมิทธิภาพจึงสามารถนำมาใช้เป็น Placement Test ลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งของข้อทดสอบสมิทธิภาพทางภาษาก็คือ ข้อทดสอบชนิดนี้จะไม่มีความสัมพันธ์กับวิชาหนึ่งวิชาใดโดยเฉพาะ เนื่องจากมุ่งที่จะวัดระดับความรู้ในปัจจุบันของนักเรียนเพื่อตอบคำถามว่า “เรียนรู้แค่ไหนจะนำความรู้ไปทำอะไรได้บ้าง” ดังนั้นข้อทดสอบสมิทธิภาพจึงเป็นภาพการทดสอบเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Harrison, 1983) เช่น ข้อสอบ Michigan Test และ TOEFL ซึ่งวัดระดับความรู้ทางภาษาของผู้ที่จะไปศึกษาต่อยังประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

สำหรับข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผลนั้น คือข้อทดสอบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนจบรายวิชาใดวิชาหนึ่ง หรือหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่งภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ จุดมุ่งหมายก็เพื่อต้องการประเมินสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปแล้วตามเนื้อหาของหลักสูตร ว่ามีความสามารถตามจุดประสงค์ของรายวิชาหรือหลักสูตรที่วางไว้หรือไม่ เพื่อให้ได้ทราบถึงมาตรฐานการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนอื่น ๆ ในระดับเดียวกัน ประการที่สำคัญอีกประการก็คือ ข้อทดสอบชนิดนี้จะพยายามรักษามาตรฐานให้คงที่มากที่สุดสำหรับแต่ละวิชา ตัวอย่างข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผล ได้แก่ ข้อสอบปลายเทอมตามโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่า ข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผลจะสนใจแต่การเรียนรู้ในอดีต แต่ก็มีประโยชน์ที่จะใช้ตัดสินอนาคตของผู้เรียนเหมือนกันเช่นเป็นเครื่องกำหนดว่า ผู้เรียนควรจะอยู่ในชั้นปีที่ 1, 2 หรือ 3 ของการเรียนรู้ภาษา เมื่อข้อทดสอบชนิดนี้ถูกนำไปใช้ในการกำหนดชั้นเรียน แบบทดสอบนี้ก็เรียกว่าเป็น Placement Test (Lado, 1973)

ตามคำจำกัดความข้างต้น จึงสามารถที่จะเขียนเป็นสัญลักษณ์เพื่อดูความแตกต่างของข้อสอบแบบสมิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลได้ดังนี้

ข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผล : ←——— X

ข้อทดสอบสมิทธิภาพ : ← — — — X —————→ Y

(ลูกศรเป็นเครื่องชี้เวลา และ X เป็นข้อทดสอบ)

Davies (1968) ได้กล่าวถึงข้อแตกต่างระหว่างข้อทดสอบสมิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลว่า ในข้อสอบแบบสมิทธิภาพ ผู้เขียนข้อทดสอบไม่ต้องคำนึงถึงเนื้อหาของหลักสูตร (syllabus) ผู้เขียนข้อสอบแท้จริงแล้วเป็นผู้เขียนหลักสูตรนั่นเอง ตามสัญลักษณ์ข้างต้นแนวลูกศรเส้นประแสดงถึงว่าข้อทดสอบไม่อิงหลักสูตร แต่การที่ข้อทดสอบแบบสมิทธิภาพใช้ในการคาดคะเนความสามารถของผู้เรียนเพื่อจุดประสงค์อันใดอันหนึ่ง จึงใช้เส้นทึบมุ่งไปสู่ Y

นอกจากนี้ Davies (1968) ยังได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่าง syllabus-content approach และ Goal-oriented approach ของ Pillner ว่าก็คือความแตกต่างระหว่างข้อสอบสัมฤทธิ์ผลและข้อสอบสมิทธิภาพ กล่าวคือ ข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผลเป็น syllabus-content based ส่วนข้อทดสอบสมิทธิภาพมีความสัมพันธ์กับความต้องการ (demands) และเป้าหมาย (aims) ของกระบวนการเรียนรู้

แต่อย่างไรก็ตาม ข้อทดสอบที่ใช้ทดสอบผู้เรียนก่อนเริ่มเรียน รายวิชาเพื่อวัดสมรรถภาพของผู้เรียน อาจจะนำมาใช้ทดสอบปลายภาคอีกเพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน ดังนั้นข้อทดสอบสมรรถภาพโดยทั่วไป อาจจะใช้เป็นข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผลได้ แต่ทว่าข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผลไม่สามารถใช้เป็นข้อทดสอบสมรรถภาพได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าต้องการทดสอบเนื้อหาตามหลักสูตรความรู้ทั่ว ๆ ไป (Cohen, 1979)

นอกจากนี้ Upshur (1975) กล่าวว่าข้อทดสอบทั้งสองนี้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ด้วยเหตุผลที่ว่า บางครั้งคำทั้งสองนี้ ถูกใช้ในความหมายเดียวกัน เพราะผู้เรียนถูกสอนเพื่อให้ได้สัมฤทธิ์ผลในวิชาที่เรียน แต่จุดมุ่งหมายของสัมฤทธิ์ผลนี้คือ การทำให้ผู้เรียนเกิดสมรรถภาพ (proficiency) ในวิชานั้น ๆ

Upshur (1975) ได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับสมรรถภาพในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในรายวิชาทางภาษาทุกวิชาว่า สมรรถภาพในการใช้ภาษาประกอบด้วยทักษะย่อย ซึ่งแต่ละทักษะนี้สามารถนำออกมาสอนได้ หรืออีกนัยหนึ่ง ถ้าผู้เรียนสามารถเรียนรู้และใช้ทักษะต่าง ๆ ตามจุดประสงค์ที่ผู้สอนได้ตั้งไว้ได้ ก็ถือว่าเป็นการเพียงพอแล้วในการที่บุคคลหนึ่งจะมีสมรรถภาพในการใช้ภาษา ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพในแนวนี้มักจะเรียกว่าเป็นสัมฤทธิ์ผล (achievement) กล่าวคือ สอนเพื่อให้ผู้เรียนรู้และ จุดสำคัญอยู่ที่ความสัมฤทธิ์ผลได้ทำให้ผู้เรียนเกิดสมรรถภาพ (proficiency) ในการใช้ภาษา เนื่องจากความสัมพันธ์ที่แยกไม่ออกของสัมฤทธิ์ผลและสมรรถภาพในการใช้ภาษา ข้อทดสอบที่ใช้เพื่อทำการสอบไล่ นั้น ควรมีลักษณะของทั้งสัมฤทธิ์ผลและสมรรถภาพร่วมกัน นั่นก็คือ วัดในสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปแล้ว และวัดความพร้อมของผู้เรียนที่จะเรียนต่อไป เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ ในแต่ละโรงเรียนหลักสูตรแตกต่างกันออกไปในรายละเอียด ขึ้นอยู่กับตำราที่ใช้สอนและผู้สอนแต่ละคนจะเลือกใช้ ดังนั้นแบบทดสอบที่ผสมผสานทั้งสัมฤทธิ์ผลและสมรรถภาพนี้ จะทำให้ผู้สอนไม่สามารถที่จะจำกัดอยู่เพียงแค่การสอนตามหลักสูตรเฉพาะของตนเท่านั้น แต่ผู้สอนจะต้องฝึกให้ผู้เรียนให้มีความพร้อมสำหรับหลักสูตรอื่นด้วย (Groot, 1975)

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ความแตกต่างระหว่างข้อทดสอบสมรรถภาพและข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผลขึ้นอยู่กับเนื้อหาและจุดประสงค์ของข้อทดสอบเป็นสำคัญ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อให้ได้ข้อมูลมาช่วยประกอบการตัดสินใจว่าควรมีการยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I มากน้อยเพียงใด และจะนำผลสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็น Proficiency Test มาเป็น Placement Test เพื่อช่วยตัดสินใจการยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ได้หรือไม่ งานวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของข้อสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษกับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลของวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ในเรื่องต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I (การอ่าน) กับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ
2. ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I (การฟัง) กับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ

3. ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I (การอ่าน) กับเกรดวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I (การฟัง)
4. ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาอังกฤษพื้นฐาน I กับคะแนนเฉลี่ยสะสมมัธยมศึกษาปีที่ 5
5. ความสามารถในการเรียนรู้การอ่านและการฟังภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนและหลังจากที่เรียนจบแล้ว

สมมติฐานของการวิจัย

1. เกรดวิชากรอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐาน I มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I (การอ่าน) ก่อนเริ่มเรียน หลังจากเรียนจบแล้วกับข้อสอบกลางภาคและข้อสอบปลายภาค
2. เกรดวิชากรฟังภาษาอังกฤษ I มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I (การฟัง) ก่อนเริ่มเรียนและหลังจากเรียนจบแล้ว
3. เกรดวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I (การอ่าน) มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคะแนนสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษ
4. เกรดวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I (การฟัง) มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคะแนนสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษ
5. เกรดวิชากรอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐาน I มีความสัมพันธ์กับเกรดกรฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I
6. คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคะแนนวิชาการอ่านการฟังและคะแนนสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษ
7. คะแนนการอ่านและการฟังภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับคะแนนการอ่านและการฟังหลังจากที่เรียนจบแล้ว

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จากคณะรัฐศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ เคมีปฏิบัติ นิติศาสตร์ ครุศาสตร์ และพาณิชย์ศาสตร์และการบัญชีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ปีการศึกษา 2526

ข้อจำกัดของการวิจัย

เกรดที่ศึกษาในงานวิจัยนี้มีเพียง 5 เกรดคือ A,B,C,D,F เมื่อเปลี่ยนเป็นคะแนน 5,4,3,2,1 ตามลำดับแล้ว อาจทำให้ได้ผลต่างจากการใช้เกรดที่มีช่วงคะแนนต่างจากนี้

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

การวิจัยอาจจะช่วยให้ความกระจ่างในเรื่องการทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาในเรื่องต่อไปนี้

1. ให้ข้อมูลซึ่งอาจจะช่วยประกอบการตัดสินใจว่าจะใช้ผล Proficiency Test ในการให้เกรด Achievement Test ได้มากน้อยเพียงใด
2. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความสามารถความรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ในเรื่องทักษะการอ่านและการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I
3. ประเมินหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ว่าช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นมากน้อยเพียงใด

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มประชากรสำหรับการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 1978 คน จากคณะรัฐศาสตร์ 250 คน ศิลปกรรมศาสตร์ 59 คน แพทยศาสตร์ 167 คน วิทยาศาสตร์ 396 คน สัตวแพทยศาสตร์ 67 คน เคมีปฏิบัติ 47 คน นิติศาสตร์ 170 คน ครุศาสตร์ 371 คน และพาณิชยศาสตร์และการบัญชี 451 คน นิสิตเหล่านี้เรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรเก่าของกระทรวงศึกษาธิการ นิสิตที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยโดยสอบข้อสอบภาษาอังกฤษฉบับ กข ได้แก่ นิสิตศิลปกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ เคมีปฏิบัติ ครุศาสตร์และพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี นิสิตที่สอบข้อสอบภาษาอังกฤษฉบับ กขค ได้แก่ นิสิตรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ และครุศาสตร์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นข้อสอบภาษาอังกฤษของสถาบันภาษาและข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยดังต่อไปนี้ ข้อสอบสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา

1. ข้อสอบกลางภาควัดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐานปี 2526
2. ข้อสอบปลายภาควัดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐานปี 2525
3. ข้อสอบปลายภาควัดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐานปี 2526
4. ข้อสอบปลายภาควัดสัมฤทธิ์ผลในการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐานปี 2525
5. ข้อสอบปลายภาควัดสัมฤทธิ์ผลในการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐานปี 2526

ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย

1. ข้อสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษฉบับ กข ปี 2526
2. ข้อสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษฉบับ กขค ปี 2526

ข้อสอบสัมฤทธิ์ผลกลางภาคที่ใช้วัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐานของสถาบันภาษาปี 2526 มี 6 ตอน 65 ข้อ คะแนนเต็ม 80 คะแนน ใช้เวลาสอบ 2 ชั่วโมง เนื้อเรื่องที่ให้อ่านเป็นเรื่องทั่วไป มีความยาวประมาณ 200-250 คำ ทักษะในการอ่านที่ทดสอบได้แก่ ความเข้าใจในเรื่องการทำตามคำสั่ง ความรู้เรื่องไวยากรณ์ การอ่านเอาความโดยเข้าใจหัวข้อใจความหลักและรายละเอียดที่สำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต การบรรยายสถานที่ และความเข้าใจเรื่องทิศทาง รูปแบบของการทดสอบเป็นแบบเติมคำในช่องว่าง เลือกตอบ และเรียงลำดับดังแสดงไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

ตารางการเขียนข้อสอบสัมฤทธิ์ผลกลางภาคที่ใช้วัดความสามารถในการอ่าน
ภาษาอังกฤษพื้นฐาน I

Parts	Items	Points	Reading Skills	Tasks
I	8	7	following instructions	-- labelling
II	17	17	major focus points (e.g. markers, tenses, modal auxiliaries, etc.)	-- gap-filling -- multiple choice
III	13	13	paragraph organization (topic, main idea, supporting details)	-- completing the diagram -- multiple choice
IV	12	12	sequence of past events	-- sequencing -- multiple choice
V	9	18	description of places, locations	-- gap-filling
VI	6	12	following directions	-- gap-filling

สำหรับข้อสอบปลายภาคที่ใช้วัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐานของสถาบันภาษา ปี 2525 และ ปี 2526 มีทั้งหมด 5 ตอน รวม 65 ข้อ คะแนนเต็ม 80 คะแนน ใช้เวลาสอบ 2 ชั่วโมงเช่นเดียวกับข้อสอบกลางภาค เรื่องที่อ่านเป็นเรื่องทั่วไป แต่ละเรื่องมีความยาวประมาณ 200-250 คำ สำหรับทักษะการอ่านที่ทดสอบได้แก่ การเข้าใจเรื่องที่เป็นการเปรียบเทียบ เรื่องที่เป็นการเรียงลำดับตามขั้นตอน เรื่องที่เป็นการอธิบาย การจำแนกประเภทและที่เป็นเหตุเป็นผล รูปแบบของข้อสอบเป็นแบบการเลือกตอบ เติมคำในช่องว่างและการเรียงลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงการเขียนข้อสอบสัมฤทธิ์ผลปลายภาคที่ใช้วัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I

ตารางที่ 2

ตารางการเขียนข้อสอบสัมฤทธิ์ผลปลายภาคที่ใช้วัดความสามารถในการอ่าน
ภาษาอังกฤษพื้นฐาน I

Parts	Items	Points	Reading Skills	Tasks
I	14	14	comprehension of a paragraph of comparison and contrast	– gap-filling – multiple choice
II	12	12	comprehension of a paragraph of a description of process	– sequencing – multiple choice
III	12	12	comprehension of a paragraph of explanation and cause and effect	– gap-filling – multiple choice
IV	12	12	comprehension of a paragraph expressing classification	– multiple choice
V	15	30	comprehension of a paragraph expressing cause and effect	– gap-filling

สำหรับข้อสอบปลายภาควัดสัมฤทธิ์ผลในการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ปี 2527 และ ปี 2526 6 ตอน 35 ข้อ คะแนนเต็ม 70 คะแนน ใช้เวลาสอบ 1 ชั่วโมง ข้อสอบการฟังวัดความเข้าใจเรื่องต่างๆ ไปเพื่อให้เกิดทักษะในการจับใจความที่สำคัญ และฟังแบบวิเคราะห์ได้ความยาวของข้อสอบแต่ละตอนแตกต่างกัน เนื้อเรื่องที่ทดสอบมีทั้งบทสนทนาและการเล่าเรื่อง รูปแบบของข้อสอบเป็นแบบการเลือกคำตอบ และการเติมคำ ตารางที่ 3 แสดงตารางการเขียนข้อสอบสัมฤทธิ์ผลปลายภาคที่ใช้วัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I

ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ใช้วัดความสามารถ การใช้ภาษาอังกฤษฉบับ กข และ กขค ปี 2526 คะแนนเต็ม 100 คะแนน ใช้เวลาสอบ 3 ชั่วโมง ข้อสอบแต่ละฉบับวัดความรู้ในเรื่องศัพท์ โครงสร้างและสำนวน และการอ่านเพื่อความเข้าใจ รูปแบบของข้อสอบเป็นการเลือกคำตอบ

การเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่เป็นคะแนนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Reading และ Listening) และเกรดของทั้ง 2 วิชาได้จากสถาบันภาษา สำหรับคะแนนสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กข และ กขค ได้จากทบวงมหาวิทยาลัย คะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre-Reading และ Pre-Listening) และคะแนนทดสอบหลังจากเรียนจบแล้ว (Post-Reading) ได้จากอาจารย์ประจำกลุ่มที่ให้นิสิตทำในเวลาเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสมเป็นคะแนนที่นิสิตแจ้งให้อาจารย์ที่สอนประจำกลุ่มทราบ

ตารางที่ 3

ตารางการเขียนข้อสอบสัมฤทธิ์ผลปลายภาคที่ใช้วัดความสามารถในการฟัง
ภาษาอังกฤษพื้นฐาน I

Parts	Listening Skills	Content	Channel	No./Length	No. of questions
I	Getting details and inferences	Time and time sequence	Monolog	4 (short)	4
II	„ „ „	Location and direction	„	„	4
III	Getting details	Ability and inability	„	6 (short)	2
		Amount and quantity	„	„	3
		Likes and dislikes	„	„	2
		Description (Adj.)	„	„	2
IV	Getting inferences (Guessing the topic)	Description (the most/one of the most)	„	„	2
		General		4 (short)	4
V	Getting details and inferences	General	Dialog	4 (medium)	8
VI	„ „ „	„	Monolog	1 (long)	4

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรม SPSS ทบอบสมมติฐานโดยวิเคราะห์เรื่องต่อไปนี้

1. หาค่ามัธยฐาน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุด และค่าต่ำสุด ของข้อสอบสัมฤทธิ์ผล ข้อสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษฉบับ กข และ กขค เกรตวิชาการอ่านและการฟังโดยใช้ condescriptive
2. หาค่าสหสัมพันธ์ ของข้อสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาการอ่านพื้นฐาน สัมฤทธิ์ผลวิชาการฟังพื้นฐาน ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ กข และ กขค เกรตวิชาการอ่าน เกรตวิชาการฟัง และคะแนนเฉลี่ยสะสมโดยใช้ Pearson Correlation
3. หาค่าความสัมพันธ์เชิงทำนายระหว่างเกรตการอ่าน การฟัง กับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลการอ่านการฟัง และข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กข และ กขค โดยใช้ One-way ANOVA

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 4 แสดงค่ามัธยฐาน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปอร์เซ็นต์ คะแนนต่ำสุดและคะแนนสูงสุดของข้อสอบและเกรดของนิสิตทุกคณะ

ตารางที่ 4

ค่ามัธยฐาน เปอร์เซ็นต์ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนต่ำสุดและคะแนนสูงสุดของข้อสอบและเกรดของนิสิตทุกคณะ

Variables	N	\bar{X}	%	SD	Minimum	Maximum
1. Pre-Reading	1312	39.858	49.823	13.585	6	76
2. Mid-Reading	1980	54.495	68.119	12.239	9	79
3. Post-Reading	1277	53.054	66.318	11.540	11	78
4. Final-Reading	1971	44.678	55.848	14.328	8	79
5. Grade-Reading *	1978	3.719	—	.784	1	5
6. Pre-Listening	1546	16.768	47.909	5.673	1	34
7. Final-Listening	1947	20.659	59.026	5.859	4	35
8. Grade-Listening *	1942	3.798	—	.773	1	5
9. AB	1415	58.653	58.653	13.319	21	96
10. ABC	477	49.140	49.140	9.910	24	92

* A = 5, B = 4, C = 3, D = 2, F = 1

นิสิตทำข้อสอบสัมฤทธิ์ผลการอ่านภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนได้ 49.82 % ข้อสอบกลางภาคได้ 68.12 % ปลายภาคได้ 55.85 % และหลังจากที่เรียนจบแล้วโดยใช้ข้อสอบก่อนเริ่มเรียนได้ 66.32 % เกรดเฉลี่ยการอ่านคือ 3.719 (A = 5, B = 4, C = 3, D = 2, F = 1) สำหรับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลการฟัง ก่อนเริ่มเรียนนิสิตทำได้ 47.91 % และหลังจากเรียนจบแล้วทำได้ 59.03 % (ข้อสอบคนละชุดกับที่ทำก่อนเริ่มเรียน) ใกล้เคียงกับเกรดการอ่าน เกรดเฉลี่ยการฟังคือ 3.798 (A = 5, B = 4, C = 3, D = 2, F = 1) นิสิตทำคะแนนการอ่านเพิ่มขึ้น 16.50 % และทำคะแนนการฟังเพิ่มขึ้น 11.12 % สำหรับข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย นิสิตที่สอบภาษาอังกฤษฉบับ กข ทำข้อสอบได้ 58.65 % ในขณะที่นิสิตที่สอบภาษาอังกฤษฉบับ กขค ทำได้ 49.14 %

ตารางที่ 5 แสดงค่าสหสัมพันธ์ (Pearson Correlation) ของข้อสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาการอ่านการฟังเกรดการอ่าน เกรดการฟัง ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตทุกคณะ บล็อก A เป็นความสัมพันธ์ของข้อสอบการอ่านและเกรดการอ่าน บล็อก B เป็นความสัมพันธ์ของข้อสอบการฟังและเกรดการฟัง บล็อก C เป็นความสัมพันธ์ของข้อสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาการอ่าน การฟัง เกรดการอ่านและเกรดการฟัง บล็อก D เป็นความสัมพันธ์ของคะแนนสอบเข้าภาษาอังกฤษฉบับ กข กขค และคะแนนเฉลี่ยสะสมกับความสามารถการอ่านและฟัง

ตารางที่ 5 ค่าสหสัมพันธ์ของข้อสอบสัมฤทธิผลวิชาการอ่าน การฟัง การทบทวน การทบทวน การทบทวน ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยและคะแนนเฉลี่ย
สะสมของนิสิตทุกคณะ

Variables	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1. Pre-Reading	[A] 1.000	6.77 (1311)	.659 (1158)	.734 (1304)	.692 (1304)	[C] .532 (1069)	.523 (1301)	.478 (1300)	.712 (989)	.589 (247)	.398 (685)
2. Mid-Reading	1.000	1.000	.617 (1276)	.770 (1969)	.844 (1969)	.544 (1540)	.612 (1938)	.551 (1933)	.775 (1403)	.488 (474)	.427 (755)
3. Post-Reading		1.000	1.000	.623 (1271)	.593 (1271)	.446 (1020)	.463 (1269)	.420 (1268)	.646 (924)	.478 (280)	.334 (750)
4. Final-Reading			1.000	1.000	.855 (1970)	.537 (1532)	.611 (1932)	.548 (1927)	.803 (1397)	.564 (471)	.432 (752)
5. Grade-Reading				1.000	1.000	.529 (1536)	.580 (1939)	.535 (1934)	.742 (1404)	.525 (471)	.485 (753)
6. Pre-Listening					1.000	.619 (1536)	.528 (1534)	.528 (1534)	.538 (1087)	.444 (383)	.306 (630)
7. Final-Listening						1.000	.839 (1942)	.839 (1942)	.636 (1393)	.406 (470)	.324 (753)
8. Grade-Listening							1.000	1.000	.563 (1389)	.395 (469)	.227 (753)
9. AB									1.000	-	.443 (572)
10. ABC										1.000	.196*
11. GPA											1.000

ข้อสอบการอ่านทุกฉบับมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 กับเกรดการอ่าน ค่าสหสัมพันธ์เป็นบวกและมีค่าอยู่ระหว่าง .593 ถึง .855 ข้อสอบการอ่านปลายภาคมีความสัมพันธ์กับเกรดการอ่านมากที่สุด ($r = .855$) ข้อสอบกลางภาคมีความสัมพันธ์รองลงมา ($r = .844$) ข้อสอบก่อนเริ่มเรียนและหลังจากเรียนจบแล้วมีความสัมพันธ์กับเกรดการอ่านเท่ากับ .692 และ .593 ตามลำดับ

ความสัมพันธ์ของข้อสอบการฟังกับเกรดการฟังแสดงในบล็อก B ข้อสอบปลายภาคมีความสัมพันธ์สูงกับเกรดการฟังมากกว่าข้อสอบก่อนเริ่มเรียน ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .839 และ .528 ตามลำดับ ข้อสอบก่อนเริ่มเรียนมีความสัมพันธ์กับข้อสอบปลายภาคเท่ากับ .619 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถการอ่านกับการฟังภาษาอังกฤษที่แสดงในบล็อก C อยู่ระหว่าง .420 ถึง .612 ข้อสอบกลางภาควิชาการอ่านมีความสัมพันธ์สูงที่สุดกับข้อสอบปลายภาควิชาการฟัง ข้อสอบหลังเรียนจบวิชาการอ่านมีความสัมพันธ์ต่ำสุดกับเกรดวิชาการฟัง

ช่องสุดท้ายของตารางที่ 5 แสดงความสัมพันธ์ของคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ กข กขค และคะแนนเฉลี่ยสะสมกับตัวแปรอื่นที่กล่าวมาข้างต้น ข้อสอบภาษาอังกฤษ กข มีความสัมพันธ์สูงที่สุดกับข้อสอบปลายภาควิชาการอ่าน ($r = .803$) ข้อสอบภาษาอังกฤษ กขค มีความสัมพันธ์สูงที่สุดกับข้อสอบการอ่านก่อนเริ่มเรียน ($r = .589$) และคะแนนเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์สูงที่สุดกับเกรดการอ่านภาษาอังกฤษ ($r = .485$) ตัวแปรทั้งหมดมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 ยกเว้นคะแนนเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์กับข้อสอบภาษาอังกฤษ กขค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และเป็นค่าสหสัมพันธ์ต่ำสุด ($r = .196$)

ความสัมพันธ์เชิงทำนายระหว่างเกรดการอ่านกับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาการอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ของนิสิตทุกคณะโดยใช้ One-way ANOVA แสดงไว้ในตารางที่ 6 6 ก แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอ่านก่อนเริ่มเรียนกับเกรดการอ่าน 6 ข แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอ่านภาคกลางกับเกรด 6 ค แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอ่านหลังจากเรียนจบแล้วกับเกรด และ 6 ง แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการอ่านปลายภาคกับเกรดการอ่าน

ตารางที่ 6

การวิเคราะห์ความแปรปรวนของเกรดการอ่านและ
ความสัมพันธ์เชิงทำนายระหว่างเกรดการอ่านกับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาการอ่าน

ก. ตัวแปรตาม = คะแนนการอ่านก่อนเริ่มเรียน

Source of Variation	R ²	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Grades	.479	114282.938	3	38094.313	398.779 ***
Residual	.521	124185.688	1300	95.527	
Total	1.000	238468.625	1303		

 $p \leq .001$

ข. ตัวแปรตาม = คะแนนการอ่านกลางภาค

Source of Variation	R ²	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Grades	.723	208893.375	4	52223.344	1283.625 ***
Residual	.277	79903.875	1964	40.684	
Total	1.000	288797.250	1968		

p ≤ .001

ค. ตัวแปรตาม = คะแนนการอ่านหลังจากเรียนจบแล้ว

Source of Variation	R ²	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Grades	.358	60533.801	3	20177.934	235.573 ***
Residual	.642	108524.438	1267	85.655	
Total	1.000	169058.250	1270		

p ≤ .001

ง. ตัวแปรตาม = คะแนนการอ่านปลายภาค

Source of Variation	R ²	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Grades	.733	296405.938	4	74101.438	1351.523 ***
Residual	.267	107737.188	1965	54.828	
Total	1.000	404143.125	1969		

p ≤ .001

ผลปรากฏว่าข้อสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาการอ่านทุกฉบับ สามารถแบ่งระดับความสามารถการอ่านของนิสิตได้ ค่า F= 898.779, 1283.625, 235,573 และ 1351.523 แต่ความสามารถในการทำนายแตกต่างกัน คะแนนการอ่านก่อนเริ่มเรียนทำนายได้ 48% (R² = .479) คะแนนการอ่านกลางภาคทำนายได้ 72% (R² = .723) คะแนนการอ่านหลังจากเรียนจบแล้วทำนายได้ 36% (R² = .358) และคะแนนการอ่านปลายภาคทำนายได้ 73% (R² = .733) คะแนนการอ่านกลางภาค และคะแนนการอ่านปลายภาคมีความสัมพันธ์เชิงทำนายกับเกรดการอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐาน I พอ ๆ กัน ในขณะที่คะแนนการอ่านก่อนเริ่มเรียนและหลังจากที่เรียนจบแล้วมีความสามารถในเชิงทำนายน้อยกว่า

ตารางที่ 7 แสดงความสัมพันธ์เชิงทำนายระหว่างเกรดการฟังกับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ตาราง 7 ก เป็นผลการวิเคราะห์โดยใช้คะแนนการฟังก่อนเริ่มเรียนเป็นตัวแปรตาม และตาราง 7 ข ใช้คะแนนการฟังปลายภาคเป็นตัวแปรตาม ผลปรากฏว่าข้อสอบการฟังทั้งสองสามารถทำนายเกรดการฟังได้ ($F = 165.898$ และ 1215.856) แต่คะแนนการฟังปลายภาคสามารถทำนายเกรดได้ดีกว่า คือทำนายได้ 72% ($R^2 = .715$) ในขณะที่คะแนนการฟังก่อนเริ่มเรียนทำนายได้ 30% ($R^2 = .303$)

ตารางที่ 7

การวิเคราะห์ความแปรปรวนของเกรดการฟัง
และความสัมพันธ์เชิงทำนายระหว่างเกรดการฟังกับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาการฟัง

ก. ตัวแปรตาม = คะแนนการฟังก่อนเริ่มเรียน

Source of Variation	R^2	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Grades	.303	14914.395	4	3728.599	165.898 ***
Residual	.697	34364.641	1529	22.475	
Total	1.000	49279.035			

*** $p \leq .001$

ข. ตัวแปรตาม = คะแนนการฟังปลายภาค

Source of Variation	R^2	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Grades	.715	47597.133	4	11899.281	1215.856 ***
Residual	.285	18956.930	1937	9.787	
Total	1.000	66554.063	1941		

*** $p \leq .001$

ความสัมพันธ์เชิงทำนายระหว่างเกรดการอ่านกับข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษแสดงไว้ใน
ตารางที่ 8

ตารางที่ 8

การวิเคราะห์ความแปรปรวนของเกรดการอ่านและ
ความสัมพันธ์เชิงทำนายระหว่างเกรดการอ่านกับข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ

ก. ตัวแปรตาม = คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ กข

Source of Variation	R ²	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Grades (Reading)	.555	137981.750	4	34495.438	435.898 ***
Residual	.445	110712.000	1399	79.137	
Total	1.000	248693.750	1403		

*** p ≤ .001

ข. ตัวแปรตาม = คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กขค

Source of Variation	R ²	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Grades (Reading)	.300	13688.934	3	4562.977	66.733 ***
Residual	.700	31931.984	467	68.377	
Total	1.000	45620.918	470		

*** p ≤ .001

ตารางที่ 8 ก เป็นผลการวิเคราะห์ที่ใช้คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กข เป็นตัวแปรตาม และตาราง 8 ข เป็นผลจากการใช้คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กขค ข้อสอบเข้าซึ่งจัดเป็นข้อสอบวัดความสามารถการใช้ภาษา (Proficiency Test) สามารถทำนายเกรดวิชาการอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ได้ (F = 435,898 สำหรับภาษาอังกฤษ กข และ F = 66.733 สำหรับภาษาอังกฤษ กขค) แต่ภาษาอังกฤษฉบับ กข สามารถทำนายเกรดการอ่านได้ดีกว่าฉบับ กขค คือทำนายได้ 56% (R² = .555) ในขณะที่ฉบับ กขค ทำนายได้ 30% (R² = .300)

ความสัมพันธ์เชิงทำนายระหว่างเกรดการฟังกับข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กข และ กขค แสดงไว้ในตารางที่ 9 9 ก เป็นความสัมพันธ์ที่ใช้ข้อสอบเข้าฉบับ กข เป็นตัวแปรตาม และ 9 ข เป็นความสัมพันธ์ที่ใช้ข้อสอบเข้าฉบับ กขค เป็นตัวแปรตาม

ตารางที่ 9

การวิเคราะห์ความแปรปรวนของเกรดการฟัง
และความสัมพันธ์เชิงทำนายระหว่างเกรดการฟังกับข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ

ก. ตัวแปรตาม = คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กข

Source of Variation	R ²	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Grades (Listening)	.321	79055.375	4	19763.844	163.281 ***
Residual	.679	167521.750	1384	121.042	
Total	1.000	246577.125	1388		

p ≤ .001

ข. ตัวแปรตาม = คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กขค

Source of Variation	R ²	Sum of Squares	df	Mean Square	F
Grades (Listening)	.172	7788.746	4	1947.187	24.151 ***
Residual	.828	37409.855	464	80.625	
Total	1.000	45198.602	468		

p ≤ .001

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ข้อสอบทั้งสองฉบับมีความสัมพันธ์เชิงทำนายกับเกรดการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 (F = 163.281 และ 24.151) เช่นเดียวกับการทำนายความสามารถในการอ่านข้อสอบเข้าฉบับ กข สามารถทำนายเกรดการฟังได้ดีกว่าฉบับ กขค คือทำนายได้ 32 % (R² = .321) ในขณะที่ฉบับ กขค ทำนายได้ 17 % (R² = .172)

ในการตอบสมมติฐานเรื่องความแตกต่างของคะแนนการอ่านและการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ก่อนเริ่มเรียนและหลังจากที่เรียนจบภาคการศึกษาแล้ว ผู้วิจัยได้ใช้ t-test ช่วยในการวิเคราะห์ ผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 10

ตารางที่ 10

ความแตกต่างของคะแนนการอ่านและการฟังภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนและหลังจากที่เรียนจบแล้ว

Variables	N	\bar{X}	SD	t-value	Correlation	2. tail probability
1. Pre-Reading		40.028	13.412			
	1158			-43.61	.659	.001
Post-Reading		53.346	11.364			
2. Pre-Reading		39.939	13.529			
	1304			-32.14	.734	.001
Final-Reading		48.557	12.987			
3. Pre-Listening		16.773	5.674			
	1536			-31.03	.619	.001
Final-Listening		20.777	5.894			

ผลปรากฏว่ามีความแตกต่างของคะแนนการอ่านและการฟังภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนและหลังจากที่เรียนจบแล้วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 ค่าความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนการอ่านและหลังจากที่เรียนจบแล้วเท่ากับ 43.61 ความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเริ่มเรียนและคะแนนสอบการอ่านปลายภาคเท่ากับ 32.14 และความแตกต่างระหว่างคะแนนการฟังก่อนเริ่มเรียนและคะแนนสอบการฟังปลายภาคเท่ากับ 31.03 นิสิตทำคะแนนหลังจากที่เรียนแล้ว 1 ภาคการศึกษาได้ดีกว่าก่อนเริ่มเรียนทั้งวิชาการอ่านและการฟัง

สรุปผลการวิจัย

ในการตอบสมมติฐานการวิจัยข้อแรกเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเกรดวิชาการอ่านกับคะแนนวิชาการอ่านก่อนเริ่มเรียน หลังจากเรียนจบแล้ว ข้อสอบกลางภาคและข้อสอบปลายภาคผลการวิเคราะห์โดยใช้ Pearson Correlation ปรากฏว่าข้อสอบทุกฉบับมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเกรดการอ่าน ลักษณะความสัมพันธ์เป็นดังนี้

1. คะแนนสอบปลายภาคมีความสัมพันธ์กับเกรดการอ่านมากที่สุด ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .855
2. คะแนนสอบกลางภาคมีความสัมพันธ์สูงกับเกรดการอ่านใกล้เคียงกับคะแนนสอบปลายภาค ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .844
3. คะแนนสอบก่อนเริ่มเรียนมีความสัมพันธ์กับเกรดการอ่านในระดับปานกลาง ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .692
4. คะแนนสอบหลังจากเรียนจบแล้ว ซึ่งเป็นข้อสอบชุดเดียวกับข้อสอบก่อนเริ่มเรียนมีความสัมพันธ์กับเกรดการอ่านต่ำที่สุดในการอ่านต่ำที่สุดในบรรดาข้อสอบการอ่านทุกฉบับ ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .593

สำหรับเรื่องความสามารถในการทำนายเกรดวิชาการอ่าน โดยใช้คะแนนการอ่านก่อนเริ่มเรียน คะแนนการอ่านกลางภาค คะแนนการอ่านหลังจากเรียนจบแล้ว และคะแนนการอ่านปลายภาคเป็นตัวแปรตามโดยใช้ One-way-ANOVA ผลปรากฏในทำนองเดียวกับค่าสหสัมพันธ์คือ คะแนนการอ่านปลายภาคและคะแนนการอ่านกลางภาคทำนายได้ดีที่สุดและทำนายได้พอ ๆ กัน อำนาจในการทำนายเท่ากับ 73 % และ 72 % ตามลำดับ ในขณะที่คะแนนสอบก่อนเริ่มเรียนทำนายได้เพียง 48 % และคะแนนสอบหลังจากที่เรียนจบแล้วทำนายได้น้อยที่สุดคือทำนายเกรดได้ 36 %

การที่คะแนนสอบปลายภาคและคะแนนสอบกลางภาคมีความสัมพันธ์กับเกรดการอ่านมากกว่าการสอบก่อนเริ่มเรียนและหลังจากเรียนจบแล้วอาจเป็นเพราะ

1. ลักษณะการสอบ การสอบกลางภาคและปลายภาคเป็นการสอบแบบมาตรฐาน นิสิตทราบว่าได้คะแนนในขณะที่การสอบผ่านเริ่มเรียนและหลังจากเรียนจบแล้วเป็นการจัดสอบโดยอาจารย์ผู้สอน ซึ่งอาจมีความแตกต่างกันในการจัดสอบ นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างในเรื่องความร่วมมือของนิสิต เนื่องจากเป็นการสอบที่ไม่เก็บคะแนน นิสิตอาจไม่มีแรงจูงใจในการทำข้อสอบ

2. ข้อสอบก่อนเริ่มเรียนและหลังจากที่เรียนจบแล้ว อาจวัดการเรียนรู้ในระหว่างภาคการศึกษา นิสิตบางคนอาจจะทำคะแนนได้ดีขึ้นในระหว่างภาค หลังจากปรับตัวเข้ากับวิชาแล้ว ในขณะที่หลังจากสอบกลางภาคแล้วระดับการเรียนรู้ของนิสิตไม่เปลี่ยนแปลงมากคือ คนที่ได้คะแนนสูงสุดจากกลางภาคก็จะได้คะแนนสูงจากปลายภาคด้วย

ในการตอบสมมติฐานข้อ 2 เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเกรดวิชาการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I กับคะแนนการฟังก่อนเริ่มเรียนและหลังจากที่เรียนจบแล้ว ผลการวิเคราะห์โดยใช้ Pearson Correlation ปรากฏว่าคะแนนสอบหลังจากที่เรียนจบแล้วมีความสัมพันธ์กับเกรดการฟังสูงกว่าคะแนนการฟังก่อนเริ่มเรียน ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .839 คะแนนก่อนเริ่มเรียนมีความสัมพันธ์กับเกรดการฟังน้อยกว่า ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .528 ในทำนองเดียวกัน การศึกษาอำนาจในการทำนายโดยใช้ One-way ANOVA ปรากฏว่าเปอร์เซ็นต์การทำนายโดยใช้คะแนนหลังจากเรียนจบแล้วสูงกว่าคะแนนก่อนเริ่มเรียน คือสามารถทำนายได้ 72 % ในขณะที่คะแนนก่อนเริ่มเรียนทำนายได้เพียง 30 % ความแตกต่างของความสัมพันธ์อาจเป็นเพราะ ตัวข้อสอบซึ่งเป็นคนละฟอร์มแม้ว่าจะเขียนจากจุดมุ่งหมายใกล้เคียงกันก็ตาม หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะนิสิตได้เรียนรู้ในระหว่างภาคการศึกษาเพราะหลักสูตรภาษาอังกฤษเดิมของกระทรวงศึกษาธิการ ไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกทักษะทางการฟังมากนัก เปอร์เซ็นต์ในการทำนายก่อนเริ่มเรียนจึงต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ของข้อสอบปลายภาคมาก

สมมติฐานข้อ 3 คือศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกรดวิชาการอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐาน I กับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้ Pearson Correlation ปรากฏว่าข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กข มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับเกรดการอ่านความสัมพันธ์เท่ากับ .742 ในขณะที่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเกรดการอ่านกับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กขค เท่ากับ .525 ในทำนองเดียวกัน อำนาจในการทำนายโดยใช้ One-way ANOVA ปรากฏว่าภาษาอังกฤษ กข ทำนายได้ 56 % ในขณะที่ภาษาอังกฤษ

กขค ทำนายได้ 30 % ความแตกต่างในการทำนายอาจเป็นเพราะข้อสอบฉบับ กข มีส่วนคล้ายกับข้อสอบการอ่าน ภาษาอังกฤษพื้นฐาน I มากกว่าภาษาอังกฤษ กขค หรืออาจเป็นเพราะความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกรดวิชาการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I กับคะแนนสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ Pearson Correlation ปรากฏว่าข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กข มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับเกรดการฟัง ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .563 ในขณะที่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเกรดการฟังกับคะแนนสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กขค เท่ากับ .395 การศึกษาอำนาจในการทำนายโดยใช้ One-way ANOVA ปรากฏว่าภาษาอังกฤษ กข ทำนายได้ 32 % และภาษาอังกฤษ กขค ทำนายได้ 17 % ความแตกต่างของอำนาจในการทำนายอาจเป็นเพราะเหตุผลเดียวกับความสามารถในการทำนายเกรดการอ่าน นอกจากนี้เปอร์เซ็นต์ที่ทำนายน้อยกว่าเกรดการอ่านเพราะลักษณะของข้อสอบวัดคนละทักษะ ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นข้อสอบที่วัดความสามารถในด้านกรอ่าน

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดวิชาการอ่านและการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .535 ความแตกต่างของทักษะการอ่านและการฟัง อาจขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของผู้เรียนที่ได้รับการฝึกฝนมาไม่เท่ากัน มีความสามารถในด้านกรฟังน้อยกว่าความสามารถในด้านกรอ่าน อย่างไรก็ตามข้อสังเกตนี้อาจขึ้นอยู่กับความยากง่ายของข้อสอบทั้งสองวิชา

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ และความรู้วิชาอ่านอื่นซึ่งศึกษาจากคะแนนเฉลี่ยสะสมปรากฏว่า ค่าสหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .196 และ .485 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยสะสมกับความสามารถในการอ่านสูงกว่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยสะสมกับความสามารถในด้านกรฟัง แสดงว่าข้อทดสอบทักษะการอ่านวัด academic skills มากกว่าข้อทดสอบทักษะการฟัง

สำหรับสมมติฐานข้อสุดท้ายในเรื่องการเปรียบเทียบคะแนนการอ่านและการฟัง ภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนและหลังจากที่เรียนจบแล้ว ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า นิสิตทำคะแนนหลังจากจบภาคการศึกษาได้ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในด้านกรอ่านและการฟัง

ข้อเสนอแนะ

1. คะแนนสอบกลางภาคและคะแนนสอบปลายภาควิชาการอ่านใช้ทำนายเกรดวิชาการอ่านภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ได้พอ ๆ กัน เพราะฉะนั้นอาจใช้ข้อสอบฉบับหนึ่งในการให้คะแนนวิชาการอ่านพื้นฐาน I ได้
2. การให้คะแนนวิชาการฟังภาษาอังกฤษพื้นฐาน I ควรเป็นคะแนนสอบปลายภาค เพราะทำนายเกรดการฟังได้ดีกว่าคะแนนก่อนเริ่มเรียน
3. คะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษไม่ควรนำมาใช้ยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I
4. ทักษะการอ่านและทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กัน ถึงแม้จะให้เกรดแทนกันไม่ได้ แต่ควรเพิ่มกิจกรรมที่ใช้ทักษะการฟัง เพราะนิสิตมีความสามารถในด้านกรฟังน้อยกว่าความสามารถในด้านกรอ่าน
5. ในการประเมินการเรียนรู้อ่านของนิสิตในคราวต่อไป ควรมีการควบคุมความยากง่ายของข้อสอบต่างฟอร์ม เพื่อให้ได้ผลที่ถูกต้องมากขึ้น

บรรณานุกรม

- Cohen A.D. *Testing Functional Language Ability in the Classroom*. Manuscript Prepared for Newbury House Publishers. Mass. : Rowley, 1979.
- Davies, A. ed. *Language Testing Symposium*. London : Oxford University Press, 1968.
- Groot, Peter J.M. "Testing Communicative Competence in Listening Comprehension," in *Testing Language Proficiency*, eds. Randall L. Jones and Bernard Spolsky, The Center for Applied Linguistics, 1975.
- Harris, David. P. *Testing English as a Second Language*. New York : McGraw-Hill, 1969.
- Harrison, A. *A Language Testing Handbook*. London : The McMillan Press Ltd., 1983.
- Lado, Robert. *Language Testing*. London : Longman Group Limited, 1973.
- Rivers, Wilga. *Teaching Foreign Language Skills*. The University of Chicago Press, 1968.
- Upshur, J. "Objective Evaluation of Oral Proficiency in the ESOL Classroom." *TESOL Quarterly*, 5, (1975), 47-60.

บทสัมภาษณ์

วัลยาพร นาวิการ

- ชื่อ** : ดร. สุปิน ปิ่นขยัน
- ตำแหน่ง** : รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย
- สถานที่ทำงาน** : 328 ถนนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร
- โทรศัพท์** : 245-8181
- สัญชาติ** : ไทย
- วัน เดือน ปี เกิด** : 16 มิถุนายน 2477
- สถานที่เกิด** : จังหวัดเชียงใหม่
- การศึกษา** : - วศ.บ. (เกียรตินิยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2501)
- M. Eng. (Hydraulic Eng.) สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (2504)
- หลักสูตรพิเศษวิศวกรรมชลศาสตร์ School of Hydraulic Engineering, Grenoble, ประเทศฝรั่งเศส (2504)
- Ph.D. (Civil Eng.), Colorado State University, ประเทศสหรัฐอเมริกา (2508)

- ประวัติการทำงาน :**
- วิศวกรโยธา การทำเรือแห่งประเทศไทย (2501-2503)
 - วิศวกรที่ปรึกษา องค์การสหประชาชาติ (2510)
 - นายช่างโท กรมชลประทาน (2510-2512)
 - ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (2512-2515)
 - รองศาสตราจารย์ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (2515-2517)
 - ประธานกรรมการ บริษัท เซ้าท์อีสท์เอเชียเทคโนโลยี จำกัด (บริษัทวิศวกรที่ปรึกษาซีเทค) (2517-2528)
 - รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง (15 มกราคม - 11 สิงหาคม 2529)
 - รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย (11 สิงหาคม 2529 - ปัจจุบัน)

วันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2529 กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์ได้มีโอกาสเข้าพบและสัมภาษณ์ท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยคนใหม่ ดร. สุบิน ปิ่นขยัน ณ ทบวงมหาวิทยาลัย ในโอกาสที่กองบรรณาธิการได้เรียนถามถึงนโยบายและความคิดเห็นของท่านรัฐมนตรีในหัวข้อต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารมหาวิทยาลัยและการผลิตบัณฑิต ซึ่งจะใคร่ถ่ายทอดให้ท่านผู้อ่านทุกท่านดังนี้

กองบรรณาธิการ : อยากจะเรียนถามท่านถึงเป้าหมายและนโยบายทั่ว ๆ ไปในการบริหารมหาวิทยาลัยค่ะ

ท่านรัฐมนตรี : ผมคิดว่าเป้าหมายหลักของทบวงคือมีหน้าที่ผลิตบัณฑิตให้ตรงกับความต้องการของประเทศ ให้เขาไปประกอบอาชีพได้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีประสิทธิภาพและที่สำคัญคือต้องผลิตบัณฑิตด้วยต้นทุนที่ต่ำ หารู้วิธีที่จะลดต้นทุนเป็นต้นว่าเรามีอาคาร ห้องทดลอง เครื่องไม้เครื่องมืออยู่แล้ว เราใช้ของเหล่านี้เต็มทีหรือเปล่า มีอะไรบ้างที่จะใช้ร่วมกันได้โดยไม่ต้องลงทุนซื้อใหม่ นอกจากนั้นผมยังเห็นว่าภาคเอกชนก็มีบทบาทช่วยการศึกษาเป็นการลดภาระรัฐบาล สิ่งใดที่เราจะช่วยเขาได้ เราก็น่าจะช่วย นั่นเป็นเป้าหมายอีกประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่งซึ่งผมเห็นว่าควรสนับสนุนคือ สวัสดิการของอาจารย์ เมื่อเราต้องการให้อาจารย์สอนอย่างมีคุณภาพ เราก็ต้องดูแลอาจารย์ให้ดียกตัวอย่างเช่น อาจารย์ที่ย้ายไปสอนหรือเริ่มไปทำงานตามมหาวิทยาลัยต่างจังหวัด เขาก็หวังจะไปสอน ไปอยู่ที่นั่นนาน ๆ 10 ปี 20 ปี ดังนั้นเราน่าจะพยายามให้เขามีหลักฐานมีบ้านเป็นของตนเองอาจจะโดยการผ่อนส่งยอมดีกว่าให้เขาอยู่บ้านพัก ราชการไปเรื่อย ๆ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ต้องแล้วแต่ความต้องการของอาจารย์ซึ่งแต่ละคน แต่ละมหาวิทยาลัยอาจไม่เหมือนกัน เราก็ถามความต้องการของเขา ก่อน แล้วจึงจะสนองตอบความต้องการนั้นได้ แต่การจะทำอะไรต้องมีสถิติและข้อมูลเป็นแนวปฏิบัติ

กองบรรณาธิการ : การที่สนับสนุนให้อาจารย์มีบ้านของตนเองเข้าใจว่าต้องใช้เงินจำนวนมาก ดิฉันจึงอยากเรียนถามว่าท่านรัฐมนตรีมีความเห็นอย่างไรต่อความคิดที่ว่ามหาวิทยาลัยน่าจะมีทรัพย์สินเลี้ยงตัว

ท่านรัฐมนตรี : เห็นด้วย 100% ครับ เพราะลำพังเงินงบประมาณอย่างเดียวค่อนข้างจำกัด ความคิดนี้ผมได้ต่อสู้มาตลอด ท่านอาจารย์ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้เสนอพระราชบัญญัติต่อสภาผู้แทนราษฎร เมื่อสมัยที่แล้วให้โอนที่ดินราชพัสดุมาให้มหาวิทยาลัยเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ เผอิญสภาถูกยุบไปเสียก่อนจึงไม่ได้มีการพิจารณากัน คราวนี้เราก็เสนอใหม่ครอบคลุมถึงทุกมหาวิทยาลัย เนื่องจากเราอยากให้สถาบันการศึกษามีรายได้พัฒนาตัวเองยกตัวอย่าง เช่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีที่ ๆ รังสิต นับเป็นพันไร่ ถ้าเขาสามารถพัฒนาที่ เช่น ทำศูนย์การค้าก็จะสามารถนำรายได้มาพัฒนามหาวิทยาลัยของเขาเอง แต่ถ้าไปติดอยู่ที่ราชพัสดุทำอะไรไม่ได้ คนที่บริจาคที่ดินให้มหาวิทยาลัย เขาอยากให้มหาวิทยาลัยได้ใช้ประโยชน์ไม่ใช่ให้เป็นที่ราชพัสดุ

กองบรรณาธิการ : เมื่อพูดถึงนโยบายทั่วไป เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยแล้ว ก็อยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีถึงเรื่องนักศึกษาหรือบัณฑิตบ้างคะ คือปัจจุบันนี้มีมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐและของเอกชนหลายสิบแห่ง เคยได้ยินว่านักศึกษาบางแห่งจบมาแล้วมีงานทำทันที คือชื่อเสียงของสถาบันเป็นเครื่อง Guarantee ในขณะที่บัณฑิตในสาขาเดียวกันจากสถาบันอื่นต้องรองานนานเป็นเดือน บางครั้งเป็นปี จึงอยากจะเรียนถามท่านถึงคุณภาพของบัณฑิตและมาตรฐานของมหาวิทยาลัยคะ

ท่านรัฐมนตรี : ผมคิดว่าโดยทั่วไป บัณฑิตของเราเป็นที่ยอมรับพอใช้ได้ แต่จะให้เท่าเทียมกันทุกมหาวิทยาลัยคงเป็นไปได้ ขึ้นอยู่กับส่วนประกอบหลายอย่างเช่น ภูมิหลังของสถาบันหรือคณาจารย์ แม้กระทั่งในเมืองนอกมาตรฐานก็ไม่เท่ากัน วิศวกรจาก M.I.T. กับวิศวกรจาก College เล็ก ๆ ในสหรัฐอเมริกา ย่อมมีคุณภาพไม่เท่ากัน แม้ว่าจะอยู่ในสาขาวิชาเดียวกัน ผมคิดว่าเราน่าสนับสนุนนักศึกษาหลายระดับ จะให้เก่งเท่ากันหมดคงเป็นไปได้ คนที่เก่งก็ต้องสนับสนุนให้เต็มที่ คนที่ปานกลางไม่น่าเป็นห่วงเพราะจะพอเรียนได้ ส่วนคนไม่เก่งก็ต้องช่วยเหลือและให้โอกาสเขาบ้าง

กองบรรณาธิการ : แล้วในกรณีเด็กฐานะทางเศรษฐกิจไม่ค่อยดี หรือยากจนล่ะคะ จะมีวิธีช่วยอย่างไร

ท่านรัฐมนตรี : ผมว่ารัฐบาลควรเปิดโอกาสให้เด็กฐานะยากจนเข้ามาเรียนในระดับอุดมศึกษาให้มากขึ้น โดยไม่ต้องเสียค่าหน่วยกิตหรืออาจจะช่วยเหลือเรื่องค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ซึ่งอาจทำได้โดยดูว่าในจำนวน 100 % มีเด็กสักกี่เปอร์เซ็นต์ที่สามารถจ่ายค่าเล่าเรียนแพ่งได้ ก็เปอร์เซ็นต์สามารถจ่ายค่าเล่าเรียนได้ในระดับปานกลางและอีกกี่เปอร์เซ็นต์ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ สมมติว่าเดี๋ยวนี้เราเก็บค่าหน่วยกิต ๆ ละ 40 บาท เราอาจจะขึ้นเป็น 50-60 บาท สำหรับพวกที่สามารถจ่ายได้โดยไม่ต้องดร้อน ส่วนพวกที่ไม่สามารถจ่ายได้ก็ไม่ต้องเสียเงินค่าหน่วยกิตที่เก็บเพิ่ม ก็ไปขอเช่าส่วนที่ขาดที่เก็บไม่ได้ ผลลัพธ์มหาวิทยาลัยยังคงได้รายได้เท่าเดิม คนที่มีสตางค์จ่ายเพิ่มอีก 20 บาทต่อหน่วยกิตไม่ต้องดร้อน คนที่ไม่มีจ่ายก็ไม่ต้องดร้อน เพราะไม่ต้องเสีย

กองบรรณาธิการ : เมื่อราวสิบกว่าปีก่อน รู้สึกว่าเราจะเผชิญกับปัญหานักเรียนต่างจังหวัดที่มุ่งเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ มากขึ้น ก็นึกไม่ทราบว่าจะปัจจุบันสถานการณ์เป็นอย่างไรบ้างคะ

ท่านรัฐมนตรี : ผมว่าตอนนั้นค่อนข้างมาก เด็กต่างจังหวัดมีความรู้สึกอยากเรียนในมหาวิทยาลัยที่ท้องถิ่นของตนมากขึ้น แต่วิธีหนึ่งซึ่งจะขจัดปัญหาเด็กมุ่งเข้ากรุงเทพฯ ก็คือต้องเปิดมหาวิทยาลัยในต่างจังหวัดให้มากขึ้น หรือไม่เช่นนั้นก็ยกฐานะวิทยาลัยที่มีอยู่แล้วของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้เป็นมหาวิทยาลัยใหม่ เช่นที่พิษณุโลกและที่บางแสน และจะเปิดสอนสาขาวิชาตามความต้องการของท้องถิ่นนั้น ผมคิดว่ามหาวิทยาลัยแต่ละมหาวิทยาลัยควรมีจุดเด่นของตนเอง คือในระยะแรกเริ่มต้นจากความต้องการแท้ ๆ ของท้องถิ่นหรือของประเทศ ไม่ใช่เปิดสอนทุกสาขาวิชา ตัวอย่างเช่นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีจุดเด่นมาตั้งแต่ต้นจนปัจจุบันนี้ชื่อเสียงทางด้านสังคมศาสตร์และการเมือง เมื่อมีชื่อเสียงแล้วจะขยายไปทางวิทยาศาสตร์ก็เป็นหน้าที่ของเขา บางแห่งเริ่มจากวิศวกรรมศาสตร์ บางแห่งเริ่มจากแพทย์และพัฒนาเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อในปัจจุบันผมอยากให้เห็นจุดเด่นด้านเดียวก่อน จะทำให้มีโอกาสมีชื่อเสียงดังที่ยกตัวอย่างมานั้นมากกว่าเปิดสาขาต่าง ๆ พร้อม ๆ กัน

กองบรรณาธิการ : วันนี้พวกเรามาในนามของสถาบันภาษา ในนามของครูสอนภาษาอังกฤษ จึงอยากจะเรียนถามท่านว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมากน้อยอย่างไรคะ คือปัจจุบันนี้มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่กำหนดให้ภาษาอังกฤษพื้นฐานเป็นวิชาบังคับเพียง 6 หน่วยกิตหรือประมาณ 1 ปีการศึกษาซึ่งในฐานะครูสอนภาษาเราก็รู้สึกว่าค่อนข้างน้อยค่ะ เพราะเมื่อเรียนจบไปแล้วและมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาในการทำงาน ก็ไม่มีความสามารถเพียงพอ ไม่ทราบว่าท่านมีความคิดเห็นในเรื่องนี้อย่างไรคะ

ท่านรัฐมนตรี : จากประสบการณ์ส่วนตัวนะครับ ผมคิดว่าเด็กไม่ยอมเรียนภาษาอังกฤษหรือมีความรู้สึกต่อต้าน ก็เนื่องมาจากยังไม่ได้คิดไกลไปว่าจะสามารถนำมาใช้ในอนาคตได้ แต่ความจริงแล้วผมเชื่อว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมาก ส่วนการจะเพิ่มหน่วยกิตนั้นผมอยากให้ศึกษาให้ละเอียดสักหน่อยเพราะความต้องการของแต่ละบุคคล แต่ละคณะไม่เหมือนกัน เช่นถ้าเรียนวิชาเอกทางด้านภาษาคงต้องเรียนมาก ทางด้านแพทย์อาจจะใช้น้อยลงมา หรือถ้าจนจะสำเร็จการศึกษาแล้วรู้สึกว่าภาษาอังกฤษยังไม่ดีพอที่จะออกไปปฏิบัติงานได้ เขาอาจจะเลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก ซึ่งแน่นอนว่าคงไม่ใช่ภาษาอังกฤษทั่วไป อาจเป็นการเขียน Report, Memo, จดหมายโต้ตอบ และจากประสบการณ์ของผมเอง ผมคิดว่าสิ่งเหล่านี้สำคัญกว่าภาษาพูดเพราะชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงานกับเราไม่ใช่จะเป็นชาวอังกฤษชาวอเมริกันเสมอไป จะมีทั้งจีน ญี่ปุ่น แคน ภาษาอังกฤษของเขากับของเราก็พอพูดจาสื่อสารกันรู้เรื่อง

กองบรรณาธิการ : ท่านมีความรู้สึกหรือความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับ การที่บัณฑิตปัจจุบันไม่มีงานทำหรือทำงานต่ำกว่าวุฒิ เช่น เป็นพนักงานขับรถโดยสาร หรือพนักงานทำความสะอาด กทม.

ท่านรัฐมนตรี : สำหรับบัณฑิตที่จบมาแล้วไม่มีงานทำเป็นความผิดพลาดที่เราไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน เมื่อผมมาอยู่ที่นี่ ผมจึงจะต้องพยายามผลิตบัณฑิตให้ตรงกับความต้องการของตลาด เริ่มต้นเราต้องสำรวจดูว่างานมีที่ใดเราจึงจะผลิตบัณฑิตออกมาสนองความต้องการนั้น ถ้าไม่มีความต้องการอย่าไปทำ หลักของผมมีอยู่ว่าภายใน 4-8-12 ปี ข้างหน้า เราต้องทราบว่าตลาดต้องการบัณฑิตสาขาวิชาใดเท่าไร เราจึงจะดำเนินงานไปตามความต้องการนั้น ส่วนบัณฑิตที่ทำงานต่ำกว่าวุฒิ ตัวผมเองไม่สำคัญเพราะผมคิดว่าวุฒินั้นไม่สำคัญเท่ากับตัวบุคคล ไม่น่าไปดูถูกเขาควรชื่นชมมากกว่าเนื่องจากเขาพยายามช่วยเหลือตัวเองไม่ยอมอดตาย สำหรับบัณฑิตที่ไม่มีงานทำ ผมมีโครงการอยู่ว่าจะเลือกมากลุ่มหนึ่งจากสาขาวิชาใดก็ได้ ให้เขากลับไปบ้านไปทำมาหากินที่ท้องถิ่นโดยเราหาหนทางให้ จะเป็นธุรกิจใดนั้น ตอนนี้นำกำลังคิดอยู่ แต่คิดว่าจะสนับสนุนให้เป็นพ่อค้าเล็กๆ ไม่ต้องลงทุนหรือเสียค่าใช้จ่ายมาก เดือนหนึ่งอาจมีรายได้สัก 3,000 บาท ต่อไปในอนาคตอาจเป็นนักธุรกิจระดับจังหวัดระดับชาติได้ แต่ผมไม่ได้หวังมากนักครับ สมมติว่าเราเลือกมา 5 คน ใน 100 คนที่มาสมัคร อาจมีเพียง 3-4 คนที่ประสบความสำเร็จเพราะการเป็นพ่อค้าหรือนักธุรกิจไม่ได้หมายความว่าต้องประสบความสำเร็จทุกคน

บรรยากาศในการสัมภาษณ์ครั้งนี้เต็มไปด้วยความอบอุ่นและเป็นกันเอง เมื่อถึงเวลาอันสมควร กองบรรณาธิการจึงลากลับด้วยความรู้สึกประทับใจ และมั่นใจว่าความคิดเห็นที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษานองชาติในอนาคต

รายงานข่าวการสัมมนา RELC (2529)

วัลยาพร นาวิการ

ภาษาปริทัศน์ฉบับนี้จะขอเสนอรายงานข่าวคราวการสัมมนา RELC ในหัวข้อ Patterns of Classroom Interaction in Southeast Asia ที่ประเทศสิงคโปร์ เมื่อวันที่ 30 เมษายน-2 พฤษภาคม พ.ศ. 2529 โดยคัดตอนและเรียบเรียงจาก lecture ที่อาจารย์ จารุณี สุตะบุตร หัวหน้าผู้แทนไทยซึ่งนำ paper ไปเสนออยู่ที่ประชุมครั้งนั้น ได้กล่าวแสดงในการสัมมนา Post RELC เมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม พ.ศ. 2529 ณ ห้องประชุมคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุดประสงค์ของการสัมมนารุ่นนี้มีอยู่ 3 ประการด้วยกันคือ

1. เพื่อให้ประเทศสมาชิก ผู้เชี่ยวชาญ นักการศึกษา และนักวิจัย ได้มีโอกาสมารายงาน ศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับ Classroom Interaction ของประเทศต่าง ๆ ใน Southeast Asia
2. เมื่อได้รับฟังรายงานต่าง ๆ แล้วก็จะได้ศึกษาวิเคราะห์ดูว่ามีข้อคิด ข้อสังเกตอย่างไรบ้าง
3. มี Implication อย่างไรต่อการพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน การฝึกหัดครู และการวิจัย

ในขั้นต้นเราเข้าใจกันว่าจะเป็นการพูดถึงแต่เรื่องภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ แต่จริง ๆ แล้วไม่จำกัดเฉพาะแต่การสอนภาษาอังกฤษเท่านั้น มี paper 3-4 ชิ้น ที่พูดถึงภาษาที่ใช้ในการสอนวิชาอื่น ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์

ในแง่ของการจัดการสัมมนา มีวิธีการดำเนินการโดยแบ่งเป็น Session ดังต่อไปนี้

1. Plenary Session ซึ่งทุกคนเข้าฟัง
2. Pararell Session ในภาคบ่ายซึ่งมี Session หลาย ๆ session ซ้อนกันในเวลาเดียวกัน จะเข้าฟังทุก session คงเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นแต่ละคนก็จะต้องเลือกฟังแต่ละเฉพาะ topic ที่เราสนใจ
3. Work shop Session กลุ่มเล็ก ๆ ในวันพุธและวันศุกร์ ซึ่งมีตัวอย่างของ module การเรียนการสอน มี research ให้ผู้เข้าร่วมสัมมนามาร่วมกันดู ร่วมกันวิจารณ์
4. Panel Discussion มีอาจารย์ที่มีชื่อเสียง เช่น Dr. Michael H. Long, Dr. Graham Crookes แห่ง University of Hawaii หรือ Prof. John M. Sinclair, Dr. R.M. Couthard แห่ง University of Birmingham ขึ้นมาตอบคำถามหรือข้อสงสัยต่าง ๆ เป็นต้นว่า Language Acquisition, Teacher-Pupil Talk, Interaction

นอกจากนี้ใน 2 วันสุดท้ายยังมี Workshop Session อีก ซึ่งทำคล้าย ๆ กับที่นับเป็น session ที่ดีมาก เนื่องจากมีผู้เข้าร่วมเพียง 30 คนและได้มีการพูดถึง implication ในการพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียน การสอนในห้องเรียน การสร้างสื่อการเรียน การสังเกตการสอนของครูในห้องเรียนรวมทั้งการพูดถึง Error Analysis ด้วย

ทางด้านเนื้อหา โดยทั่ว ๆ ไปมีการเสนอ Research Paper ที่เกี่ยวกับ Classroom Interaction ใน Malaysia, Singapore และในสถานการณ์แปลก ๆ เช่น ที่ Papao, New Guinea หรือในหมู่พวก Aborigines ใน New Zealand โดยผู้เสนอต้องการชี้ให้เห็นถึงผลกระทบที่วัฒนธรรมมีต่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ตัวอย่าง เช่น Malaysia, Indonesia สถานการณ์ของทั้ง 2 ประเทศนี้คล้ายคลึงกับประเทศไทย คือครูยังอยู่ในฐานะเหนือกว่านักเรียน เพราะฉะนั้นเวลาที่นักเรียนจะได้ตอบกับครูก็ต้องทำด้วยความเคารพจนทำให้เด็กเกิดความไม่กล้า ครูจึงเป็นฝ่ายที่พูดอยู่ฝ่ายเดียว ที่พบบ่อยครั้ง คือ ครูถามคำถามในหนังสือ เมื่อนักเรียนตอบ ครูจะทวนคำตอบอีกครั้ง เป็นการ duplicate คำตอบนักเรียน ไม่มี argument ไม่มีการถกกันว่าต่างฝ่ายคิดอย่างไร นอกจากนี้ครูยังไม่สามารถกระตุ้นให้เกิด interaction ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ซึ่งเรื่องนี้คิดว่ามีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ไม่ใช่ความผิดของใครทั้งสิ้น ประเทศไทยมีข้อจำกัดมาก ในขณะที่ Singapore ใช้ภาษาอังกฤษเป็น medium of instruction ในทุกวิชาประเทศเราเรียนภาษาอังกฤษกัน 5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ไม่มี natural environment ที่จะให้ใช้ภาษาอังกฤษ express ตัวเอง เราทำกันไม่ได้เช่นนั้น มีหลายคนเคยพูดกันว่า วิธีเรียนรู้ อะไรก็ตามไม่ใช่แค่เฉพาะภาษาอย่างเดียว วิธีหนึ่งก็คือพูดความคิดของเราออกมาตั้ง ๆ ในตอนแรกความคิดของเราจะไม่เป็นขั้นเป็นอันไม่ coherent ไม่ organized แต่เมื่อมีการถกกันมากขึ้นกับเพื่อนหรือกับครู ความคิดของเราจะเข้ารูปเข้ารอยดีขึ้นเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นการจัดการการสอนที่มีการเอื้อให้มีการพูดกันในห้องเป็น stimuli ที่ดีก่อให้เกิดการเรียนรู้

ข้อคิดอีกประการหนึ่งที่ได้มาจากสัมมนา RELC ครั้งนี้คือ การที่มี paper มา present หลายแง่ หลายแบบ ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ รู้สึกว่าทางประเทศไทยยังไม่ค่อยจกกันมากนัก นอกจากนั้นการที่แบ่งเป็น session รวม session แยก มี discussion, workshop ให้เลือกเข้า ผู้ที่อยู่ในแวดวงการจัดสัมมนาประเภทนี้ควรจะรับไว้พิจารณา

ตอบปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ปรากฏพิทย์ นพรมภา

ถาม

ดิฉันเพิ่งจะเริ่มต้นชีวิตครูสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยเอกชนได้ประมาณ 4 เดือน รู้สึกกระตือรือร้น ต้องการสอนมาก ลูกศิษย์ของดิฉันมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษระดับปานกลางจนถึงระดับอ่อน ดิฉันจึงให้การบ้าน เพื่อให้ได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษ ทั้งการบ้านเขียนและอ่านเพิ่มเติม แต่ดิฉันรู้สึกว่าจะยังไม่ได้ผลเต็มเม็ดเต็มหน่วยนัก เพราะผู้เรียนบางคนก็ไม่ส่งการบ้าน บางคนก็ลอกงานเพื่อนมาส่ง ดิฉันควรจะทำอย่างไรดีคะ กรุณาแนะนำด้วย

ศรีวรรณ

ตอบ

จุดประสงค์เบื้องต้นของการให้การบ้าน คือให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนเพิ่มเติมเพื่อให้ความสามารถทางภาษา สูงขึ้น ทั้งนี้เพราะเวลาในชั้นเรียนเพียง 50-60 นาทีนั้นยังไม่เพียงพอ อย่างไรก็ตาม การให้การบ้านมากเกินไป หรือยากเกินความสามารถของผู้เรียน ก็อาจจะนำผลเสียทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และพาลไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษไปเลยก็ได้

ก่อนจะให้การบ้านผู้เรียน ผู้สอนควรพิจารณาให้ดีกว่า การบ้านนั้นๆ จะมีประโยชน์หรือช่วยให้ผู้เรียน บรรลุจุดมุ่งหมายของบทเรียนนั้นๆ หรือไม่ หากเมื่อพิจารณาแล้วยังไม่เห็นเด่นชัดว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์ ก็ควร จะละเว้นให้ผู้เรียนได้มีเวลาว่างทำกิจกรรมอื่น ๆ จะดีกว่า นอกจากนี้แล้วผู้สอนควรพิจารณาระดับความยากง่ายของ การบ้านให้พอเหมาะพอควร หากปรากฏว่าการบ้านชั้นนั้นๆ ทำความยุ่งยากแก่ผู้เรียนระดับเยี่ยมยอดของห้องเรียน กล่าวคือผู้เรียนชั้นหัวกะทิได้คะแนนไม่ถึง 80% ผู้สอนควรปรับปรุงงานชั้นนั้นบ้างสำหรับชั้นเรียนต่อไป เนื่อง จากเวลาที่เสียไปกับการบ้านชั้นนั้นๆ ประมาณ 1-2 ชั่วโมง อาจทำให้ผู้เรียนหมดกำลังใจได้ นอกจากนั้นการบ้าน แบบ “busy work” ที่ให้ผู้เรียนคัดลอกประโยคซ้ำๆ กันเพื่อฝึกความชำนาญ อาจมีผลเสียทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติ ในทางลบมากกว่าจะทำให้ผู้เรียนเริ่มได้ดีขึ้น (Allen David)

ทำอย่างไรผู้เรียนจึงจะทำการบ้านส่ง

ผู้เขียนเองมีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษนานพอสมควร และตลอดเวลานี้ผู้เขียนจำต้องขบเคี้ยว ผู้เรียนให้ส่งการบ้านเสมอๆ ผู้เขียนจึงต้องคิดค้นกลยุทธ์หลอกล่อให้ผู้เรียนกระตือรือร้นพร้อมใจกันทำการบ้าน ซึ่งพอจะสรุปเป็นข้อเสนอแนะได้ดังนี้

1. วิธีการสั่งงาน (Assigning Homework) ผู้สอนควรชี้แจงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ของการบ้านต่อการเรียนการสอน นอกจากนี้ท่วงทีของผู้สอนในการสั่งงานนั้นเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งต่อความพร้อมเพรียงในการทำการบ้านส่ง ผู้สอนควรพยายามออกคำสั่งให้คำอธิบายให้ชัดเจน การสั่งการบ้านในวินาทีสุดท้ายของชั่วโมงเรียนทำให้ผู้สอนต้องตะโกนแข่งกับเสียงสัญญาณหมดชั่วโมงสอนหรือเสียงออดของตู้เรียนห้องอื่น ๆ นอกจากนี้สมาธิของผู้เรียนก็น้อยลง เพราะผู้เรียนส่วนมากอาจส่งใจออกไปนอกห้องเรียนก่อนหมดชั่วโมงสอนแล้ว

ผู้สอนอาจแก้ปัญหาโดยการใช้เวลา 10 นาทีสุดท้ายของชั่วโมงเรียน สั่งการบ้านและให้ผู้เรียนใช้เวลาที่เหลือนั้นลองทำการบ้านดู เพื่อที่จะอธิบายข้อสงสัยใด ๆ ของผู้เรียนที่อาจมีขึ้นได้ในระหว่างการทำงานบ้านนั้น ๆ

2. พยายามให้การบ้านสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับบทเรียนในห้องเรียน (Relating Homework to Classroomwork)

ผู้เรียนจะกระตือรือร้นที่จะทำการบ้าน หากงานชิ้นนั้น ๆ สัมพันธ์กับบทเรียน โดยเฉพาะบทเรียนที่จะเริ่มเรียนในคาบต่อไป ยกตัวอย่างเช่น ผู้สอนอาจให้การบ้านเติม crossword puzzle โดยคำสุดท้ายทางค่านขวาง (horizontal) อาจจะเป็นคำตอบของคำถามข้อแรกของบททดสอบย่อยในวันรุ่งขึ้น หรืออาจเป็นหัวเรื่องของบทเรียนบทต่อไป เป็นต้น

ในชั่วโมงการอ่าน ผู้สอนอาจสั่งให้ผู้อ่านอ่านบทเรียนมาก่อนล่วงหน้าอย่างคร่าว ๆ โดยให้เตรียมเขียนคำถามเกี่ยวกับบทเรียนนั้น ๆ อย่างกว้าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ยกตัวอย่างเช่น เมื่อผู้สอนจะสอนเรื่อง Famine ใน Africa ผู้เรียนอาจเตรียมคำถามกว้าง ๆ จาก Reading Text นั้นเช่น Causes of famine Results of famine เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้หัดอ่านด้วยตนเองและนำมาสู่การสนทนากันในชั้นเรียน

3. การให้ทำการบ้านเป็นกลุ่ม (Group Homework) ผู้สอนอาจแบ่งเบาภาระในการตรวจงาน และฝึกให้ผู้เรียนได้ร่วมกันทำงาน โดยทำการบ้านร่วมกัน ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มจะต้องออกความเห็นร่วมกัน ช่วยกันแก้ปัญหาและทำการบ้านส่งร่วมกัน โดยผู้เรียนต้องทำความเข้าใจว่าทุกคนต้องมีส่วนร่วมทำงานชิ้นนี้ส่ง

ตัวอย่างเช่น เมื่อสอนเรื่อง Persuasion ผู้สอนอาจใช้ภาษาโฆษณาเห็นตัวอย่างหนึ่งของการชักจูงโน้มน้าวใจ ผู้สอนอาจสั่งให้ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มช่วยกันคิดผลิตภัณฑ์ที่น่าสนใจ คิดหา headline ของผลิตภัณฑ์นั้น ๆ รวมทั้งวาดรูปผลิตภัณฑ์ บรรยายคุณสมบัติ (description of product) ตั้งชื่อผลิตภัณฑ์ที่น่าสนใจ (name of the product) รวมทั้งช่วยกันคิด slogan ของผลิตภัณฑ์นั้น ๆ และเมื่อผู้เรียนได้ส่งงานเป็นกลุ่มแล้วก็อาจจะมาวิจารณ์หรือให้ข้อเสนอแนะในชั้นร่วมกัน

4. การจัดโครงการนอกชั้นเรียน (outside project) นิสิตนักศึกษาและผู้เรียนส่วนใหญ่จะเรียนวิชาอื่น ๆ เป็นวิชาหลัก โดยวิชาภาษาอังกฤษอาจเป็นวิชาเลือก ผู้เรียนจึงควรเชื่อมโยงวิชาภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับวิชาหลักหรือวิชาอื่น ๆ ของผู้เรียน โดยอาจสั่งให้ผู้เรียนร่วมกันจัดโครงการ เช่น เมื่อผู้สอนสอนเกี่ยวกับเรื่อง nutrition ผู้สอนก็อาจสั่งให้ผู้เรียนซึ่งอาจเรียนวิชา home economics หรือ food science ลองคิดสูตรอาหาร (recipe) ซึ่งมีอาหารครบ 5 หมู่ รวมทั้งเขียนวิธีทำอาหารเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งช่วยในการเรียนรู้ศัพท์รวมทั้งทบทวนภาษาแบบ instruction เป็นต้น การที่ผู้สอนสามารถเชื่อมบทเรียนภาษาอังกฤษให้เข้ากับวิชาอื่น ๆ ในหลัก

สูตร จะทำให้ผู้เรียนตระหนักว่าไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษอย่างโดดเดี่ยวในวงแคบ แต่เป็นการเปิดประตูสู่ประสบการณ์อื่น ๆ ในชีวิตจริงอันจะกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

5. การตรวจและให้คะแนน

การตรวจงานเป็นภาระหนักแก่ผู้สอน โดยเฉพาะการตรวจงานเขียน ผู้สอนเสียเวลามากในการตรวจแก้ และพยายามให้คะแนนอย่างยุติธรรมที่สุด แต่อย่างไรก็ตามผู้เรียนมักไม่ใส่ใจในข้อผิดพลาดที่ได้รับการตรวจแก้ เท่ากับคะแนนที่ได้รับ ผู้ตอบเองเห็นว่าการตรวจงานเป็นภาระหนัก แต่ก็ช่วยให้เห็นพัฒนาการของผู้เรียน รวมทั้งข้อผิดพลาดหรือจุดอ่อนของการเรียนการสอนที่ผ่านมา Keith Morrow (1978) กล่าวว่า “In the classroom many kinds of tests can be used to reinforce learning and to motivate the student to show him that he is improving and to show the teacher where he needs to improve” ดังนั้นผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากข้อผิดพลาดซึ่งถือเป็น “reward that something is being learned.”

เมื่อตรวจงานเขียน ผู้สอนควรพยายามชี้ข้อผิดพลาดและให้ผู้เรียนได้หัดแก้ไขด้วยตัวเอง โดยขอความช่วยเหลือจากการตรวจงานของนิสิตวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิชา Foundation English ดังนี้

ประโยคของนิสิต : John don't have any corsins.

ผู้สอนอาจแก้ประโยคนี้ดังต่อไปนี้

1. ชีตเส้นใต้คำผิดและระบุข้อผิด : G.S. : John *don't* have any *corsins*.
2. ชีตเส้นใต้แต่ไม่ระบุข้อผิด : John *don't* have any *corsins*.
3. ระบุข้อผิดแต่ไม่บอกว่าเป็นผิดที่ใด : G.S. : John don't have any corsins.
4. ชีตเครื่องหมายผิดตามจำนวน : XX : John don't have any corsins.
คำผิดแต่ไม่ระบุข้อผิดนั้น

G = grammar

S = spelling

การตรวจการบ้านแบบนี้ จะทำให้ผู้เรียนได้หัดเรียนรู้และแก้ข้อผิดพลาดด้วยตนเองผู้สอนควรส่งงานคืนผู้เรียนทันทีเนื่องจากบทเรียนนั้น ๆ ยังอยู่ในความสนใจของผู้เรียน ผู้สอนอาจอนุญาตให้ผู้เรียนช่วยกันแก้ไขเป็นกลุ่มย่อยทำให้ผู้เรียนได้รู้จักเรียนรู้ร่วมกัน รวมทั้งเป็นการประหยัดเวลาของผู้สอนด้วย

ผู้สอนอาจคัดเลือกข้อผิดพลาดบางประเด็นที่น่าสนใจมากล่าวสรุปอธิบายให้ฟังทั้งชั้นเรียนรวมทั้งคัดเลือกงานชิ้นดีเด่นมากชมเชยเพื่อเป็นกำลังใจแก่ผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนกระตือรือร้นที่จะทำงานส่งอย่างเต็มความสามารถ

นอกจากนี้ผู้เขียนเห็นว่า การให้คะแนนในลักษณะก่อให้เกิดกำลังใจแก่ผู้เรียนจะเป็นผลดีผู้สอนไม่ควรทำให้ผู้เรียนท้อถอยโดยให้คะแนน 2 จาก 10 คะแนน แม้งานชิ้นนั้นจะยังไม่เป็นที่น่าพอใจนักก็ตาม

6. เมื่อผู้เรียนลอกการบ้านส่งมา ผู้สอนควรทำอย่างไรดี

ผู้สอนบางคนอาจขุ่นเคืองอย่างมากเมื่อผู้เรียนได้คัดลอกงานมาส่ง แต่ในส่วนตัวของผู้เขียนเองรู้สึกว่าการที่ผู้เรียนได้เขียนอะไรมาบ้างก็อาจทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ ดีกว่าจะไม่ทำงานเสียเลย ผู้สอนอาจแก้ไขปัญหานี้โดยให้คะแนนผู้ที่ลอกงานกันมาเพียง $\frac{1}{2}$ หรือ $\frac{1}{4}$ ของคะแนนที่ควรให้ วิธีนี้ผู้เรียนอาจจะพยายามทำงานส่งด้วยตัวเอง เนื่องจากอาจจะได้คะแนนดีกว่าที่จะลอกเพื่อนส่งมาก็เป็นไปได้

สรุปแล้ว การที่ผู้สอนจะให้การบ้านผู้เรียนนั้น ควรคำนึงถึงประโยชน์ของงานนั้นๆ เป็นหลัก ควรหากลยุทธวิธีผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะทำงานส่งเพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ มิใช่เพียงเพื่อเอาคะแนน เพื่อให้รอดพ้นจากการทำโทษ หรือเพียงเพื่อให้สอบผ่านดังที่เป็นๆ มาเท่านั้น

หนังสืออ้างอิง

Allen, Edward David and Valette, M. Rebecca. *Modern Language Classroom Teaching*. Harcourt Brace Javanovich, Inc., 1972.

Morrow, Keith. *Language Testing in ARELS Course 80*, English International, 7 October 1978.

แนะนำหนังสือ

ยุพิน จันทร์เจริญสิน

Richards, Jack C. *The Context of Language Teaching*. Cambridge : The Univ. Pr., 1985.

ชื่อของผู้เขียนเป็นที่ยอมรับในวงการการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์การสอนของเขามีมาก และได้รับเชิญให้ไปบรรยายในประเทศต่าง ๆ มากมาย ในประเทศไทยก็เคยมาแล้วหลายครั้ง

จากประสบการณ์การทำงานของเขาทำให้เขาเขียนหนังสือออกมาได้อย่าง “ชาวบ้านอ่านเข้าใจ” เป็นการเอาทฤษฎีมาปรับปรุงใช้ในการปฏิบัติ ในหนังสือนี้เป็นการรวบรวมบทความทางด้าน syllabus design, การฟัง การพูด คำศัพท์ ไวยากรณ์ วิธีการเรียนการสอน ส่วนมากเขียนจากผลที่ได้จากการทำวิจัยทางด้านการเรียนรู้ภาษาที่สอง เพื่อนำไปใช้วิเคราะห์ธรรมชาติของการเรียนภาษา ซึ่งทำต่อเนื่องกันมาตั้งแต่ปี 1971 ในประเทศต่าง ๆ เช่น เมืองควิเบคในแคนาดา ซวากาลงไนอินโดนีเซีย สิงคโปร์ ฮองกงและลอนดอน

บทความทั้ง 14 บทความนั้นประกอบด้วย

1. The Context of Language Teaching.
2. Method : approach, design, and Procedure.
3. The Secret Life of Methods.
4. A Noncontrastive Approach to Error Analysis.
5. Error Analysis, Interlanguage, and Second Language Acquisition : a review.
6. Communicative Needs in Second-and Foreign-Language Learning.
7. Answers to Yes/No Questions.
8. Speech Acts and Second-Language Learning.
9. Cross-Cultural Aspects of Conversational Competence.
10. The Status of Grammar in the Language Curriculum.
11. Introducing the Progressive.
12. Introducing the Perfect : an Exercise in Pedagogic Grammar.
13. Lexical Knowledge and the Teaching of Vocabulary.
14. Listening Comprehension : Approach, Design, and Procedure.

ท้ายเล่มมีรายชื่อหนังสืออ้างอิงที่ผู้เขียนใช้ประกอบการเขียนอีกจำนวนมาก

เหมาะสำหรับครูผู้สอนภาษาและผู้สนใจศึกษาทางด้าน applied linguistics.

Quirk, Randolph and Others. *A Comprehensive Grammar of The English Language*. Harlow : Longman, 1985.

ท่านที่อยู่ในวงการนี้จะจำกันได้ว่าในปี 1972 มีหนังสือชื่อคล้าย ๆ กันนี้ คือ *A Grammar of Contemporary English* ออกมาโดยผู้เขียนชุดเดียวกันนี้คือ Quirk, Greenbaum, Leech และ Svartvik และในเวลาต่อมาหนังสือตามออกมาอีก 2 เล่ม *A University Grammar of English* และ *A Concise Grammar*

of Contemporary English เป็นที่กล่าวขวัญกันมากมายว่าเป็นเอกสารอ้างอิงทางไวยากรณ์ที่มีคุณค่ายิ่ง เพราะรวบรวมได้ครบถ้วนถูกต้อง คณะผู้เขียนเป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องเชื่อถือในวงการมาก และจากนั้นมาไม่มีหนังสือเล่มใดในสาขาเดียวกันที่ออกมาจะเทียบเคียงได้

คณะผู้เขียนนี้ได้ร่วมมือร่วมใจกันอีกครั้ง เขียนหนังสือแบบเดียวกันนี้ออกมาอีก แต่ครอบคลุมเนื้อหา มากกว่าและละเอียดกว่า กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่นำมาเขียนชี้แจงอธิบายนั้นผ่านการวิจัย สืบค้น และได้ทดลองใช้กับ นักศึกษาแล้วทั้งสิ้น มีตัวอย่างประกอบมากมายทั้งภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและอังกฤษแบบอเมริกัน

นอกจากความน่าเชื่อถือจากคณะผู้เขียนแล้ว รายชื่อที่ผู้เขียนเขียนขอบคุณไว้ว่าได้ช่วยอ่าน ชักเกลา ตีพิมพ์ วิจารณ์ข้อเขียนของตนนั้น ล้วนเป็นเอกทัคคะทั้งสิ้น เช่น John Algeo, R.A. Close, Robert de Beaugrande, W.N. Frances และ Bengt Jacobson

ยิ่งกว่านั้น David Crystal เป็นผู้จัดทำดัชนี (index) ให้อย่างละเอียดเป็นระเบียบ ง่ายต่อการค้นหา ข้อมูล และได้ช่วยแก้ไขข้อผิดพลาด กำหนดมาตรฐานของคำศัพท์และรูปแบบการนำเสนอ

หนังสือแบ่งเป็น 19 บท ภาคผนวก 3 บท และหนังสืออ้างอิงอย่างละเอียดและกว้างขวางซึ่งมีประโยชน์ ต่อผู้ใช้หนังสืออย่างยิ่ง

Richards, Jack and Bycina, David. *Person to Person : Communicative Speaking and Listening Skills.* (Books 1 & 2) New York : Oxford Univ. Pr., 1985.

หนังสือนี้เหมาะสำหรับการฝึกทักษะการพูดและการฟังสำหรับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับกลาง เป็นการสอนพูด สอนฟัง เรื่องราวในชีวิตประจำวันของผู้ใหญ่ จะทักทายกันอย่างไร จะให้คำแนะนำ ข่าวสาร แสดงความคิดเห็นอย่างไร ส่วนไวยากรณ์และคำศัพท์นั้นไม่มีการสอนโดยตรง นอกจากแทรกไว้ในบทสนทนา แต่มีแบบฝึกหัดการเขียนให้ไว้ในแต่ละบท เช่น การให้เติมตารางและแบบฟอร์มต่าง ๆ

เป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับการสอนแบบจับคู่ (pair-work) เพราะเป็นบทสนทนาโต้ตอบกัน ซึ่งผู้แต่ง จะเริ่มไว้ให้เป็น pattern จากนั้นผู้เขียนจะฝึกให้เหตุผลหรือ อธิบายอื่น ๆ ใต้อย่างอิสระ หรือฝึกการลงแบบฟอร์มต่าง ๆ ซึ่งจะชักถามรายละเอียดได้จากคู่สนทนา เช่น การจะกรอกแบบขอวีซ่า หรือการปฏิเสธคำเชิญเหล่านี้ เป็นต้น

ส่วนการฝึกฟังนั้นมีแบบฝึกหัดให้ผู้เรียน กรอกรายละเอียดจากสิ่งที่ฟัง ซึ่งผู้สอนจะอ่านให้ฟัง หรือจะเปิดเทปให้ฟังก็ได้

ในแต่ละเล่มแบ่งเป็น 15 units โดยมีแบบฝึกหัดทบทวนทุก 4 บท มีหนังสือคู่มือครู และเทปประกอบ